

ਸਾਖੀਆਂ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ

ਸਾਖੀਆਂ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ

ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ

42. ਸਾਖੀਆਂ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ

(5) Sakhian

Chhavi Patashahi

ਸਾਖੀਆਂ ਛੇਵੀਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
ਬਾਞੀ ਸੁਨੀ ਲਿਖੇ

ਇਨਕੰਚਨਹੁਦਿਰਤਾਰੇਵਰਤੇਸਭਲੇਈਆਨਦੀਆਨਾ੨੫
ਲੇਗੀਗਸਿਗਸਾਗਰਸਿਗਮਖਾਰਸੇਈ। ਬਗੁਲਾਹੀਸੁਨ
ਤੇਵਈਆਨਸਰੇਵਰਜਾਇਖਲੇਈ। ਵੀਹਾਦੇਵਰਤਾਰੇਈ
ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾਐਸੇਜੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਪੈਨਜਿਨਾਦੇਵਿ
ਚਏਹਲਖਣਪੈਨ। ਇਕਾਇਕੁਭੀਜਿਸਦੇਸਾਦਿਚਹੇਦੁ
ਹੈਸਾਰੇਦੇਸਨੁਸਿਖੀਦਾਨੁਕੁਦੇਹੈਨਾ। ਸਭਸਦਾਉਪਾ
ਰੁਕਦੇਹੈਨਾ। ਜੈਸੇਜਿਸਬਨਮੇਬਾਦਨਚੰਦਨਹੋਦਾਹੈ
ਸੇਸਭੇਰੁਖਸਫਲਅਫਲਚੰਦਨਹੋਦੇਹੈਨਾ। ਪਰਮਾਨੰਦੁ

ਪਚੰਦਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ ਤੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤਿ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇ ਪਾ
 ਪੀਪੁੰਨੀ ਸਭ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਸੁਣਿ ਕੈ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤਰੁ
 ਦੇਹੈ ਨਾ ਸਕੁਣਾ ਦਾਉ ਪਰੁ ਹੋਵੈ ਚੰਦਨ ਬਾਵਨ ਥੀ
 ਜੇ ਤਵ ਚੰਦਨ ਹੋਵੈ ਸੋ ਓਹੁ ਹੋਗ ਬਿਖਾਨੁ ਚੰਦਨ ਨਹੀ ਖੁਦ
 ਤੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਥੀ ਜੋ ਗਿਆਨ ਨੂਪਾ ਪਤਰੁ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਹੋਗ
 ਨੁਭੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਪਤ ਕੁਦੈ ਤਨੁ ਹੋਗ ਅਸਟ ਪਾਤਜੇ
 ਪਰਸਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦੈ ਸੋ ਸਭ ਸੇਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕੰਚਨ ਹੋਰ
 ਸਨੁ ਨਹੀ ਕੰਚਨ ਕੁਦੈ ਨਦੀ ਆਤੇ ਨਾਲੇ ਜੇ ਹੋਵੇ ਗੰਗਾ
 ਸਰ

ਨਾਲਰਲਦੇਹੈਨਾ ਸੋਗੀਗਾਸਭਣਾਨੁਪਾਵਿੜ੍ਹਦੀਹੈ ॥੨੬॥
 ਤਿਲੋਕੀਓਨਾਨੁਪੁਜਦੀਹੈ ਪਰਸਮੁੰਦਨਾਲਮਿਲਕੈਫੇ
 ਰਪਾਈਖਗੋਜਦਾਹੈ ਤੇਬਹਾਲੀਸਾਦੇਨਾਲਹੰਸੁਨ
 ਹੀਹੋਜਦਾਹੈ ਤੇਮਾਨਸਰਦਰਤੇਜਾਇਬੈਠੇਤਮੇਤੀਨਹੀ
 ਚੁਗਦਾ ਤੇਹੰਸਾਦਾਬਚਾਬਗੁਲਿਆਨਾਲਮਿਲਕੈਹੋਰ
 ਨਾਸਾਤੇਬੈਠਦਾਹੈ ਤਾਓਥੇਮੇਤੀਨਹੀਹੁੰਦੇ ਤਫੇਗਮਾਨਸ
 ਰੇਦਰਤੇਜਾਇਬੈਠਦਾਹੈ ਤੇਮਾਣਕਮੇਤੀਚੁਗਦਾਹੈ ਤੈਸੇ
 ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਜੋਹੈਨਾਸੋਇਕੀਹਾਦੇਦਰਤਰੇਹੈਨਾ ਤੁਰੀਆ
 ਗੁਣਵਿਚਦਰਤਦੇਹੈਨਾ ਜੇਕਸਿਗੀਦੇਸਿਗਤਕੁਕੇਸਿਤਦੇ

ਮਿਲਾਪਵਾਲੇਵਿਖਾਵਿਚਜਾਂਦੇਭੀਹੈਨਾ ਤਾਂਓਥੇਸਬਦ
 ਦਾਪ੍ਰਚਾਨਹੀਹੁੰਦਾ ਤਾਂਓਥੇਓਦਾਸਹੋਕੇਫੇਰਗੁਰੂਕੀਬਾ
 ਣੀਆਣੁਸੁਣਿਦੇਹੈਨਾ ਤੇਕੰਚਨੁਤਾਂਹੋਰਸਨੁਕੰਚਨਨਹੀਕ
 ਦਾ ਤੇਜੇਸਾਪਸੀਗਤਿਨੁਮਿਲਦੇਹੈਨਾ ਤੇਓਨਨੁਗਿਆਨੁ
 ਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ ਤਾਂਓਨਾਦੇਮਿਲਣਕੁਹੋਰਨਾਨੁਭੀਗੁਰਮ
 ਤਿਪ੍ਰਾਪਤਹੁੰਦੀਹੈ ਤੇਬਾਦਨਚੰਦਨਹੋਰਸਭਬਿਖਾਨੁ
 ਚੰਦਨਕੁਦਾਹੈ ਪਰਬਾਂਸਦੇਵਿਚਚਾਰਦਿਕਾਰਹੈਨਾ ਸ
 ਚੰਦਨੁਨਹੀਹੁੰਦਾ ਇਕਆਪਨੁਵਡਾਜਾਣਦਾਹੈਦੂਜਾ
 ਵਿਚੋਪੋਲਾਹੈਤੀਜਾਵਿਚਗੀਦੁਹੈਨਾ ਚੌਥਾਵਰਨਦੇਖੀ

ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਸ ਨਾਲ ਖਾਹਿਦਾ ਹੈ ਸੋ ਦੇ ਨ ਜਲ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਓਨੰ ੨੭
 ਦੇ ਨਾਲ ਬਨਾ ਸਪਤੀ ਭੀ ਜਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿ
 ਖ ਚੈ ਤਨੁ ਹੈ ਨਾ ਆਪਣੀ ਬਿਤ ਦੇ ਜੋ ਸਾਖੀ ਪੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ
 ਤੇ ਖੋਟੀ ਬਿਤ ਛੇਤ ਦੇ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਓਨ ਦਾ ਭੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ
 ਜਾਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਸਿਗੁ ਕਦ ਪੈ ਫੇਰ ਓਹੁ ਕੁ
 ਸਿਗਾ ਵਿਚ ਖੜਾ ਨਹੀਂ ਪੁੰਦਾ ਪਉੜੀ ਪਾਰਵੀ ੧੧ ਗੁਰਮੁ
 ਖਾਇ ਕੀਤ ਪਉੜੀ ਆਗੁਰਮੁ ਖਸੁ ਖਫਲ ਨਿਜ ਪਰੇ ਹੋਈ
 ਸਾਪ ਸਿਗਾ ਤਿਹੈ ਸਹਜ ਪਰਸਿ ਮਰਣ ਦਰਸ ਪਸਹੁ

ਏਗਈ ਲੋਹਾ ਸੁਇਨ ਹੋਇ ਕੈ ਸੁਇਨਿ ਅਹੁ ਸੁਇਨ ਜ
ਓਅਵਲੇਈ ਚੰਦਨ ਬੋਹੇ ਨੀਮਵਣੁ ਨੀਮਹੁ ਚੰਦਨ ਬ
ਖਪਲੇਈ ਗੀਗੇ ਦਕ ਚਰੋਣ ਦਕਹੁ ਗੀਗੇ ਦਕ ਮਿਲਿ ਗੀਗ
ਹੋਈ ਕਾਗਹੁੰ ਸੁਸੁਵੰਸ ਹੋਇੰ ਸਹੁ ਪ੍ਰਮਹੰ ਸਵਿਰ
ਲੇਈ ਗੁਰਮੁਖਵੰਸੀ ਪ੍ਰਮਹੰ ਸਸ ਚੁਕੁੜਨੀ ਰਖੀ ਰਵਿ
ਰਲੇਈ ਗੁਰਚੇਲਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰਹੋਈ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਰ
ਤਿਹੁ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵਰਤਾਰੋ ਜੋਹੈ ਸੋ ਵੀਹ ਵਿਸੁਵੇ ਬਹੁਤ
ਹੈ ਤੇਥੇ ਗੁਣ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਵਿਗਲੇ ਵਰਤਦੇਹੈ

ਨਿਰਨਉਰੈ ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੁਪਾਤ ॥੨॥
 ਹੋ ਕੇ ਹੋਰਨ ਦੇ ਉਪਾਰ ਨ ਜੋਗ ਹੁੰਦੈ ਨਾਪਉ ਵੀ ਬਾਰਦੀ ॥੩॥
 ਕਛੂ ਬਚਨ ਦੀ ਵਿਚਗੁ ਮੁਖ ਲਹਰ ਨ ਭਵ ਜਲੁ ਵਿਆ
 ਪੈ ਕੁੰਜ ਬਚਾ ਲੈ ਉਤਰੈ ਸੁਨ ਸਮਾਧ ਅਗਾਧ ਨ ਜਾਪੈ ॥੪॥
 ਸਵੈ ਸਹੈ ਮਾਨ ਸੁਸਹਜ ਸੇਵਰ ਵਰ ਪ੍ਰਤਾਪੈ ਬਤ ਕਬ
 ਚੋ ਕੋਇ ਲੈ ਨੰਦ ਨੰਦ ਨ ਬਸੁ ਦੇਵ ਮਿਲਾਪੈ ਗਵਿਸ ਸਿਚ
 ਕਵੀ ਤੇ ਚਕੋਰ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਲਿਪ ਵਰੈ ਸੁਪੈ ਆਨਿ ਲਖ
 ਖਬਰ ਮਲੈ ਨਿਧਰ ਹੋਇ ਸਮਝੈ ਆਪੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਿਧ

ਅਲਾਵਤਾ ਸਬਦ ਸੁਰਤ ਪੁਰਾਇ ਪਛਾਪੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ
ਥਾਪ ਅਥਾਪੇ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਰਾ ਜੈ ਸੇਕ ਛੂਬ ਚੇਨੂ ਰੇਤੀ ਵਿ
ਚ ਪਪਕ ਕੇਨ ਦੀ ਵਿਚਲਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ਤੇਰ ਉਜਲ ਦੀਲ
ਹਰਓ ਸਨੂ ਨਹੀ ਵਿਆਪਈ ਤੇਰੂ ਜਬ ਚੇਨੂ ਆਪਣੇ ਸਿਮ
ਣ ਕੈ ਪਪਕ ਕੈ ਅਕਾਸ ਵਿਚ ਲੇ ਉਡੀ ਹੈ ਬਤਕ ਬਚੇ
ਨੂਨ ਦੀ ਵਿਚਲੇ ਝੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੋਇਲ ਬਚੇ ਨੂਕਾ ਵਣੀ ਦੇਅ
ਲੇਣਾ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢੇ ਕੇਅੰ ਬਦੇ ਬਿਖਤੇ ਲੇ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੀਕ੍ਰਿ
ਸਮਾ ਹਾਰਾ ਜ ਜੀ ਨਿਦ ਦੇ ਪਰਵ ਸਕੈ ਆਪਨੂੰ ਗੋਪਕ ਹਾਵ

ਦੀ ਪਰਜਿਤ ਨੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਪਾਰੋਆ ਹੈ ਓਨਾ ਦੇ ਪਿਛੈ ਸ ੩੨
 ਭਦੇ ਸਦਾ ਓ ਪਾਰੋਆ ਹੈ ਓ ਭੀ ਸਰੇ ਨ ਹੀ ਗਣੇ ਜਾ ਦੇ
 ਪਰ ਜੇ ਹਫੇ ਮੇਰੇ ਸਮਝ ਨ ਵਿਚ ਆਵੇ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨਾ ਦੇ
 ਨਾਵ ਬਾਵੇ ਮੇਤੁ ਸਾਨੂ ਓ ਚਾ ਰਕ ਕੇ ਸਣਾਵੇ ਹਾਂ ੩੩ ਤਾਰੂ ^{ਪਉੜੀ ਤੋਰਵੀ}
 ਪੇਪਟ ਤਾਰਿਆ ਗੁਰਮੁਖ ਬਾਲ ਸੁਰਾਇ ਓ ਦਾਸੀ ਮੁਖਾਖੇ ਸੋਇ
 ਕੀ ਬਰਾਣੀ ਸੇ ਰਣੁ ਸੁਖ ਸਰਜ ਤੁਰਤੁ ਹਨਿ ਦਾਸੀ ਮੁਲਾਕੀ
 ਕਵੇਖਾਇ ਚਲੁ ਰਾਮ ਚਰਮ ਲਭੁ ਤੁਰਾਹੇ ਸੀ ਭਲਾ
 ਰਬਾ ਬੁਢ ਜਾਇ ਦਾਮ ਜਲ ਸਮਰਦਾਨਾ ਮੀਰਾ ਸੀ ਪੀਥੀ ਮ

ਲੁਸਹਗਲੁਗਮਾਡੇਡੀਭੁਗਤਅਭਿਆਸੀਵੇਲਤਖਾਂਲੇ
ਦੀਭਲਾਹੇਅਜੇਦਪੀਰਅਬਿਨਾਸੀਅਲੇਮਾਂਗਾਂਸਿਖਿਦੁਬ
ਹਰਬਾਣੀਰਸਰਸਕਿਬਿਲਾਸੀਸਨਮੁਖਕਾਲੁਆਸਧਰ
ਹਰਬਾਣੀਦੁਗਹਸਾਬਾਸੀਗੁਰਮਤਿਭਾਉਭਗਤਪ੍ਰਗਸੀ
ੴਤਿਸਦਾਵੀਚਗੁਸਾਖੀਪਹਲੀਚਲੀਤੁਰੂਪੇਪਟੁਸਿ
ਖਪਹਲੀਪਤਸਹੀਨੂਮਿਲਿਆਬਸਾਂਦਸਾਂਦੀਆਰਜਾ
ਓਸਦੀਹੈਸੀਸਾਹਬਦੇਦੁਸਨਨੂਆਇਆਤੇਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀਅਸਾਜੇਗਰੀਬਨਿਵਾਜਸੁਇਆਹੈਜੇਸਿਤਾਨੂਮਿਲ

ਦਾਹੈਤਿਸਨੁਸਾਂਤਪ੍ਰਪਤਹੁਦੀਹੈਮੇਭੀਤੁਸਾਡੀਸ੍ਰਿਤਿਅੰਏਅੰ ੩੩
 ਤਾਸਾਹਬਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਈਤਾਹੂਅਜੇਤੇਗਛੇਟੀਅਵਸਥਾ
 ਹੈਤੁਪੁਅਪ੍ਰੇਯਰਬਾਰਦਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਮਾਣਿਆਤੈਨੇਪ੍ਰਮੇ
 ਸ੍ਰਦੀਗਲਕਿਥੇਜਾਤੀਹੈਤਾਂਅੰਗੇਓਹੁਬੋਲਿਆਜੁਜੀਮੇਹੀਆ
 ਈਅਗਨੁਬਾਲਨਲਗੀਸੀਜੇਪਹਲੇਨਿਕੀਆਲਕੜੀਅੰਨੁ
 ਅਗਨਿਲਗੀਤਾਪਛੇਵਡੀਆਭੀਥਲੀਆਤਾਮੇਹੇਮਾਨਿਵਚ
 ਭੀਆਇਆਜੁਮੇਭੀਸਾਧਾਨੁਮਿਲਾਂਜੇਮੇਰਾਭੀਕਲਿਆਨੁਹੈਵੈ
 ਮ੍ਰਿਤਦਾਵਿਸਾਹੁਕਛੁਨਹੀਭਿਜਾਈਏਜੇਛੇਟੇਨੁਹੀਅੰਗੇਦੇ

ਸਿਤੁਆਵੈ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਤੇ ਕੁਲ ਤਾਰੂ
ਵੈਗਾ ਧਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਕੇਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਸ੍ਵਾਸ ਅੰਦਰ ਅਵੈ
ਸੇਵਾ ਹਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਵੈ ਤਾਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜਪਣਾ ਤੇ
ਮਨ ਰਾਗ ਦਵੈ ਖਥੀ ਸੁਪਕੁਣਾ ਏਕ ਰਾਜੇ ਫਟ ਕਦਾ ਮੰਦ ਬਣ
ਇਆ ਸੀ ਏਕ ਦਵਾਲ ਵਿਚ ਮੂਰਤਾ ਸੁਵਰਨ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਂ ਜੜੀ
ਆਂ ਤੇ ਇਕ ਨੰਨੇ ਦੂਜੀ ਦਿਵਾਰ ਘੋਟ ਕੈ ਸੁਧ ਕੀਤੀ ਸਭੇ ਮੂਰ
ਤਾ ਓਸੇ ਵਿਚ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ ਤਾ ਤੇ ਰਿਦੇ ਸੁਧ ਵਿਚ ਸਭ
ਏ ਭਾਸਦੇ ਹੋਨ ਤਾ ਇਸੇ ਤਾ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਵਰਤੇ ਧਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤ

ਕਰੇ ਤੇ ਸਦਾ ਭਜਨ ਕਰੇ ਆਇਆ ਸਿਖ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਜੇ ਤੁਰਨ ਤਨ ਲੜਕੇ
ਜਾਇ ਕੈ ਪਹੁਚਾਇਆ ਵੈ ਸਭ ਨਾਨਕ ਉਭਗਤ ਕਰੇ ਤਿਸਦਾ
ਉਪਗਏ ਸੇ ਤੁਹੇਇਆ ਸਾਖੀ ਪੂਰੀ ਤਈ ॥ ਅਗੇ ਮੂਲੇ ਕੀ ਫੁਲੀ
ਸਾਖੀ ਚਲੀ ਮੂਲਾ ਕੀ ਫੁਲੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
ਨੂਮਿਲਿਆ ਸੀ ਓਸਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੈ ਚੀ
ਚਲ ਚੀਤ ਨ ਜਾਇ ਤਾਸੇ ਜੁਏ ਜਾਇ ਨ ਖੋਲੇ ਪਾਸੇ ਇਸ ਕਾ ਵੀ
ਚਰੁ ਪੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਅਗਲੇ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੁਆਰਾ
ਜੇ ਵੰਗਾਰ ਕੇ ਖੋਲੇ ਦੇਸਿਨ ਤੇ ਮੰਗਲ ਚਰਤੇ ਵੇਸਵਾ ਅਦਕ

ਦਾ ਕੋਤਕ ਦੇਖ ਦੇਸਿਨ ਤੇ ਹੁਇ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਸਿਖੀ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਠਹਰਾਈ ਹੈ ਜੇ ਜੁਏ ਕੁਵਡੀਆ ਅਪਦਾ ਹੋਈਆ ਹੈ ਨ
ਜੇ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੇ ਜੁਆ ਤੇ ਦੇਸਵਾ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ
ਦੇ ਵਰ੍ਹ ਪ੍ਰਕੇਜਾਇ ਤੇ ਸਬਦ ਨਾਲ ਪੀਤ ਕਰੇ ਰਾਗੁ ਪਾਇ ਕੈਸ
ਬਦ ਨੂੰ ਗਵੇ ਤੇ ਮਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ
ਕੁਕੈ ਗੋਝਾਵੈ ਕਈ ਸਿਖਾ ਦਿਨੇ ਆਵਨਿ ਕਈ ਰਾਤੀ ਆਵਨਿ ਪੁ
ਸਾ ਦਿਦੀ ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੁ ਪਸਾਦ ਹੀ ਝਨ ਲਖੁ ਲਾਵੈ ਬਸਤ
ਦੀ ਲੋੜਵਾਲੇ ਨੁ ਬਸਤ ਦੇਵੈ ਇਕੁ ਠਗੁ ਸੀ ਓਹੁ ਸਬਦ ਬਾ

ਈ ਬਹੁਤੀ ਕੰਠ ਕ੍ਰਕੈ ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਰਗਾਇਆ ਮੁਲੇ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ੩੫
ਤਲ ਕੀਤੀ। ਗਤ ਨੁ ਮੁਲੇ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਆਪਣੇ ਭੂਖਣ ਲਹ
ਕੇ ਆਲੇ ਵਿਚ ਨ੍ਰਬਾ ਰਖ ਕੇ ਸੀਰਹੀ। ਤੇ ਮੁਲਾ ਭੀ ਸੇਇ ਗਹਿਆ
ਤਾ ਠਗੁ ਉਠ ਕੈ ਰਬਾ ਭੂਖਣ ਦਾ ਲੈ ਕੈ ਉਠ ਚਲਿਆ। ਹਵੇਲੀ
ਦੇ ਬਾਹਰਿ ਦੇਵ ਵਾਜੇ ਨੂ ਤਾਲ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਤਾਲੀ
ਮੁਲੇ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋ ਸੀ। ਤਾ ਓਥੇ ਫੇਰ ਠਗਾ ਆਇਆ ਰਬਾ ਬਾਹਰ
ਗਏ ਆਇਆ ਤੇ ਮੁਲੇ ਨੂ ਕਹਿਆ ਮੇ ਬਾਹਰ ਮਾਣੇ ਜਾਵਹਾਂ।
ਮੇ ਨੂ ਕ੍ਰਜੀ ਦੇ ਤੇ ਤਾ ਮੁਲੇ ਕਹਿਆ ਬਾਹਰਿ ਨਾ ਜਾਵਹੁ ਏਥੇ ਮਾਣੇ

ਫਿਰ ਲੇਵਹੁ ਮੈ ਤੁਸਾ ਭਾਗਮਣਾ ਸੁਟਾਘਤਾਂਗਾਂ ਨਾਲੇ ਤੁਸਨੁ
ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਵਾਂਗਾਂ ਤਾਂ ਓਸੁਆਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕੀਜੀਏ
ਵਹੁ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਨਾਲ ਹੋਇ ਕੈਤਾਲਾਖੇਲਿਆ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰੂਬਾ
ਲੈਕੈ ਜੇਤੁਰਿਆ ਤਾਂ ਓਸਦੇ ਬਗਲ ਥੀਰੁ ਬਾਦੁ ਹਿਪਇਆ
ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਓਸਨੁ ਫੇਰ ਰੂਬਾ ਓਠਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਝਲਾਪੁ ਹੋਇ
ਆ ਤਾਂ ਮੁਲੇ ਦੀਸਿਖਣੀ ਓਠੀਵੇਖੇ ਤਾਂ ਰੂਖਣਾ ਦਾਰੂ ਬੈਠ
ਹੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੁਲੇ ਨੁਲਗੀ ਪਛਣਾ ਤਾਂ ਮੁਲੇਆਖਿਆ ਰਾਤੀ
ਚੋਰਾ ਅਸਾਡੇ ਪਰਿਪਇਆ ਸੀ ਓਹੁ ਰੂਖਣ ਲੇਗਇਆ ਹੋ

ਤੇਓਹਸਿਖਸ੍ਰਮਿੰਦਾਹੋਇਕੇਓਠਗਇਆਹੈ। ਜੇਮਤਮੈਨੁਬੰਧੁ ੨੬
ਦਨਾਵੀਹੁੰਦੀਹੋਵੈ। ਤਾਂਓਸਇਸਤੀਨੁਹੋਰਭੂਖਣਘੜਾ
ਇਦਿਤੇ। ਤਾਂਸਾਹਿਬਮੂਲੇਤੇਬਹੁਤਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ। ਤੁਧਮੇਰਾਪ
੩੮ਦਾਦਕਿਆਹੈ। ਤੇਰਾਪੜਦਾਗੁਰੂਦਕੇਗਾ। ਤੁਸਾਂਸਬਦਨੁਤੇ
ਗੁਰੂਨੁਇਕੇਗੁਪਜਾਨਣਾ। ਸਬਦਸਤਿਗੁਰਾਦਾਰਿਦੈਜਾਣ
ਕੈਸਵਨਮਨਨਕਨਾਤੇਓਧਾਰੁਹੋਵੈਗਾ। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।
ਪਿਥਾਤੇਖੇਡਾਸੋਇਗੀਜਤਦੇਖੜੀਹੈਸਨਾ। ਸਤਿਗੁਰਾਦੇਦ੍ਰਸ
ਨੁਕਤਾਰਪੁਰਆਏ। ਅਗੇਬਾਣੀਦਾਵੀਚਰੁਹੰਦਾਸੀ। ਜਿਸ

ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਇ ਬੈਠੇ ਦੇ ਨੇ ਦਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੋਇ
ਗਇਆ ਸਤ ਗੁਰਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨਾਵਾ ਸਤੋਤੁ ਸੀ
ਆਏ ਹੋ ਸੀ ਮੰਗੀ ਚਿਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
ਅਸਾਨੁ ਆਪਣਿਆ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸੁਨੀ ਰਖੀਏ। ਤੇ ਏਹੁ ਦਾਨੁ
ਦਿਚੇ ਜੁ ਜਗਤ ਨੂ ਅਸਾਰ ਜਾਣ ਕੇ ਅਸੀ ਮੰਗੀਏ ਕਛੁ ਨ ਹੀ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਨ ਮੰਗਿਆ ਦਾਨੁ ਦੀ ਜੈ ਮੇਰੇ ਦਾਤੇ ਤੇ
ਗੀਭਗਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਾ ਤੇ ਗੀਭਗਤ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਤਾਨੁ ਖਟ ਦੇ
ਨਹੀ ਅਗੇ ਭੀ ਸਿਖ ਖਾਇ ਕੇ ਆਪਾਏ ਹੈਨ ਤੇ ਹੁਣ ਭੀ ਖੰ॥

ਦੇਹੈ ਨ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਖਾਵਨਗੇ ਅਸਨੂੰ ਇਹ ਦੁਹ ਦਿਚੇ ਜੇ ਤੇ ੩੭
ਰਾਹੁ ਕਮਾ ਅਸਨੂੰ ਮਿਠਾਲੇਗੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸੰਗੋਣ ਦੀਆਂ ਸਾਨਿ ਵਰ
ਤੋਹੈ ਵੈ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸੁਨੀ ਰਹੀਏ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਸਾ
ਡੇ ਚਰਨ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਵਿਚ ਸਦਾ ਰਹੈ ਦੇਹੈ ਨ ਤੁਸਾਂ ਸਾਧ
ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਧ੍ਰਮ ਸਾਲਾ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਵਰਜਾਵਣਾ ਤੇ ਸਿ
ਤਾ ਵਿਚ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਵਿਚ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਨ
ਣਾ ਤੇ ਧ੍ਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੈ ਅਥਿਤਾਂ ਸਿਖਾਨਾਲ ਵੀ ਡਿਖਾਵਣਾ
ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਚਰਨ ਦੀ ਸੁਨਹੋ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ

ਤੇ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਹੈ ਨਿਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਮਿਲੇਗੇ
 ਤਾਂ ਫੇਰ ਵਿਛੁੜੇਗੇ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਮਿਲੇਗੇ ਤਾਂ ਵਿਛੁੜੇਗੇ ਨਹੀਂ
 ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ। ਤੇ ਇਕ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਾਇ ਭੋਇਦੀ
 ਤਲਵੰਡੀ ਬੈਠੇ ਸਿਨ ਤੇ ਇਕ ਰੂਮ ਆਇਕੇ ਰਬਾ ਬੁਵਜਾਇ
 ਆ। ਤੇ ਰਾਗ ਅਲਾਪਿਆ। ਤੇ ਸਦਾ ਰਾਗ ਸੁਣਿਕੈ ਮਨੁ ਇਕ
 ਗੁਣੇ ਇਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪਾਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਦਾਨਾ ਮਿਗੈ ਲੋਕ ਕਹਦੇ ਹੈ ਨ
 ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਆ ਤੂਰਬਾਬੁ ਤਲਵੰਡੀ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਤੈਨੂੰ

ਗਾਦੀਭਲੀਸੋਈਹੈ ਪਰੁਜੇਤੂਅਸਾਡਾਸਿਗਕਰੇਤਾਏਹੁਗਾਹੁ ੩੮
 ਸਬਦੁਪਾਇਕੈਗਾਵੈਤਾਅਸੀਤੇਰਾਦੀਨਤੇਦੁਨੀਆਵਿਚਉ
 ਪਾਰੁਕਰੀਏਤਾਂਓਸਆਖਿਆਜੀਅਸੀਪਨੀਲੋਕਾਨੁਰਾਗੁ
 ਏਇਕੈਚਾਰਪੈਸੇਲੇਆਵਨੇਹਾਂਆਪਣੇਪੁਤਾਪੀਆਵਿਚਬੈ
 ਠਕੈਦੁਨੀਆਦੀਗੁਜਰਾਨਕ੍ਰਦੇਹਾਂਤੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਮਾਜਪੜ
 ਦੇਹਾਂਤੇਤੀਹਰੇਜੋਗਮਜਾਨਨੁਰਖਦੇਹਾਂਅਸਾਡਾਦੀਨਦ
 ਭਲਾਹੁੰਦਾਹੈਤੇਤੂਤਾਓਦਾਸੀਕੀਤੀਚਹਦਾਹੈਅਸੀਜੇਤੋ
 ਨਾਲਚਲਾਗਾਤਾਂਦੁਨੀਆਦੇਜੁਕਟਬੀਹੈਨਿਸੇਤੰਭੁਖਨਾਲਿ

ਮਰਜਾਵਨਗੇ ਤੇ ਅੰਗ ਨਿਵਾਜੇ ਜਾਨੇ ਵੈਗਾ ਦੀ ਨਭੀ ਤੇ ਦੁਨੀ
ਅਸਾਏ ਵੈਜਾ ਵੈਗਾ ਤੁਸੀ ਉਧਾਰ ਕਿਸਤ ਰਾਕੇਗੇ ਤਾਸਾ ਹਿਥ
ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਦਾਨਿਆ ਤੂੰ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਰੀ ਸਿਸ
ਟਵੀ ਪਾਲਨਾਈ ਸਰੂਪ ਦਾ ਕੇਤੂ ਨਾਏ ਏਹਾ ਦਿਵਾਨਿਆਈ
ਬਿਤ ਹੈ ਜੇਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਟੀ ਬੀਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਦੁਕਲੀਤ ਹੈ ਨ
ਹੀ ਤਾਸਭਨਾ ਜੀਆ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁ
ਜਾਤੁ ਪਿਕਹਿਆ ਜੇਨਿਆ ਜੇਰੇ ਜਾਕੇ ਮੇਰਾ ਦੀਨ ਦਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈਗਾ
ਤਾਂ ਆਖਵੇਖਾਂ ਨਿਵਾਜੇ ਤੇ ਰੇਜੇ ਦਾ ਅਰਥੁ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਕਿਤਨੇ ਵੇ

ਲੇਏਹਨਿਮਾਜਤੋਰੇਜਾਜਗਤਵਿਚਆਵਦੀਹੈਤਾਂਅਗੋਓਸਤੂੜ੯
ਮਾਅਖਿਆਜੀਨਿਵਾਜੋਰੇਦਾਅਰਥਤਾਂਮੇਨਹੀਜਾਣਦਾਪਰ
ਇਤਨਾਜਾਣਦਾਹਾਂਜੇਪੰਜਵੇਲੇਨਿਮਾਜਨਿਤਆਵਦੀਹੈਤੇ
ਇਕੁਮਹੀਨਾਗਮਜਾਨਦਾਰੇਜੇਨਿਤਵਰਸਦੇਵਰਸਜਗਤਵਿ
ਚਆਵਦੇਹੈਨਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਹੋਰਸਵੇਲੇਨਿਮਾਜਤੋਰੇਜੇ
ਕਿਥੇਰਹਦੇਹੈਨਾਤਾਂਓਸਆਖਿਆਜੀਓਹੁਖਦਾਇਦੇਘਰਸ
ਦਾਗਹਿਦੇਹੈਨਾਬਚਨੁਹੋਆਖੁਦਾਇਦਾਘਰਕੰਨੁਹੈਤਾਂਓਸ
ਆਖਿਆਜੀਮੇਤਾਡਿਠਾਨਹੀਜੀਤਾਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਤ

ਦਾਇਦਾਘਰਸਿਤੰਦਾਰਿਦੈ'ਤੇਸਿਤਖਦਾਇਦੇਰਿਦੇਵਿਚਵਸਦੇ
ਹੈਨ'ਜੈਨਸ੍ਵਸਸ੍ਵਸਦਾਹਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨ'ਸਦਾਨਿਮਾ
ਜਠਨਦੇਰਿਦੇਵਿਚਵਸਦੀਹੈ'ਤੇਪੰਜਵੇਲੇਜਗਤਵਿਚਆ
ਵਦੀਹੈ'ਤੇਸਿਤੰਜੈਸਿਜਾਨਾਲਸਦਾਅਹਾਰਕਦੇਹੈਨ'ਸਦੇ
ਰੋਜੇਠਨਦੇਘਰਿਗਹਿਦੇਹੈਨ'ਤੇਇਕਮਹੀਨਾਜਗਤਵਿਚ
ਆਵਦੇਹੈਨ'ਜੈਸਿਤਾਦਸਿਗੁਰੂਦੇਹੈਨ'ਠਨਨੂਜੈਸਿਜਮੁ
ਪ੍ਰਪਤਤੁੰਦਹੈ'ਠਨਨੂਭੀਸਦਾਨਿਮਾਜਰੇਜੇਦਾਫਲੁਤੁੰਦ
ਹੈ'ਤਾਅਗੇਓਸਰੂਮਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਜੈਨਿਮਾਜਰੇਜੇਦ

ਅਰਥੁ ਕਹਿ ਆਸੀ ਸੇਭੀ ਅਸਾਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰੇਸੁਣਾ ਵਹੁ ਤਾਸਾ ४੦
 ਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣਿਦਾਨਿ ਆ ਜਿਸ ਸਮੇ ਮਹਾ ਪੁਲੋਹੈ
 ਗੀ ਤਾਸਭ ਜੀ ਅਖੜੇ ਕੀਚਨਗੇ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪੁਛਨਗੇ ਤੁ
 ਸਾਨੁ ਜਮਨੁ ਖਾਜਨਾ ਮੁਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥਾ ਵਿਤੇ ਸਿਨਾ
 ਚੋਵੀ ਹਜਾਰ ਸ੍ਵਸ੍ਵਤੁ ਸਾਡਾ ਨਿਤੁ ਅਜਾਈ ਜਾਵਾਸੀ ਤੁਸਾ
 ਹਾਰਾਜ ਦਾਰੁ ਜਨੁ ਕਿਉਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਗੋਵਿੰਦ ਦੀਨਿ
 ਮਿਤ ਕਿਉਨ ਵਿਤੇ ਤਾਤੁ ਸੀ ਸਾਮੇਣ ਦੇਖਨ ਸਕੇਗੇ ਤੇ ਹੁ
 ਦੈਨ ਕਮਰ ਤੇ ਰਖ ਕੇ ਖੜੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾ ਫਰੇਸਤਿ ਆਨੁ ਆਗਿ ਆਇਓ ॥

ਤਾਸੀ ਭੀ ਦੇ ਹੋਏ ਗੋਰਿਆ ਪੁਣੇ ਰਿਗ ਪਵੇਗਾ ਤਾ ਫੇਰ ਸਤਿਆਨੁਮਾ
 ਗਿਆ ਤੇ ਵੇਗੀ ਫੇਰ ਓਹ ਮਾਰਨ ਲਗਨਗੇ ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰ ਦੇ ਪਨੇ ਰਿਗ
 ਪਵੇਗੇ ਤਾ ਫੇਰ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠਾ ਖੜਕਨਗੇ ਫੇਰ ਪਛਨਗੇ ਤੁਸੀਂ
 ਆਰਜਾ ਬਿਥੀ ਕਿ ਉਗਵਾਈ ਜਾਇਦੁਇਤਿ ਨ ਵੇਗੀ ਮਾਰ ਕੇ ਉਠ
 ਈ ਓਗੇ ਤਾ ਤੁਸੀਂ ਸਜੇ ਪਾਸੇ ਦੇਖੋਗੇ ਓਥੇ ਗੁਰਪੀਰ ਮੁਰਸਦ
 ਪੈਕੰਬਰ ਖੜੇ ਤੇ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾ ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਗੇ
 ਜੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੇ ਸਿਖ ਮਰੀਦ ਹੋਏ ਸਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਸਾਨੂੰ ਛੱਡ
 ਵਹੁ ਤਾ ਅਗੇ ਗੁਰਪੀਰ ਆਖਨਗੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਅ
 ਰੋਗ ਹੋ ਸਿਨਾ ਤਾ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ ਦੇ ਸਾਂ ਜੁ ਤੁਸੀਂ ਮ

ਹਰਾਜਦਾਭਜਨੁਕਰਹੁਪਮੇਸਨਿਮਿਤਿਦਾਨੁਦੇਵਹੁਸਿਤਾਈ ੪੯
ਸੇਵਾਕਰਹੁਓਸਵੇਲੇਸਾਡਾਕਹਿਆਮੰਨਦੇਨਹੀਸੋਤੇਆਪੁਇ
ਆਕੁਟੀਬੀਆਨੂਮਿਤਜਾਣਦੇਸੇਤੇਹੁਇਭੀਓਨਨੂਹੀਆਖੇ
ਤਾਤੁਸੀਬਾਏਪਾਸੇਦੇਖੇਗੇਓਥੇਅਗੇਕੁਟੀਬੀਆਰੀਵੇਰੇਵਨਿਗੇ
ਤਾਓਹਆਖਣਗੇਅਸੀਆਪਣਿਆਕੁਮਾਨੁਪਕੜ੍ਹੇਹੋਏਹਾਂਤੁੰ
ਤੁਸੀਦੁਹੀਪਾਸਿਓਨਿਰਾਸਹੋਕੇਫੇਰਾਹਰਾਜਦੇਅਗੇਹਥਅੰਤੁੰ
ਗੇਜੇਹੁਣਤੁੰਆਸਾਨੂਬਖਸਾਜਿਵੈਚੇਰਨੂਪਕੜ੍ਹਕੈਅਨੇਰੀਕੋ
ਠੀਵਿਚਪਾਇਦੇਈਦਾਹੈਤੇਇਕਵੇਲੇਕਛੁਖਾਵਣਨੂਦੇਈਦਾਹੈ

ਤਿਵੈਤੁ ਸਾਥੀ ਰੋਜੇ ਬਤ ਕਰਾਈ ਅਨਿਗੇ ਜੇਹੁ ਇਤੁ ਮਰਦਾਨ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਿਤਾ ਦਸਿ
ਗੁਕਰੈ ਤੇ ਸਬਦ ਪਾਇ ਕੇ ਰਾਗ ਨੂ ਗਾਵੈ ਤਾਂ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਦੁਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਕਰ ਜੁਕਰ
ਗੇ ਉਸ ਅਖਿਆ ਜੀ ਜਿਵੈ ਤੁਸਾ ਭੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਉਮਰ
ਦਾ ਨਰਖਿ ਆਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਭਜਨੁ ਕਰੁ ਤੇਰਿਆ ਕੁਟੀਬੀ ਆਦੀ ਭੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਭੀ
ਅਸੀ ਖਬਰ ਲੇਵਾਗੇ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨ ਬਾਬੇ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਤਾਬਾਬੇ ਲਿਅ
ਪੰਜ ਨਿਵਾਜਾ ਵਖਤ ਪੰਜ ਪੰਜਾ ਪੰਜੇ ਨਾਥਾ ਪਹਿਲਾ ਸਚੁ ਹਲਾ ਲੁਦੁ ਇਤੀ ਜੇ
ਖੇਰ ਖੁਦਾਇ ਚੈ ਥੇਨੀ ਅਤਰਾਸ ਮਨੁ ਪੰਜਵੇ ਸਿਫਤ ਸਲਾਹ ਕੁਣੀ ਕਲ
ਮਾਅਖਿ ਕੈਤਾ ਮੁਸਲਾਮਨੁ ਸਦਾਇ ਨਨਕ ਜੇਤੇ ਕੁਛਿ ਆਰਕੁ ਤੇ ਪਲੇ ਪਾਇ ਤਾ

ਬਾਬੇਆਖਿਆਮਰਦਾਨਿਆਪਹਲੀਨਿਵਾਜਸਚੁਬੇਲਣਾਸਚੁਕਮਾਵਣਾ ॥੨॥
 ਦੂਜੀਨਿਵਾਜਪਮਈਕ੍ਰਿਤਸ਼ਕੇਖਵਣੀਤੇਮਨਨੁਗੁਰਾਦੇਬਚਨਾਈਕ੍ਰਿਦ
 ਸ਼ਕੇਕੁਹਣਹਲਾਲੁਕਨਾਤੀਜਾਸਰੁਸੇਦਕੁਲਾਚਿਤਵਣਾਤੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ਦੇਨ
 ਮਤੇਵੰਡਖਾਵਣਾਚੇਬੇਸੁਪਮਨਸਾਰਖਣੀਕਿਵੈਮਹਾਰਾਜਦੇਨਾਮਈਪ੍ਰ
 ਤੀਤਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਤੇਪ੍ਰਜਵੈਜੋਸਵਾਸਹੈਨਸੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ਦੀਫਿਸਤਤੇਸੀਤਾਈ
 ਸਿਫਤਿਵਿਚਗੁਜਾਰਨੇਭਲਿਆਕਰਮਾਵਿਚਗੁਜਾਰਨੀਤੇਸੀਤਾਈਟਹਲ
 ਸ਼ਨੀਏਹੋਕਲਮਾਹੈਜੋਇਉਵਰਤੇਗਾਤਾਦੇਜਕਨਾਜਾਵੈਗਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ॥੪॥
 ਪ੍ਰਿਥੀਮਲੁਸਹਿਗਲੁਤੇਗਮਾਡਿਡੀਏਹਭੀਬਾਬੇਨਾਨਕਬੀਵਰਸਾਏਹੈਨਾਜਿ
 ਸਾਦਿਨਠਨਾਪਹਿਲੀਪਾਤਸਾਹੀਦਾਦ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਹੈਤਾਏਨਾਅਰਦਾਸੁਕੀ
 ਤੀਜੋਆਸਾਨੁਅਜੇਹਾਸੁਖਾਲਾਰਾਹੁਦਸੇਜੋਆਸੀਵਿਸਨਨਲਾਇਕਰੂਪਹੋ
 ਈਐਤਾਸਾਹਿਬਕਹਿਆਤਿਨਪ੍ਰਕਾਸਦਾਤਪੁਹੈਇਕੁਤਾਮਸੀਹੈਜੇਨੰਗਾ

ਕਹਿਣੁ ਭੁਖਾ ਮਰਨਾ ਜਲ ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਇਸ ਕੁਝ ਕੇ ਭੀ ਜੋ ਸਹਿਕਾ ਮਹੈ ਨਾ ਤਾ ਭ
 ਨਾਨੁ ਰਿਧਾਂ ਸਿਧਾਂ ਫੁਰਦੀ ਆਪੈ ਨਾ ਤੇ ਜੋ ਨਿਹਕਾ ਮੁਹੈ ਨਾ ਤਿਨਾ ਦਾਰਿਦਾਸੁ ਪ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਿਥੋ ਮੇ ਇਹੁ ਤ ਪੁਕਰਨਾ ਕਠਨੁ ਹੈ ਬਹੁਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਾ ਅਸ਼ੋਧ ਫੁ
 ਰਿਆ ਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਗਾਜ ਸੀ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤ ਪੁਕਰੇ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਤੁ
 ਸਾਡਾ ਤੁਰਤੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ਤੇ ਭਨੁ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਸੀ ਤਾ ਜਾਣੁ ਤੇ ਨ
 ਹੀ ਗਾ ਜਸੀ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤ ਪੁਕਰੇ ਭਗਤ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ
 ਅਖੀਨੁ ਸੁਦਰਗੁ ਪਵੇ ਲੇਹਵਾ ਵਣਾ ਤੇ ਕੰਨਾਨੁ ਨਿੰਦਿਆ ਉਸਤਤ ਵੇਲੇ
 ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਹਥਾਨੁ ਚੇਰੀ ਟਾਰੀ ਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਪੈਰਾਨੁ ਕਸਿ ਗਤੇ
 ਭਰੇ ਕੀ ਮਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ ਤੇ ਅਖੀਨੁ ਸਿਤਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਪੈਥੀ ਆਗਿਰ
 ਥਾਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨਾ ਤੇ ਕੰਨਾਨੁ ਗੋਵਿੰਦ ਦੇ ਜਸ ਸੁਣਨ ਵਲ
 ਜੋੜਨਾ ਤੇ ਰਸਨਾਨੁ ਝੂਠ ਥੀ ਮੇੜ ਕੇ ਮਠੇ ਬੈਲਣ ਤੇ ਸਿਫਤ ਵਲ ਜੋ

ਕਨਾ ਤੇ ਹਥ ਨੂੰ ਸਿਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਜੇ ਕਨਾ ਤੇ ਦਨ ਨਾਲ ਤੇ ਪੈਰ ਨੂੰ ਗੁਰ ੪੩
 ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਏਹੁ ਜਸੀਤ ਪੁਰੈ ਤੇ ਸਾਤ ਕੀਤ ਪੁ
 ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਖ ਰਖੁ ਨਾਮ ਦਾ ਕੇ ਬਾਣੀ ਵਲ ਪਿਆ ਨੁਕਰ ਦਾ ਹੈ।
 ਤਾਮਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾ ਵਾਸਨ ਵਲੋਂ ਬਰੀ ਬਾਹਰ ਟਾਇਕੈ ਤੇ ਨਾਮ ਵਲੋਂ ਜੇ ਕਨ
 ਆਪਨ ਹੀ ਥਕਣਾ ਜੋ ਮਨੁ ਤਾਜ ਕਰ ਦਾਨ ਹੀ ਏਸੇ ਮਨ ਨੂੰ ਥਕਾਵਣਾ
 ਜਿਉ ਕਰਿ ਪੈ ਕੇ ਨੁਕਿ ਸੇਸਾ ਲਾਖ ਵਾਵਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹ ਖਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੁ
 ਟਿਘਤ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਖਵਾਲਾ ਏ ਵਾਲਾ ਢਿਲਾ ਭਾਉ ਕੇ ਓਸ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚ
 ਹਥ ਪਾਈ ਰਖ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਮਸਾਲਾ ਥਕ ਕੇ ਖਾਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਖਵਾਲਾ ਏ
 ਵਾਲਾ ਓਹ ਰਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਛੋਰੂ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘੋੜਾ ਮੁਹ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਹੋਆ ਭੀ
 ਸੁਟ ਪਤ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਸਾਲਾ ਖਵਾਲ ਕੇ ਕਾਜ ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਘੋੜੇ ਦਾ ਰੋਹ

ਨਾਮ ਦਾ ਵਿਚ ਨਿਕਲ ਜਾਦਾ ਹੈ

ਦੁਹੁੰਦਹੈ ਤੈਸੇਮਨਨੁਵਾਸਨਾਵਲੇਹਵਾਦਹੈ ਤੇਸਬਦਦੇਪਿਆਨ
ਵਿਚਜੇਫ਼ਦਾਰਹੈ ਜਿਸਵੇਲੇਸਬਦਇਸਦੇਮਨਵਿਚਸਮਝਦੇਵੈਗਾ
ਇਸਦਾਜਨਮਮਰਨਦਰਗੁਕਟੀਐਗਾ ਤਾਓਨਨੇਏਹੋਵਚਨੁਦਿ
ਤੁਕਰਲੀਤਾ ਜਿਥੇਸਾਪਸਿਗਤਿਤੋਵੈਓਥੇਤੁਰਜਾਵਨ ਨਾਲੇਟਰ
ਲਕਰਨੀਸਾਥਹੀਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸੁਕਰਨਾ ਓਨਾਦਾਸਭਕੁਟੀ
ਬੀਆਸਮੇਤਕਲਿਆਣੁਹੋਇਆ ਆਗੇਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ॥੫॥ ਦੋਲ
ਤਖਾਂਲੇਦੀਸੁਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਰਹਿਦਾਸੀ ਓਸੁਜਾਗਾਦਾਸਿਰ
ਦਰੁਸੀ ਤੇਜੈਗਮਬਾਬੇਜੀਦਾਬਹਿਣੁਈਆਸੀ ਓਸਦਾਮੇਦੀ
ਖਨਕੁਦਾਸੀ ਓਥੇਬਾਬਾਜੀਗਏ ਤਾਜੈਗਮਸਾਰਾਮੇਦੀਖਨੇ
ਦਾਕੀਮੁਬਾਬੇਦੇਹਵਾਲੇਕੀਤਾ ਤਾਬਾਬੇਦੇਅਗੇਸਭੇਵਟੇਆ

ਫਿਰਖੋ! ਜਬਬਾਬੇਪਾਉਦਾਵਟਾਡਿਠਾਤਾਓਸਦੇਅਗੇਮਥਾਟੇਕਿਆ ੪੪
ਥੀਨਏਹੁਦਟਹੈਜਿਨਆਪਨੁਪਟਸਦਾਇਆਹੈਪੇਰੁਜੁਸਭਨ
ਅੰਗਾਥੀਨੀਵੇਹੈਨਾਤਾਪੁਜਾਹਰਨਾਅੰਗਾਦੀਨਹੀਹੁੰਦੀਚਰਨਾਦੀ
ਹੀਪੁਜਾਹੁੰਦੀਹੈਤਾਤੇਸਭਸਾਪਸਿਤਜੇਓਸਸਹਰਿਵਿਚਾਵ
ਨਾਤਾਬਾਬਾਜੀਸਭਏਹੁਨਾਨਾਪਕਾਰਾਕਾਪ੍ਰਸਾਦਿਤੇਬਸਤ
ਤੀਕਪੁਜਾਕਰੈਦੋਲਤਖਾਂਨਦੇਖਰਚਨਾਏਭੀਪ੍ਰਮੇਸ਼ਦੀਨਾਮਿ
ਤਿਖਰਾਇਤਬਹੁਤਹੈਵੈਇਕਦਿਨਖਾਂਨਦਾਦੀਵਨੁਹੈਸੀ
ਜਾਇਕੇਖਾਂਨਪਾਸਪੁਕਰੈਆਜੀਜੈਰਾਮਦਾਜੇਸਾਲਾਇਕ
ਆਇਆਹੈਅਸਾਰਾਸਾਰਾਪਨੁਜੈਹੈਸੀਸਭਫਕੀਰਨੁਲੁਦਾ

ਇਦਿਤਾਸਾ ਸਿਪਾਹਦਾਖਰਚੁਸੇਰੁਪਾਇਆਰਜਉਠਦਹੈ ਤੇਖਰਾਇਤਦਰੋ
ਜਪਜਸੇਰੁਪਾਉਠਿਦਹੈ ਜਾਖਾਨਨੇਜੈਰਾਮਨੂਸਦਿਕੇਪੁਛਿਆ ਤੁਪਸਾਰਾ
ਸਾਰਾਪਨੁਖਰਚੁਕਿਤਹੈ ਇਵਾਨਨਾਲੇਖਾਕੋਰਾ ਤਾਜੈਰਾਮਨੇਬਾਬੇਨੁਕ
ਹਿਆਖੰਡੁਲੇਖਾਮੰਗਦਹੈ ਤਾਬਾਬੇਕਹਿਆਮੇਲੇਖਾਦੇਵਾਂਗਾ ਤਾਜਬਾਬੇ
ਪਾਸੇਲੇਖਾਲੀਤਾ ਤਾਦਸੁਣਪਦਾਰਥਸੁਭੇਪਰਵਿਚਭੀਪਏਹੈਨਾਤੇਜਿ
ਤਨੀਖਾਂਨਥੀਆਇਆਲੀਤੀਹੈ ਓਹੁਭੀਖਾਂਨਦੇਖਰਚਲਗੀਹੈ ਤੇਦਸ
ਹਜਾਰਪਾਦਪੀਕਭੀਖਾਂਨਵਲਲਹਣਾਨਿਕਲਦਹੈ ਤਾਖਾਂਨਆਖ
ਆਭਾਈਏਹੁਕੇਈਵਡਾਵਲੀਹੈ ਏਸਨੂਮੇਰੀਦਿਵਨਗੀਕੀਦੇਹਾ ਤਾਬਾਬੇ
ਕਹਿਆਮੇਤੁਸਾਰਾਕੰਮਨਹੀਲੇਦਾ ਕਿਉਜੇਤੁਸਾਨੂਕਿਸੇਤੇਵਿਸਾਹਨਾ

ਹੀ ਤਾਬਾਬੇ ਮੇ ਦੀ ਖਾਨਾ ਸਕੂਛੇ ਡਿਉਤਾਂ ਤੇ ਜੇ ਸਿਤਾ ਪਾਸ ਜਾਏ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ੪੫
ਬੈਠ ਰਹੈ ਜੇ ਪਾਗਿ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਤਾ ਓਥੇ ਹੀ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਪ ਲਗੀ ਰਹੈ ਇਕ
ਸਾਦਿਨ ਖੰਨ ਨੇ ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਕੋ ਜੇਠਾ ਤਾਬਾਬੇ ਦੇ ਬੈਠਿਆ ਕਾਜੀ ਭੀ
ਆਨਿਕ ਲਿਆ ਤੇ ਖੰਨ ਭੀ ਪੇਸੀ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ਤਾਬਾਬਾ ਦੇ ਖਕੇ
ਹਸਿਆ ਤਾ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਡਿਠਾ ਖੰਨ ਜੀ ਏਹ ਕਾਫਰੁ ਆਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ
ਹਸਿਆ ਹੈ ਤਾ ਖੰਨ ਪੁਛਿਆ ਬਾਬਾ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਨੂੰ ਕਿਉਂ
ਹਸੇ ਹੋ ਤਾਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆਜਿ ਸਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਉਭਰ ਦੇਸੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਮਨੁ ਨਿਵਾਜਵ ਲਹੈ ਸੀ ਤਾ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਖੁਦਾਇ ਪ੍ਰਸਿਨ ਸੀ
ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹਨ ਲਗੇ ਹੋ ਤਾ ਤੁਸਾਡੀ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ

ਪਈ ਤਾਬ ਬੇਕਹਿ ਆਇ ਨਾਦਾਇ ਮਾਮੁ ਤੂਹੈ ਤੇਰੇ ਪਰਧੇ ਹੀ ਸੂਈ ਸੀ ਤੇਰੇ
 ਘਰਿ ਵਿਚਿ ਭੂਹ ਹੈ ਸੀ ਤੇਰਾ ਪਿਆਨੁ ਉਪਰਗਾਇਆ ਸੀ ਮਤੁ ਮੇਰੀ ਵਛੇ
 ਰੀ ਭੂਹ ਵਿਚਿ ਪੇਜਾ ਦੀ ਹੋਵੈ ਜੇ ਇਸ ਮਦਮ ਨੁਨ ਠਹਿਰਾ ਤੇਰੇ
 ਨਾ ਦੀ ਨਿਮਾਜ ਕਿਥੋਂ ਕਬੂਲ ਪਵੈ ਤਾਂ ਖਾਨਕਹਿ ਆਕਾਜੀ ਏਹੋ ਕਈ ਵਲੀ
 ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਪਵਨ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਜੇ
 ਵਲੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਅਸਾਡੀ ਸਰਾ ਦੀ ਆਨ ਮੰਨੇ ਤਾਇਕਾ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇਈ
 ਵਿਚਿ ਨਾ ਵਣਗਾਇਆ ਅਠਾ ਦਿਨ ਵਿਚ ਹੀ ਸਮਾਪਲਾਇਕੈ ਜਲ ਰੂਪ
 ਹੋਇਕੈ ਬੈਠ ਗਹਿਆ ਖਾਂਨ ਨੂਖ ਬਰਪੁਰੀ ਖਾਂਨ ਓਥੇ ਮਹਾਂ ਜਾਲੁ ਪਾ
 ਏਗਹਿਆ ਤਾਭੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬਾਹਰ ਨਾ ਨਿਕਸੇ ਤਾਂ ਅਠਵੇ ਹੀ ਦਿਹਾੜੇ

ਓਥੇਹੀਨਿਕਲੇ ਤਾਖੰਨਮਿਲਣਗਇਆ ਕਾਜੀਨਾਲਗਇਆ ਤਾਂਕਾ ੪੬
 ਜੀਕਹਿਆਏਹੁਕੋਈਜਾਦੂਵਾਲਾ ਫਕੀਰਹੈ ਜਿਸਤੇਖੰਨਤੂਭੁਲਹੈ ਤਾਂ
 ਕਾਜੀਪੁਛਿਆਨਨਕਤੂਹਿੰਦੂਹੈਕੇਮੁਸਲਮਾਨਹੈ ਤਾਂਬਾਬਾਬੇਲਿਆ
 ਕੋਈਆਖੈਭੂਤਨਕੋਈਕਹੈਬਿਤਾਲਾ ਕੋਈਆਖੈਆਦਮੀਨਨਕਵਿਚਰਾ
 ਭਾਇਆਦਿਵਨੁਸਾਹਿਕਾਨਨਕਬਭਿਰਨਾਮੇਹਰਿਬਿਨੁਅਵਰਨਜਨ
 ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾ ਤਾਂਬਾਬੇਕਹਿਆਏਹੁਪੰਜਤਤਦਾਸਗੀਰਹੈ ਕੋਈਇ
 ਸਨੂਭੂਤਨਕਹਿਦਾਹੈ ਕੋਈਇਸਨੂਬੇਤਾਲਕਹਿਦਾਹੈ ਕੋਈਇਸ
 ਨੂਆਦਮੀਕਹਿਦਾਹੈ ਤੈਮੇਨੂਜਦਿਦੀਸਿਤਾਂਸੋਝੀਦਿਤੀਹੈ ਤਾਂਮੇਆ
 ਪਨੂਇਸਦਾਸਾਖੀਜਾਣਦਾਹਾ ਤੇਜੇਹਵਾਮਾਤਾਪਤਾਨੂਮਿਲਕੇਤੈ

ਨੂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਓਸ ਵਲੋਂ ਮੇਥਭਿਰਾਇ ਗਇਆਂ। ਤੇ ਹਰਾ ਦਾ ਓ
 ਪਦੇ ਸੁਮੇਦਿ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਨਵਾਲਾ ਆਤਮਾ ਹਾ
 ਆਗੇ ਆਤਮਾ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਭੇਦ ਨਹੀਂ। ਜੈਸੇ ਤਰੀਕੇ ਮੇਂ ਜਲੁ ਇਕੁ ਹੈ ਜੈ
 ਸੇ ਪਟਾ ਮਟਾ ਮੇਂ ਅਕਸੁ ਇਕੁ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਭੂਖਨ ਵਿਚ ਕੰਚਨੁ ਇਕੁ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਸ
 ਰੀਰ ਮੇਂ ਸਤਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇਕੁ ਹੈ। ਜਦ ਦਾ ਹਰਾ ਥੀ। ਇਹੁ ਗਿਆਨੁ
 ਦਿਕੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਮੇਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਦੁਜਾ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਦੇਹੀ ਹੀ
 ਦੂ ਹੈ। ਤੇ ਦੇਹੀ ਪੁਸ਼ਲਾ ਮਾਨ ਹੈ। ਮੇ ਦੇਹ ਦਾ ਸਾਖੀ ਨਿਆਰਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਖਾਨੁ
 ਸੁਣਿ ਕੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਜੈਸੇ ਤੈਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਵਲੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਪਰੁ ਇ
 ਕੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਸਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਖਿਜਰ ਜੀ ਦਾ ਪੀਰੁ ਹੈ। ਪ੍ਰਥੀ ਅਕ

ਸਰੀਮਿਟਜਾਦੇਪੈਨਾਤੇਜਲੁਤੇਵਰਨੁਨਹੀਮਿਟਦਾਇਕਵੇਗੀਮੈਖਿਜਰਦ ੦੪੭
ਦਰਸਨੁਕਰਾਤਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਆਖਹਿਤਾਤੈਨੁਖਿਜਰਦਾਦਰਸਨੁਕਰਾ
ਐਜੇਤੂਕਪੈਤਾਤੈਨੁਹੀਖਿਜਰਬਣਾਈਐਤਾਖਾਂਨਬੋਲਿਆਜੀਤੁਸਾਬੀ
ਸਭੁਕਛੁਹੁਦਾਹੈਪਰਮੇਨੁਦਰਸਨੁਜਰੂਰੀਖਿਜਰਦਾਕਰਾਈਐਤਾਬਾਬੋ
ਲਿਆਜੇਤੂਪਿਆਨੁਕਕੋਬੈਠੇਜੇਜਿਤਨੇਪ੍ਰੀਅਕਾਸਵਿਚਪਦਰਥਹੈਨਾ
ਸਭਜਲਮਈਹੈਨਾਤੇਜਲਵਿਚਜੇਦਰਵਤਾਸਕਤਹੈਸੋਆਤਮਾਦੀਹੈਸੋ
ਆਤਮਾਮੇਹੀਹਾਂਤਾਖਾਂਨਕਹਿਆਮੇਰਾਪਿਆਨੁਠਹਿਰਦਾਨਹੀਤਾਬਾਬੋਕ
ਹਿਆਜਿਓਜਿਓਤੇਰਾਪਿਆਨੁਨਿਕਲਜਾਵੈਤਿਓਤਿਓਫੇਰਦਿਛਕੋਗਾ
ਤੇਨਾਸਕਾਦੇਅਗੇਪਿਆਨੁਰਖੇਗਾਤਾਤੁਸਾਨੁਦਰਨਦਾਦਰਸਨੁਹੈਵੇਗਾ

ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾਂ ਭੇਉ ਪਰੇ ਮੇਰੀ ਵਿਸਟ ਕਰਾਗਾ ਤਾਂ ਅਜੁ ਹੀ ਰਾਤ ਸੇ ਤੁਸਾਂ ਭੂਖਿ ਜਰ
ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਤਿਨੁ ਪਹਰ ਖੰਨੁ ਪਿਆਂ ਨੁ ਕੁਕੈ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਪਿਛਲੀ
ਰਾਤ ਵਰਨਾ ਆਪ ਪਤਭਇਆ ਹਥ ਵਿਚ ਵਡੇਰ ਤਨ ਲਿਆਇਆ ਜਿਨ
ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੁਕੈ ਉਜਿਆ ਲਾਹੇ ਗਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਬੇ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਤੇ
ਰਤਨ ਭੇਟ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਖੰਨੁ ਜੀ ਖਿਜਰ ਜਿੰਦਾ ਪੀਰੁ ਆਇਆ
ਹੈ ਤਾਂ ਖੰਨੁ ਖਿਜਰ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪੈਇਆ ਖਿਜਰ ਫੇਰ ਖੰਨੁ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ
ਆ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਖਿਜਰ ਜੀ ਅਸਾ ਖਿਜਰ ਜਲਾਂਦਾਰ ਜਾ ਖੰਨੁ ਨੂਕੀ ਤੈ
ਤਾਂ ਖਿਜਰ ਕਹਿਆ ਜੀ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਕੀ ਤੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨੂਕੇ ਤੇ ਮੇਰੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜ
ਛੇਰ ਕੈ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਟਹਲਾ ਵਿਚਰਹਾ ਜੇ ਕੋਰੇ ਤਾਂ ਖੰਨੁ ਦੀ ਟਹਲਾ ਵਿਚਰਹਾ

ਤਾਂ ਖਾਂਨ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤੂੰ ਜਲਾ ਦਾਗ ਜੁਭ ਲੀ ਪਕਰ ਕੁਜਾਣ ਦਹੈ ਤੂੰ ਸੇਰਾ ਮੀਤੀ ੪੮
 ਹੋ ਕੇ ਰਹੁ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਪੰਜ ਵਰਸ ਖਾਂਨ ਏ ਥੋਹੋ ਰਹੇ ਗਾ ਤੇ ਸਹੀਰ
 ਛੁਡ ਕੈ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਗਾ ਤੂੰ ਉਸ ਕਾ ਮੀਤੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੇ ਗਾ ਅਸੀ ਇਸ ਨੂਹਿ
 ਆਨ ਦੇ ਦੇਹਾਂ ਤੇਰੀ ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਮੁਕਤਿ ਇਕ ਠੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ਵਾਸਾ ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਆਲੇ ਤੇ ਮਾਂਗਾ ਬਾਈ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਕਥਾ ਰਸਨਾ ਲਕਸ਼ ਦੇ ਸਿਨਾ ਇਕ ਦਿ
 ਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਵਰਸ ਨੂ ਭਾਈ ਆਲੇ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਂਲੁ ਆਏ ਓਨ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਕ ਕੇ ਅਸਾਨੂ ਸੇ ਉਪ ਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕੇਸਾ ਨੂ ਉਪ
 ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਤਾਂ ਮਸੀਤ ਪੁਕਰੇ ਅਗਨ ਦਾ ਤਾਪ ਨਾ ਤੇ ਜਲ
 ਵਿਚ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸ ਨ ਸਹਾਰਨਾ ਤੇ ਤੀਰਥ ਦਾ ਨਿਵਾਸ

ਕਰਨਾ ਤੇ ਚੰਦਾਇਣਾ ਦਕਬਤ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭੂਮ ਦਾ ਕ੍ਰਮਣਾ ਤੇ ਕੰਦਮਲਾ
ਅਹਾਰ ਕਰਨਾ ਏ ਸਭ ਕਠਨ ਕਰਮ ਹੋਨਾ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਕ
ਕਰਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਨੂਰ ਚ ਸਿਰਾ ਵਣਾ ਸੁਨਾਇ ਇਹੁ ਕਰਮ ਸੁਗਮ
ਹੈ ਨਾ ਏਹੁ ਰਜ ਸੀਤ ਪਹੈ ਅਰੁ ਫਲੁ ਇਸ ਦਾ ਵਡਾ ਹੈ ਤੇ ਖੋਚ ਲਥੈ
ਹੈ ਤਾ ਅਗਮ ਲੇਖੁ ਛਿਅ ਜੀਅ ਸਾਂਤ ਸੁਣਿਅ ਹੈ ਜੇ ਹੀ ਮਿਹਨਤ
ਤੇ ਹਾਫਲੁ ਜੇ ਮਜੂਰੀ ਵਡੀ ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਵਡਾ ਫਲੁ ਪਏਗਾ ਥੋੜੀ ਮਜੂਰੀ
ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਥੋੜਾ ਫਲੁ ਪਏਗਾ ਤੁਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੁ ਕਰਮ ਸੁਗਮ ਹੈ ਕਥਾ
ਕੀਰਤ ਨੂ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਲੁ ਵਡਾ ਹੈ ਏਹੁ ਅਸਾਡੇ ਸਮਝਿ ਵਿਚ ਕੈ ਸੇ ਅਵੈ ਤਾ
ਬਾਬ ਬਲਿਅ ਜਲ ਕਰੀ ਹਾਰੇਲ ਕਰੀਅ ਲਿਆਵ ਦੇ ਪੈਨਿ ਤੇ ਪਾਠੀ

ਪੰਡਾਲਿਆਵੇਹੈਨਾ ਤਾਮਜੁਗੀਵਡੀਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਨਫਾਥੇਡਾਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇ ੪੬
ਲੂਣਾਮੀਨਦੀਹਟੀਕਰਦੇਹੈਨਾ ਅਜੁਗੀਓਨਾਦੀਥੋਡੀਹੁੰਦੀਹੈ ਤੇਨਫਾਥੇ
ਕਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇਸਰਾਫੁਬਜਾਤਓਨਾਥੀਭੀਅਜੁਗੀਥੋਡੀਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਸੇਕ
ਤ੍ਰਿਆਰੁਪਯਾਦਾਸੇਦਾਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤਾਨਫਾਥੇਤੁਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇਜਵਾਹਰੀ
ਮੇਤੀਹੀਰੇਦਾਸਓਦਕਰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਸੁਖਨਾਲਬੈਠੇਗਹਿੰਦੇਹੈਨਾ ਤੇਨਫਾਓਨਾ
ਬਹੁਤਾਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇਓਨਾਦੀਸੇਵਾਕਰਦਾਹੈ ਸੇਭੀਮੇਤੀਹੀਰੇਦੀਪਰਖਸਿ
ਖਦਾਹੈ ਤੇਸੇਹੋਰਤਪੁਰੈਨਾ ਜੋਸਰੀਗਊਤੇਕਸਟੁਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇਗਿਆਨ
ਦੀਪ੍ਰਾਪਤਨਹੀਹੁੰਦੀ ਤੇਕਥਾਕੀਰਤਨਦੇਪੜਨਸੁਣਨਕਰਪ੍ਰਥਮੇ
ਤਾਉਪਾਸਨਾਦਿਫੁਹੁੰਦੀਹੈ ਪਿਛੇਇਸੇਦੇਵਿਚੀਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਹੋਜਾਦਾਹੈ

ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਰੈ ਨਫਾ ਬਹੁ ਤੁਰੈ ਤਾਏ ਹੁਬ ਚਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਤਾਭਾਈ ਅੰ०
ਲੋਪੀ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਕਰੇ ਤੇ ਭਾਈ ਅੰਗਾ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ ਸਭ
ਇਕੀਆਨੁ ਤੇ ਮਨ ਨੁ ਸਕੋ ਚਕੇ ਸੁਣਾ ਤੇ ਦੇ ਨੇ ਮਿਲ ਕੇ ਫੇਰ ਕੀਰਤਨੁ ਕ
ਰਨਾ ਤਾਓਨਾ ਦੇਰ ਸਨਾ ਥੀਐ ਸਾਸਰ ਸਿਖਾਨੁ ਰਸੁ ਆਵੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਸੁ
ਣੇ ਸਭ ਪਾਪਾ ਦਾਤਿਆ ਗੁਰਨਾ ਤੇ ਪਰਮਾ ਕਿਰਤ ਕੈ ਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤੇ
ਆਏ ਗਏ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ
॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਲੁ ਖੜੀਆ ਸਾਧਰ ਬਾਬੇ ਨੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਓ ਸ
ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾਜਾ ਸਨਮੁਖ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਵੇਖਾ ਕਿ
ਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਾਵ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪਾਪਨੁ ਪਿਠ ਦੇਦੇ

ਪੈਨਾ ਤੇ ਪੁਨ ਦੇਸਾ ਮਣਿ ਹੁੰਦੇ ਪੈਨਾ ਜੇ ਸਨਮੁਖ ਪੈਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰ 40
 ਸਨਮੁਖ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਤੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠਿ ਕੇ ਸਨਾ ਤੇ ਮਾਪ
 ਏ ਮਨੈ ਬਿਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਏ ॥ ੪ ॥ ਚਰਸਾਖੀ ਮਾਸਨਮੁਖਾਂ ਦੀਆ ੨੧
 ਪੈਨਾ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਨਮੁਖ ਹੋਏ ਪੈਨਾ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਰਦਾਸ
 ਕੀਤੀ ਜੀ ਓਹੁ ਕੇ ਹਰੀ ਮਾਸਾਖੀ ਅਪੈਨਾ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਮਾਖਿਆ
 ਸਇਕ ਮੈਤ੍ਰੀ ਹੋ ਸਇਕ ਕਰਨੈ ਸਇਕ ਮੁਦਤਾ ਹੋ ਸਇਕ ਉਪੇਖਿਅ ੦
 ਹੋ ਤਾਂ ਕਾਲੂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਾਸਨੁ ਇਸਦਾ ਅਰਬੁ ਸਮਝ ੦
 ਵਹੁ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇ ਏਹੁ ਜੀ ਓਕ ਹੋ ਜੁਸ ਰੇ ਜਗਤ

ਦੇ ਸੁਖ ਮੇਨੂੰ ਹੀ ਹੋਵਨਾ ਤਾਂ ਏਸਨੂੰ ਓਹੋ ਹੋਵਨਿ ਗੇਜੇ ਹੋਵੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਾ ਵਿ
 ਚਲਿਖੇ ਹੋਨਾ ਪਰ ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਸਿਖਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਸੁ
 ਖਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਸਭੇ ਸੁਖ ਇਸ ਦਾ ਹੀ ਹੋਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਜੇ ਕ
 ਛੁਪਨੂੰ ਸੁਖੈ ਵਿਦਿਆ ਕੈ ਕੰਠੀ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣਿ ਕੈ ਵੰਡ ਖਾਵੇ
 ਜੇ ਕੁਝ ਬੁਧ ਹੋਵ ਸੁਖਿ ਸਕੈ ਭੀ ਸਿਖਨੂੰ ਸੁਖੀ ਕਰੈ ਏਹੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਹੋ ਕਰਨਾ
 ਕਿ ਸਨੂੰ ਕਹਿ ਦੇ ਹੋਨਾ ਯੁਆਪ ਥੀ ਪਨ੍ਰ ਕੈ ਨੀ ਵਹੋਵੈ। ਬੁਧ ਕੈ ਨੀ ਵਹੋ
 ਵੈ। ਵਿਦਿਆ ਕੈ ਨੀ ਵਹੋਵੈ। ਅਥਵਾ ਬਲ ਕੈ ਨੀ ਵਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ
 ਆਪਣੇ ਛੇ ਦੇ ਭਾਈ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਆਈ ਜਾਣੇ। ਓਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੈ

ਗਰਬਨ ਕਰੈ ਏਹੁ ਕਰਨ ਹੈ। ਤੇ ਮੁਦਤ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨ। ਜੇ ਆਪ ਥੀ ਗੁਣ ॥ ੫੯ ॥
 ਕੈ ਕੈ ਬੁਧ ਕੈ ਕੈ ਵਿਦਿਆ ਕੈ ਵਡੇ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਸੁਣਿ ਕੈ ਦੇਖ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹ ਹੋਵੈ।
 ਆਖੇ ਪਿਨਵਾਹ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਅਸੇ ਭੀ ਸਿਖ ਕੀ ਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਵੈ ਆਪਣੀ ਪਤ ਕਾ ਤੇ
 ਗਰਾਂ ਕਾ ਜਸੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਭ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹ ਹੋਇ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹ ਹੋਵੈ। ਨਿੰਦ ॥
 ਕਿਸੇ ਕੀ ਨਾ ਕਰੈ। ਤੇ ਉਪਾਖਾ ਆਓ ਸਨੁ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨ। ਜੁ ਆਪਣੀ ਬੁਧ
 ਤੇ ਗਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨਾ ਦੇਇਨ ਸਾਸਭ ਏਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੈ। ਪਰ ਜੇ ਸਤ ਕੈ
 ਮਨੈ ਓਸਨੁ ਫੇਰ ਭੀ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਵੈ। ਪਰ ਜੇ ਨਾ ਮਨੈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨੁ
 ਕਰੈ। ਜਾਣੇ ਜੁ ਇਸ ਦੀ ਪਰਲਭੁਧਨ ਹੀ। ਚੁਪ ਕਰਹੈ। ਯਾਦਿਏ ਹੁਵ
 ਚਨ ਭਾਈ ਕਾ ਲੂਸੁਣ ਤਾਇ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਰਤਣ ਲਗਾ। ਤਾ ਓਸ ਦਭ

ਉਧਾਰੋਆ ਤਹੇਰਨਾ ਸਿਖਾਂਦਭੀ ਉਸਦੇ ਮਿਲਣ ਕੁ ਉਧਾਰੋਆ ॥
 ਸਾਖੀਆ ਤੇਰਵੀ ਪਉੜੀ ਦੀਆ ਪੂਰੀਆ ਹੋਈਆ ॥ ਆਗੇ ਚੋਪਵੀ ਪਉੜੀ ਚ
 ਲੀ ॥ ਭਗਤੁ ਜੋ ਭਗਤ ਓਹਰੀ ਜਾ ਪੁਵਸੀ ਸੇਵਕ ਮਾਵੈ ॥ ਸੀਹਾ ਉਪਲੁਜੰ
 ਣੀ ॥ ਐਗਜਣੁ ਉਪਲੁਸਤ ਗੁਰਭਾਵੈ ॥ ਮੇਲ ਸੀਹਾਂ ਵਿਚ ਆਖੀ ਐਭਾ
 ਗੀਰਭੁਕਾਲੀ ਗੁਣਗਾਵੈ ॥ ਜਿਤਰੰਧਾ ਵਾਭਲਾ ਬੁਝਾਭਈ ਬੁਝਾਇ ਕਮਨ
 ਪਿਆਵੈ ॥ ਫਿਰਣਾ ਖਹਰਾਜੇ ਪਸਿਖੁ ਜੀਵਾਈ ਗੁਰਸੇਵਕ ਮਾਵੈ ॥ ਗੁਜ
 ਰਜਾ ਤਲੁਹਾਰੈ ਗੁਰਸਿਖੀ ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ਨਾਈ ਪਿਛੁੜਖਾਣੀ ਐ
 ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਕ ਟੰਬੁਤਰਾਵੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖਫਲੁ ਅਲਖੁ ਲਖਾਵੈ
 ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੧੪ ॥ ਭਗਤ ਓਹਰੀ ਤੇਜਾ ਪੁਪਸੀ ਖੜੀ ਸਿਨਾਜੰ

ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਓਨਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦੇਖ ਕੈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾ ਓਨੇ ੫੨
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਜੇ ਹਵੇ ਵੇਦਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋ ਨਿਓਨ ਦਾਤਾ
 ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਕੈਰਿ ਅਨੁਕ੍ਰਮੇ ਓਧਾਰੁ ਹੋਆ ਪਰਾ ਅਸੀਤਾ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕਛੁ
 ਨਹੀ ਜਾਣੇ ਅਸਾਡਾ ਓਧਾਰੁ ਕਿਉਂ ਹੋਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇਤੁ ਸੀਮਨੁ
 ਖਾਦੇ ਕਰਮਾ ਦਾਤਿ ਅਗੁ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਦਹ ਲਕਰੇ ਤਾ ਤੇਤੁ ਸਾਡੀ ਭੀ
 ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਤਾ ਓਨਾ ਪੁਛਿ ਆਜੇ ਮਨੁ ਖਾਂਦੇ ਕੈ ਨਕਸ਼ਾ ਹੋਨਾ ਕਿ
 ਪ੍ਰਕੈਰਿ ਜਾਣੀਐ ਜੀ ਤਾਂ ਬਾਬੇ ਲਿਆ ਚਰਸਾਖੀ ਆਮਨੁ ਖਾਂ
 ਦੀ ਆਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਈਰਖਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨਲ ਬਖੀ ਲੀਕੁ ਨੀਜੁ ਸਭੇ ਪ

ਦਰਬਤੇ ਸਭੇ ਗੁਣ ਮੇਥੇ ਹੀ ਹੋਵਨਿ ਪਰੁ ਜੇਕਿ ਸੇ ਹੋ ਸਥੇ ਹੋਵਨ ਤਾ ਰਿਦਾ ਪ
ਸਿਨੁ ਨ ਹੋਵਣਾ ਸਭੁ ਭਨੁ ਆਪਣਾ ਵੈਰੀ ਜਨਣਾ ਤੇ ਦੂਜੀ ਅਕੁਣ ਹਉਮੈ
ਕਰਣੀ ਜੇ ਆਪ ਥੀ ਪਦ ਦੇਖਣਾ ਤਾ ਉਸਨੁ ਬੁਧਨ ਦੇਵਣੀ ਓਸਨੁ ਹਸਣਾ
ਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਣੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੀਜੀ ਨਿਦਾ ਜੇ ਆਪ ਥੀ ਕੋਈ ਦ
ਸੇਖ ਹੋਵੈ ਤਾ ਓਸਦੀ ਕੋਈ ਉਸਤਤ ਕਰੇ ਤਾ ਸਹਾਰਨਾ ਸਕਣੀ ਸਗੋ ਓਸਦੀ
ਨਿਦਾ ਆਕਰਣੀ ਜੇ ਓਹੁ ਭੀ ਮੇਰਾ ਡਿਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਆਪਣੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੈ
ਤਾਂ ਗੁਬਕੁਨਾਈ ਰਖਾ ਕੁਨੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਦੋਹੇ ਗੁਣ ਹੋਨ ਓਹੁ ਕਿਆ ਹੈ ਤੇ ਓਥੀ
ਹਠਿ ਬਿਤਾ ਅਗੇ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸੁ ਮੰਨੈ ਨਹੀਂ ਤਾ ਓਸਨੁ ਜੇਹੀ ਹਠ ਕੈ ਕਹਣਾ

ਏਹੋ ਚੋਰ ਸਾਖੀ ਮਨ ਮੁਖ ਦੀ ਅਹੈ ਨਾ ਏਨਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖੰਨੁ ਗੁਰ ੫੩
 ਦੇ ਵਰੂਪ ਜਾਣੈ ਕੈ ਧਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕ੍ਰਕੈ ਸਿਖਾਨਾ ਲਿਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤਾਗੁ ਤੇ ਓਹਰੀ
 ਤੇ ਜਾਪੁ ਪਸੀਦਾ ਇਸੇ ਕ੍ਰਕ ਲਿਆਇ ਹੋਇਆ ॥੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਸੀ ਹਾਤੇ ਗਜ ੫੪
 ਦੇ ਨੇਭਾਈ ਚਾਚੇ ਤਾਏ ਪੁੜੈ ਸਿਨਾ ਜਬ ਬਾਬੇ ਦਾ ਓਨਾ ਵਰਸ ਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜਿਸ ਕ੍ਰਕੈ ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਅਰ ਨੁ ਕਟੀਐ ਤੇ ਚੋਰ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਨੁ ਪਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵਨਿ ਤਾਬਾਬੋ ਲਿਆਏ ਹੁਜੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਨਾ ਮੁਹੈ ਇਸ ਕੇ ਜਾਪ ਕ੍ਰ
 ਨ ਤੇ ਚੋਰ ਪਦਾਰਥ ਪਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੋਨੇ ਤਾਬਾਬੋ ਲਿਆਵਾ ਵਾਵਾ ਸਦੇਵਾ ਹਰ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਗਗਨ ਗੋਵਿੰਦਾ ਗਗਨ ਮੁਇਕ ਵਾਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕ੍ਰਚੋਰ ਅਵਤਾਰ ਦਾ
 ਜਾਪੁ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਏਦਾ ਏਹੁ ਅਰਥੁ ਹੈ ਜੁ ਵਾਹਿਨਾ ਮੁਅਚਰ ਜਦਾ ਹੈ ਜਿਸ

ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ
 ਜਿਸ ਕ੍ਰਕੈ
 ਅਸਾਡਾ
 ਜਨਮ
 ਅਰ ਨੁ
 ਕਟੀਐ
 ਤੇ ਚੋਰ
 ਪਦਾਰਥ
 ਅਸਾਨੁ
 ਪਾ
 ਪਤਿ
 ਹੋਵਨਿ
 ਤਾਬਾਬੋ
 ਲਿਆਏ
 ਹੁਜੁ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਜੀ
 ਕਨਾ
 ਮੁਹੈ
 ਇਸ
 ਕੇ
 ਜਾਪ
 ਕ੍ਰ
 ਨ
 ਤੇ
 ਚੋਰ
 ਪਦਾਰਥ
 ਪਾਪਤਿ
 ਹੋਏ
 ਹੋਨੇ
 ਤਾਬਾਬੋ
 ਲਿਆਵਾ
 ਵਾਵਾ
 ਸਦੇਵਾ
 ਹਰ
 ਹਰਿ
 ਹਰਿ
 ਗਗਨ
 ਗੋਵਿੰਦਾ
 ਗਗਨ
 ਮੁਇਕ
 ਵਾਰੀ
 ਦੇ
 ਨਾਮ
 ਜਪਣ
 ਕ੍ਰਚੋਰ
 ਅਵਤਾਰ
 ਦਾ
 ਜਾਪੁ
 ਹੋਦਾ
 ਹੈ
 ਤੇ
 ਦੂਜਾ
 ਏਦਾ
 ਏਹੁ
 ਅਰਥੁ
 ਹੈ
 ਜੁ
 ਵਾਹਿਨਾ
 ਮੁਅਚਰ
 ਜਦਾ
 ਹੈ
 ਜਿਸ

ਦੀਸਤਿਆਕ੍ਰਕੈਸਭਪਦਾਰਥਜਾਤੇਜਾਨਾਤੇਓਸਨੂਜਾਣਨਸਕੀਐਤੇਗੋਇਨਾ
ਪ੍ਰਾਪਕਾਰਦਾਹੈਤੇਗੋਇਨਾਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈਜੋਐਸੇਜਕ੍ਰਮਨਾਤੇਦੇਹਨੂਜ
ਪ੍ਰਕਾਸਦੇਗਹਿਆਹੈਓਸਦਾਨਾਮੁਵਾਹਿਗੁਰੂਹੈਓਸਦੇਜਪਣਅਰੁਜਾਨਦੇ
ਚਾਰੇਪਦਾਰਥਪਾਪਤਤੁਦੇਹੈਨਾਤਾਓਨਾਪੁਛਿਆਕਿਸਤਰਾਚਾਰਪਦਾਰਥ
ਮੁਹਿਵਾਹਿਗੁਰੂਆਖਿਆਮਲਦੇਹੈਨਾਤਾਬਾਬਾਬੋਲਿਆਜੇਸਾਪਸਿਗਤ
ਨੂਟਰਜਾਈਐਤਾਚਰਨਵਿਚਅਸਮੇਪੁਸੈਸਿਜਗਦਾਫਲੁਹੋਦਾਹੈਤੇਜਿ
ਸਮਾਇਆਵਾਸਤੇਬਡੇਜਤਨਕਰੀਦੇਹੈਨਿਸੋਮਾਇਆਭੀਮਹਾਰਾਜਦੇਭਗ
ਤਾਨੂਪੇਗੀਪੈਕੈਲੋਕਾਆਣਿਦੇਦੇਹੈਨਾਤੇਜੋਕਾਮਨਾਆਪਣਿਆਭਗ
ਤਾਦੇਮਨਵਿਚਹੋਦਾਹੈਸੋਸੇਕਾਮਨਾਸਭਮਹਾਰਾਜਪੁਰੀਕ੍ਰਦੇਦਾਹੈਤੇਸੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਰਥੁ ਸਮਝੀਐ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥
ਤਾਂ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਿ
ਪਿਛਲੀ ਗੜਭ ਹਇਸ ਨਨੁ ਕੇ ਬਾਣੀ ਪਾਵਿਨਿ ਤੇ ਦਿਨੇ ਅਪਣੀ ਕਿ
ਰਤ ਭੀ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਵਾਸ ਤਲੇ ਜਾਵੈ ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਰਨਾ ਤੇ ਜੋ ਸਵਾਸ
ਉਪਰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀਤਵਨਾ ਤੇ ਆਏ
ਗਏ ਸਾਪਸਿ ਤਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨ ਤੇ ਸੰਗਾ ਦੇ ਉਮਾਵਸਿਆ
ਵਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਲਾ ਸਭ ਦਿਨ ਵੀ ਚਾਰ ਕੇ ਕੜਾ ਹੁਕਮ ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਪਸਾਰ
ਕਰਨ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸੀ ਹੋਈ ਬੇਟੀ ਦਾ
ਵੀ ਵਾਹੁ ਸੀ ਤੇ ਭੁਲ ਕੇ ਜੀਵਾ ਆਵਣੀ ਸੀ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ

ਬਹੁਤੇ ਸਿਖ ਆਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਚਲੇ ਸਨਿ ਤਾਂ ਜੇ ਹਫ਼ਾ ਪਕਵਨੁ
ਜੀਵਦਾਸ ਤੇ ਤਈ ਆਰੁ ਕੀਤਾ ਸੀ ਸੋ ਸਾਧਿ ਸਿਖ ਨੁ ਪਵਾਲਾ ਦਿਤਾ ਤੰ
ਰਿਸਦੀ ਇਸ ਤੀ ਸੋ ਚ ਚਿਤਾਲ ਗੀ ਕਰਨ ਜੀਵਨੁ ਅਸੀ ਕੀ ਖੁਲਵੰ
ਗੇ ਤਾ ਸੀ ਹੋ ਕਹਿ ਆਸਾ ਡੀ ਪੇਜ ਬਾਬਾ ਰਖੇ ਗਾ ਤਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜੀ
ਵਾ ਆਈ ਤਾਂ ਇਸ ਤੀ ਆਖਿ ਆਏ ਨਾਨਕੀ ਜੀਵਾਈ ਆ ਤਾ ਗੁਣੀ ਸੀ ਹੋ
ਅਰਦਾਸ ਕਰੈ ਜੀਵਾ ਪੋਲਿ ਆ ਤਾ ਸਾਹੀ ਜੀਵਨੀ ਖਾਇ ਕੈ ਤਿਪਤ ਭਈ
ਤਾਂ ਵੀ ਭੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਖਾਇ ਕੈ ਤਿਪਤ ਭਈ ਪੰਜ ਦਿਨ ਜੀਵਨੁ ਗੀਖ
ਆ ਸਭ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾ ਰਿਨ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਆ ਪਇਆ ਸਿਖਾਈ
ਪੇਜ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਮੇਲ ਸੀ ਹਾਦਾ ਚੰ ਪਰੀ ਭੁਗੀ

ਗੁਰਕਾਲੀਦਾਉਪਾਸਕੁਹੈਸੀ। ਜਬਬਾਬਓਸਨਗਰੀਮਹਿਆਇਆ ॥ ੪੫ ॥
 ਤਾਂਭਗੀਰਥਵਰ੍ਹੀਸੇਵਾਟਹਲੈਕੀਤੀ। ਰਾਤਨੂਬਾਬਓਸਨਗਰੀ
 ਰਹਿਆ। ਤਾਂਭਗੀਰਥੁਭੀਓਥੇਹੀਂਗਹਿਆ। ਜਬਪਿਛਲੀਰਾਤਬਾਬ
 ਉਠਿਆ। ਤਾਂਭਗੀਰਥੁਭੀਉਠਿਕਾਰਿਇਸਨਨਹੂਜਲੁਲੈਆਇਆ।
 ਅਗੇਏਖਾਤਮਹਾਸ੍ਰੀਦਗਇਸਤੀਹੈ। ਅਸਟਭੁਜਹੈਸੁ। ਤੇਝ੍ਝੂਕਰਦੀ
 ਹੈ। ਤਾਂਭਗੀਰਥਪੁਛਿਆਤੂੰਕੇਨਹੈ। ਜੁਅਜੇਹੇਸਮੇਅਪਣੇਪਰਥ
 ਬਹਰਆਈਹੈ। ਤਾਓਸਕਹਿਆਭਗੀਰਥਤੂੰਸਨੁਨਹੀਜਾਣਦੇ
 ਮੇਦੇਵੀਹਾਂ। ਤਾਂਭਗੀਰਥਚਰਨੀਲਗਾ। ਤੂੰਸਰੇਜਗਤਦੀਆਤਹੈ।
 ਸਭਨਾਦੇਵਤੀਂਦੀਸਹਾਇਕਰਨਵਾਲੀਹੈ। ਰਾਕਸਾਦੇਨਾਸਕਨ

ਵਾਲੀਏ ਏਥੇ ਝਾੜੂ ਕਿਓ ਕਰਨੀਏ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਬੋਲੀਏ ਹੁਸੀਤੁ ਮਹਾਰਾ
 ਜਦਾ ਨਿਰਗੁਣੁ ਰੂਪੁ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣੁ ਰੂਪੁ ਹੈ ਜੇ ਸਿਤਾ ਦੀ ਮੇਸੇ ਵਾਕ
 ਰਦੀ ਹਾ ਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਏਹੁ ਸਕਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗੀਰਥੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖੁ
 ਹੋਇਆ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਾਂ ਓਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਇਆ
 ੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਾਇਕੇ ਸਮਾਭਾਈ ਜਿਤਾ ਰਾਵਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ ਮੇਥੁ ਤੁਸਾ ਪਾਸਿਤਾ ਦਾ ਦਰਸਨੁ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸਿਸਾਨ ਹੀ ਮਿਟਿਆ ਤੁਸਾਰਾ ਹੁਣ ਦਰਸਨੁ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਸਿਸਾਨਿ ਵਰਤ ਕੋ ਜੁ ਮੇਨੁ ਸਾਂਤ ਪਾਪ ਤੋਹੈ ਤਾ ਬਾ
 ਬਾ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਦਇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਉਪਾਇ ਬੇਦ ਨੇ ਕੀਤੇ ਸਿਤਾ ਨੇ

ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਪਾਉ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਕਰੋ ਜਿਤ ਬੇ ੫੬
 ਲਿਆ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨੇ ਉਪਾਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਬਤਾਵੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਸਕੇ ਗਾਸੇ
 ਮੇਰੇ ਗੰਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਇਕ ਕਸਟ ਜੇਗ ਹੈ ਇਕ ਭਗਤ ਜੇਗ ਹੈ
 ਤਾਂ ਜਿਤ ਬੋਲਿਆ ਕਸਟ ਜੇਗ ਕੇ ਨੂਹੈ ਭਗਤ ਜੇਗ ਕੇ ਨੂਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ
 ਬੋਲਿਆ ਅਸਟ ਅੰਗ ਕਸਟ ਜੇਗ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਪੀਮਾ ਦੂਜੇ ਨੇਮ ੨॥
 ਤੀਜੇ ਏਕਾਂਤ ਦੇ ਸਾਤ ਚੌਥੇ ਅਸਨ ੪ ਪੰਜਵਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ੫ ਛੇਵਾਂ ਪਿ
 ਅਨੁ ੬ ਸਤਵਾਧਾਰਨਾ ੭ ਅਠਵੀ ਸਮਾਧਾ ੮ ਤਾਂ ਜਿਤ ਬੋਲਿਆ ਅਸੀ
 ਜਟ ਸਿਖ ਹਾ ਜੇ ਲਗ ਪੋਲ ਕੇ ਏਹ ਅਠ ਅੰਗ ਤੁਸੀਨਾ ਸੁਣਾਵਹਾ
 ਤੇ ਲਗਾ ਅਸੀ ਸਮਝ ਦੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਬੋਲਿਆ ਦਸਵੀਂ ਮ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰਥ

ਮੇਅੰਸਾ ਇਕਮਨਦੀਹਿਸਹੈ ਜੇਮਨਕਕੈਕਿਸੇਦਾਬੁਰਾਚਿਤਵਣਾ
ਇਕਵਚਨਦੀਹਿਸਹੈ ਕਿਸੇਨੁਫਿਕਬੇਲਕੇਦੁਖਾਵਣਾ ਕੇਮੁਹੋਕ
ਹਿਕੇਕਿਸੇਦਾਵਿਘਨੁਕਰਾਵਣਾ ਇਹੁਵਚਨਦੀਹਿਸਹੈ ਹੋਰਕਰ
ਮਦੀਹਿਸਾਏਹੁਹੈ ਜੇਹਥਾਨਲਿਕਿਸੇਨੁਮਾਰਨਾ ਸਾਏਹੁਏਪਕਾਰ
ਦੀਹਿਸਾਦਾਤਿਆਗੁਕਰਨਾਅਹਿਸਹੈ ਦੂਜਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦਾਸਤਿ
ਜਾਣਨਾ ਤੀਜਾਚੇਰੀਦਾਤਿਆਗੁਕਰਨਾ ਇਕਸਰੀਰਦੀਚੇਰੀਹੈ
ਜੁਕਿਸੇਦਾਕੁਝਛਪਾਵਣਾ ਦੂਜੀਮਨਦੀਚੇਰੀਹੈ ਜੇਪਾਪਕਰਨੇਤੇ
ਛਪਾਰਖਣੇ ਇਹੁਭੀਤਿਆਗੁਕਰਨਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜੁਚੇਥਹੈ ਬ੍ਰਹ
ਮਚਰਜਕਿਸਨੁਕਹੀਦਾਹੈ ਅਠਪ੍ਰਕਾਰਦਾਕਾਮੁਜੀਤਣਾ ਤਾਂਜਿਤੇ

ਕਹਿਆ ਅਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕੇਨੂੰ ਹੈ ਜੇ ਪਿਥੇ ਮੋਇਸ ਦੀਆਂ ਆਗਲਾ 49
 ਕੁਨੀਆਂ ਦੂਜੇ ਗਲਾ ਸੁਣਨੀਆਂ ਤੀਜਾ ਇਕਾਂ ਤਦੇ ਸਇਸ ਦੀਆਂ
 ਸਬੇਠਣਾ ਚੌਥਾ ਉਸਨਾਲ ਸਪੁਸਕਰਨਾ ਪੰਜਵਾਂ ਹਿਤ ਨਾਲ ਇਸ ਦੀ
 ਆਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਛਠਵਾਂ ਅਲਿਗਨ ਕੁਨਾ ਸਤਵਾਂ ਸੀਗਾਉ
 ਸਤਵਾਂ ਆਦਾਬਣਾ ਵਣਾ ਅਠਵਾਂ ਇਸ ਦੀ ਆਨਾਲ ਕੇਹੇ ਕਰਨਾ ਏ
 ਹੁਅਠ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਮੁਤਿਆ ਗਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਜੁ ਏਹੁ ਹੈ ਖਿਆਏਹੁ ਹੈ
 ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹੈ ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਓਸ ਦਾ ਸਹਾਰਨਾ ਦੁਖੁ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਸੁਖੁ
 ਤੇਵੈ ਓਸ ਦਾ ਸਹਾਰਨਾ ਖਸੇ ਪਿਤ ਕਹੀਐ ਧੀਰਜੁ ਜੇ ਕੁਝ ਦੁਖ ਸੁਖੁ
 ਹੋਵੈ ਸੀਤਤ ਪਤਾ ਪਦਾ ਸਿਪਦਾ ਵਿਆਕੁਲ ਨਹੋਵਣਾ ਪੀਰਜ

ਕਰਨਾ ਸਪਤਮ ਦਇਆ ਜੁਆਪਣੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਕਤ ਦਇਆ ਕਰ
ਨੀ ਅਸਟਮ ਰਿਦਕੋ ਮਲੁ ਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਗਨ ਚਿਤ ਵਣਾ ਨਿਵਾ
ਮਿਜਾ ਦਾ ਦਾਮ ਹਰ ਕਰਨਾ ਜੇ ਅਹੁ ਹੋਵੈ ਓਸ ਥੀ ਚੋਥਾ ਹਿਸਾ ਘਟਖਾ
ਵਣਾ ਸਦਵਾ ਸੋਚ ਸਹੀ ਰਈ ਜਲੀਮ ਤਕਾ ਕੈ ਮੁਖ ਮੰਜਨ ਇਸ
ਨਾਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇਰੇ ਦੀ ਸੋਚ ਏਹੁ ਹੈ ਜੇਗਾ ਗੁਵੈ ਖਨਾ ਕਰਨਾ ਏਹੁ
ਮੇਲੁ ਨਿਵਰਤ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਦਸਤਾਮ ਹੈ ਨਿਅੰਤ ਦਸਨੇ ਮਕਹਿ
ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਥਮੇਤਪਾ ਤਪਭੀਤੀ ਨਪਕਾਰ ਕੇ ਪੈਨਾ ਗਜ ਸੀਤਾ ਮਸੀ
ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਾਮਸੀਤ ਪਕਿਅ ਹੈ ਕਿਸਹੀ ਰਦਾ ਤਾ ਵਣਾ ਕਿਜਲਾ
ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ ਤੇਰੁ ਖਰਹੁਣਾ ਏਹੁ ਤਾਮਸੀਤ ਪਹੈ ਇਸ ਕੁਛ ਲੁਧੀ

ਦਾਹੈ ਪਰਗਿਆਨੁ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਬਹੁੜੇ ਇਕਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਰੈ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਆਪਣੀ ੫੯
ਆਨੁ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਵਲੇ ਹਟਾਇ ਕੈ ਸੁਭ ਕਰਮਾਵਲੇ ਲਾਵਣੀਆ ਬਹੁੜੇ ਇ
ਕੁ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਰੈ ਆਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾਵਲੇ ਹਟਾਵਣੀਆ ਤੇ ਸਬ
ਦ ਵਿਚ ਜੋੜਨੀਆ ਤਏ ਹੁਪਾਈ ਰਾਜ ਸੀਆ ਰੁਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪੁਕਰੇ ਬਹੁੜੇ
ਸੀਤੋ ਖਾਸੀਤੋ ਖੁਰੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ਇਕ ਚੀਜ ਨਾਪਤ ਭਈ ਆਰੁ
ਹੀ ਆਕਿ ਮੇ ਸੀਤੋ ਖੀਹੀ ਤਾਂ ਓਸ ਸੀਤੋ ਖਰ੍ਹਿਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਆਰੁ
ਦੂਜਾ ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੀਤੋ ਖਾਜੇ ਖਰ੍ਹਿਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਪਤ ਹੋਵੈ ਤਾਭੀ ਵਹੁ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਉਪਰਾਜੀ ਰਹੈ ਆਰੁ ਜੇ ਕਦਾ ਚਿਤ ਚੀਜ ਥੋੜੀ ਪ੍ਰਮਤ
ਹੋਵੈ ਤਾਭੀ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਉਪਰਾਜੀ ਰਹੈ ਆਰੁ

ਹੁਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਤਬ ਭੀਰ ਜੀਰਹੈ। ਤੀਜਾ ਆਸਤ ਕੁਝ ਪਗੁਰਾ ਦੇਵ
ਚਨਾ ਤੇ ਦਿੜ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਬਿਥਾ ਦਾਨੁ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਵਣਾ। ਤਾਂ ਮਸੀਹਾ ਦਾਨੁ
ਦਿਤਾ ਫਲੁ ਤੁਛੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਜਸੀਜੇ ਆਪਣੀ ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ਦਾਨੁ ਦੇ
ਦਾ ਹੈ। ਸੋਭੀ ਬਿੜਾ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਾਂਤ ਕੀ ਪੁਰਖ ਨੂ ਬਿਨ ਉਕ੍ਰ ਕੈ ਦਾਨੁ
ਦੇਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਬਹੁਤੁ ਫਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਦੇ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ। ਸੁਆਖੇ ਦਾਨੁ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੈ ਪਨ ਦਾ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ। ਭਾਵੈ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਦਾਨੁ ਦੇਵੈ।
ਕੋਈ ਦਾਨੁ ਹੋਵੈ ਸਾਂਤ ਕੀ ਇਸਥਾਨ ਤੇ ਦਿਤਾ ਬਹੁਤੁ ਲਾਭੁ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਵਾਂ ਪੁਜਾਰੈ ਸੋ ਮਨੁ ਕਰੈ ਕਰੈ। ਜਿਸਨ ਦੀ ਭਾਵਨੀ

ਨਾਲ ਪੁਜਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਸੋ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਛਿਵਾਵ ਚਨੁ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾ ੫੬
 ਦੇ ਸਬਦ ਦੇ ਅਨਸਾਰ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਸੁਣੈ ਸੋਈ ਪੜ੍ਹੈ ਗੁਰ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਤੇ
 ਬਿਨ ਹੋਰ ਬਚਨੁ ਨ ਸੁਣੈ ਸਪਤਮ ਆਪਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਪੁਲਜਾਰ ਕੇ
 ਉਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਮਾਵਣ ਵਿਚ ਲਿਆਵੈ ਤੇ ਅਸਟਮ ਅਤਮ ਆਪਣੀ ਸਾਂਤ ਕੀ
 ਰਖੇ ਸਭਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਲਿਨਿ ਵਚਲਣਾ ਮਠਾ ਬੋਲਣਾ ਨਾ ਵਾਜਾ ਪਸਬ
 ਵਦਾ ਜੇ ਹੁਣ ਨੇ ਮਨਾਲ ਕਰਨ ਹੋਵੈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਤੇ ਦਸਵੰ
 ਹੋ ਮਜੁਮਾਗਨ ਵਿਚ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸੋ ਦੇਵਤਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿਨਤਾ ਵਾਸਤੇ ਕ
 ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਭੁਪਿਅਰਥੀ ਸਿਖ ਦੇ ਮੁਹਿ ਵਿਚ ਪਾਵਣਾ ਏਹੁ ਬਹਾਮ ਹੋਮ ਹੈ
 ਕਿਉ ਮੁਖ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਅਗਨ ਹੈ ਓਹੁ ਗੁਰੁ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ ਪ

ਵਦਾਏ ਸਾਥੀ ਬਹਮ ਪਸਿਨੁ ਤੇ ਦਾਏ ਸਾਥੀ ਸਭੇ ਦੇ ਵਡੇ ਪਸਿਨੁ ਤੇ ਦਾਏ
ਨਾਇਕ ਅੰਗਿ ਗਿਆਨ ਤੇ ਮਾਏ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੇ ਜਿ ਤੇ ਦਰਸ ਹੈ ਨ ਸਭ ਗਿਆ
ਨ ਅਗਨੇ ਮੇ ਹੋ ਮਕਰੈ ਏਹੁ ਨਿਹਚੈ ਜਾਣੈ ਜੈ ਸਾਸਰੀ ਰਾਨਿ ਤਹੈ ਤੈ ਸੇਰਸ
ਅਨਿਤ ਹੈ ਅਰੁ ਬਹਮ ਕਾ ਜਨਣਾ ਸਤ ਹੈ ਏਹੁ ਦਸਨੇ ਮਹਠ ਜੋਗ ਕਾ ਦੂ
ਜਾ ਅੰਗ ਹੈ ਅਰੁ ਤੀ ਜਾ ਅੰਗ ਇਕਾਂਤ ਦੇ ਸਹੈ ਜਿਥੇ ਦੂਸਰਾ ਮਨੁ ਖੁਕੇਈ ਨਾ
ਹੋਵੈ ਥਿਯਾਇ ਬੈਠਣਾ ਚੈ ਥਾ ਅੰਗ ਜੋਗ ਕਾ ਆਸਣੁ ਹੈ ਸੋ ਆਸਣੁ ਭੀ ਜੇ ਤੇ
ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਜੀਅ ਜੰਤ ਹੈ ਤੇ ਤੇਹੀ ਭਿਨ ਕੇ ਬੈਠੇ ਏਕੇ ਆਸਣੁ ਹੈ ਤਿਨ
ਥੀ ਸਿਧਾਨੇ ਚੋਰਾਸੀ ਆਸਣੁ ਚੁਣ ਲੀਏ ਹੈ ਤਿਨ ਥੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਨੇ ਦੁ
ਇ ਆਸਣੁ ਲੀਏ ਹੈ ਏਕ ਪਦਮ ਆਸਣੁ ਦੂਜਾ ਸਿਧਾ ਆਸਣੁ ਪਦਮ

ਆਸਤੁਏਹੁਏਜੇਬਾਏਉਪਰਸਜਾਪੇਰੁਠਹਰਾਵਣਾਅਰੁਦਾਹਨੇਉਪਰਖਬੰਧੰ
 ਪੇਰੁਠਹਰਾਵਣਾਅਰੁਦੇਨੇਰੁਜਾਮਗਰਪਿਛੇਫੇਰੁਦੇਨੇਅਗੁਠੇਪੈਰਾਕੇਦਿ
 ਫੁਹਾਥੇਮੇਪਕਫੁਨੇਅਗੁਪਿਥੀਖਿਦਕੇਕੋਲਲਕੁਕੇਉਪਰਪਾਸੁਬਿਛਾਇਕੇਆ
 ਸਤੁਭਾਲਣਾਉਸਪ੍ਰਬੇਠਕੁਰਉਹਾਗਾਪਿਆਨੁਕਰਨਾਕੈਨਾਸਕਾਕਾਪਿ
 ਆਨੁਕਰਨਾਏਹੁਪਦਮਾਸਤੁਏਵੂਜਸਿਧਾਸਤੁਏਜੇਵੈਸੇਹੀਕੋਮਲ
 ਪਿਥੀਪੁਆਸਤੁਭਾਲਕੁਥੇਠਕੇਅਡੀਬਾਏਪਾਉਕੀਗੁਦਾਕੇਬੀਚਦਬਾਵਣੀ
 ਅਰੁਦਾਹਨਪਾਉਬਾਏਉਪਰਕੋਇੰਦ੍ਰੀਪਰਠਹਰਾਵਣਾਕੈਨਾਸਕੈਅਗਾਪਿਕਾ
 ਆਨੁਰਖਣਾਏਹੁਸਿਧਾਸਤੁਏਅੰਗਪੰਜਵਾਅੰਗਜੇਗਕਾਪੁਣਾਤਾਮ
 ਪੂਰਕਕੁੰਭਕਰੇਚਕਤੀਨਪਕਾਰਕਾਹੇਤਾਏਪਿਥਮੇਤੋਮਨਕੀਸੁਰਤਕੁਪਾਣੁ
 ਕੇਦਾਹਨੀਨਾਸਕਾਤੇਤਿਕੁਟੀਨੁਖੇਚਣਾਖੇਚਣਦੇਸਮੇਦੁਆਦਸਮਾਤਾ

ਓਅੰਕਾਰਜਪਣਾ ਬਹੁਰੇਭਉਹਾਮੇਕੰਭਕਕਕੇਠਹਰਾਵਣਾ ਤੇਚੋਬੀਦ
 ਸਮਾਤਾਓਅੰਕਾਰਕੰਭਕਮੇਜਪਣਾ ਬਹੁਰੇਬਾਂਈਨਾਸਕਾਸੇਰੇਚਕਕਰਨਾ
 ਦੁਆਦਸਮਾਤਾਓਅੰਕਾਰਕੀਆਰੇਚਕਮੇਜਪਣਾਆ ਤੈਸੇਹੀਬਾਂਏਸੇਉਤ
 ਰੇਅਰਦਾਏਸੇਚੜਏ ਦਾਏਸੇਉਤਰੇਅਰਬਾਏਸੇਚੜਏ ਇਸੀਪ੍ਰਕਾਰਤਿ
 ਕੁਟੀਕਾਰਾਹੁਭਲਤਾਹੈਅਰੁਪਾਣਦਸਵੇਦੁਆਰੇਠਹਰਤਾਹੈ ਤਬਅਨਾ
 ਹਦਕੀਆਪੁਨਭਲਤੀਆਹੈਅਰੁਜੇਤਕਾਦਰਸਨੁਹੇਤਾਹੈ ਜਿਉਜਿਉ
 ਪੁਨਮੇਧਿਆਨੁਪਰੀਤਾਹੈ ਤਿਉਤਿਉਪੁਨਵਧਤੀਹੈ ਛਿਵਾਅੰਗੁਜੇ
 ਗਕਾਧਿਆਨੁਹੈ ਧਿਆਨੁਤੀਦਇਪ੍ਰਕਾਰਕਾਹੈ ਇਕਬਾਹਟਜਕਾਹੈ ਇਕ
 ਅੰਤਰਕਾਹੈ ਬਾਹਟਜਕਾਏਹੁਧਿਆਨੁਹੈਜੇਦਿਸਨਚਤੁਰਭੁਜਕਾਧਿਆ
 ਨੁਕਰਨਾ ਕੈਗੁਰਾਕੇਸਬਦਦਾਧਿਆਨੁਪਰਨਾ ਤੇਅੰਤਰਕਾਧਿਆਨੁ ੬

ਏਹੁ ਹੈ ਭੁਨਭਕਾਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈਰਿ ਦੇਕਾਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈਨਾਸ ੬੯
 ਕਾਕਾਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈਰਿ ਉਹਾਕਾਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਕੈਦਸਵੇਦੁਆ
 ਰਕਾਪਿਆਨੁ ਕਰਨਾ ਬਹੁਫਜਬਾਨਹਦਦੀਪੁਨਖਲੇਅਰੁਜੇਤਪੁ
 ਕਾਸੈ ਤਿਪੁਨਕਾਅਰੁਜੇਤਕਾਪਿਆਨੁ ਪਰਨਾ ਏਹੁਪਿਆਨੁ ਹੈ ਸਪ
 ਤਮਅੰਗਪਾਰਨਾਹੈ ਪਾਰਨਾਕਿਆਜੇਪਿਆਨੁ ਠਹਰਤਾਨਹੀ ਪਿਤ੍ਰ
 ਧੁਜੇਹੈ ਨਿਸੇਸਿਕਲਪਵਿਚਜਾਇਭਾਲਤੇਹੈਨਾ ਤਸਿਕਲਪਾਥੀ
 ਮਨਨੁ ਫੇਰਕੈ ਬਹੁਫਜਪਿਆਨਮੇਜੇਵਨਾ ਬਹੁਫਜਬਹੁਫਠਹਰਾਵਣ
 ਏਹੁਪਾਰਨਾਹੈ ਜੇਮਨੁਜਾਇਠਹਰਤਾਹੈ ਤਾਂਇਸਕਨਮੁਸਮਾਧਮਠ
 ਵਾਅਗੁਹੈ ਅਗੇਸਮਾਧਭੀਦੇਪ੍ਰਕਾਰਕੀਹੈ ਇਕਸਾਵਿਕਲਪਸਮ
 ਧਹੈ ਇਕਨਿਗਵਿਕਲਪਸਮਾਧਹੈ ਸਵਿਕਲਪਸਮਾਧਪਿਆਤ

ਪਿਆਨ ਪੋਇਆ ਪਨੁ ਪਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਾਇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ
 ਪੋਇ ਜਾਣ ਕੋਊ ਸਾਕਾ ਪਿਆਨੁ ਕਰੈ ਤੇ ਨਿਗਦਿਕ ਲਪਸਾ ਪਏਹੁ
 ਪੈਜੇਆ ਪਨੁ ਭੀ ਭਿੰਨ ਨ ਜਾਇ ਅਰੁ ਪਿਆਨੁ ਭੀ ਭਿੰਨ ਨ ਕਰੈ ਸਭ
 ਕਿਛੁ ਪੋਇ ਹੀ ਬਹਮਰੂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜਾਇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਠ ਅੰਗ ਜੇਗ ਕੇ
 ਸਾਧੇ ਜੇ ਲਗ ਬਿਤ ਜੇਗ ਵਿਚ ਅਰੂੜ ਰਹੈ ਤਾ ਜੇਗ ਰਸ ਲੇਵੈ ਜਬ
 ਬਿਤ ਉਤਰੈ ਤਾ ਗੁਰਾ ਦੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੇ ਏਹੁ ਅਠ ਜੇਗ ਪੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭੀ ਬਹੁ ਤਿਆ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ਹੈ ਦੂਜਾ ਭਗਤ ਜੇਗ ਪੈ ਭਗਤ
 ਜੇਗ ਏਹੁ ਹੈ ਭਗਤ ਜੇਗ ਕੇ ਅਸਟ ਅੰਗ ਏਹੁ ਪੈਨਾ ਪ੍ਰਥਮ ਏਹੁ ਯਾਮ
 ਪੈਜੇਆ ਪਣ ਮਨ ਨੂਨੀ ਵਾਰਖਣਾ ਕਿਸੇ ਗੁਣ ਦੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂ
 ਮਨ ਵਿਚ ਨਾਲਿਆ ਵਣਾ ਦੂਸਰੇ ਮਏਹੁ ਹੈ ਜੇ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ

ਵਿਖੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਦੇਵਿ ਚਮਨ ਨੂ ਠਹਰਾਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਪੜਣ ਦੀ ਸਵਰ
 ਕਤ ਹੋਵੈ ਤਾਨੇ ਮਨਾਲ ਪੜਣਾ ਤੇ ਜੇ ਸੁਨਣ ਦੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਤਾਨੇ
 ਮਨਾਲਿ ਸੁਨਣਾ ਤੀ ਸਗਾਇ ਕੰਤ ਦੇ ਸਏ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਸੁਖ ਵਿਖੇ ਇਕ
 ਗੋਬਿੰਦ ਜਾਨਣਾ ਅੰਗਦੂਸਰਾ ਕਈ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਚੰਥਾ ਅਸਣ ਏ
 ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਵਿਖੇ ਬਿਤਨੁ ਇਸ ਬਿਤ ਕਰਨਾ ਪੰਜਵਾ ਪਾਣਾ ਯਾਮ
 ਪੂਰਕ ਕੰਭ ਕਰੇ ਚਕਤਿ ਨ ਪਕਾਰ ਪਾਣਾ ਯਾਮ ਏ ਹੁੰਦੇ ਸੋ ਪੂਰਕ ਗੁਰਾਂ
 ਦੇ ਬਚਨ ਨੂ ਸੁਣ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਇਕ ਝਸਾ ਝੇਣਾ ਮਨੁ ਵਿਖੇ ਖੋਖੇ ਚੋਣਾ
 ਦੂਸਰਾ ਕੰਭ ਕਾਇ ਹੁੰਦੇ ਜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂ ਸੁਣ ਕੇ ਜੇ ਹਰੀ ਵਸਤੁ ਮ
 ਮੰਝਣੀ ਹੋ ਸੋ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੇ ਤਿਆਗ ਨੂ ਕਦੇ ਨ ਕਰੈ ਠਹਰਾਵ
 ਣਾ ਰਿਦੈ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਉਸ ਦਾ ਅਭਿਮਾ ਸੁਕਰਨਾ ਤੀ ਸਗਾਰੇ ਚਕਜੇ

ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਬਚਨ ਕ੍ਰਮੇ ਜੋ ਪਦ ਅਥਾਤਿ ਆਗੇ ਏਕ ਹੋਏ ਨਾ ਤਿਸ ਕਾਤਿ ਆਗੁ ਕਰ
 ਨਾ ਛੁਠਵਾਧਿ ਆਨੁ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨ ਸੁਣਨ ਪੜਨ ਬੈਠੇ ਧਿ
 ਅਨੁਭਵਿ ਨਾ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿਖੇ ਰਖੇ ਕੋਈ ਸਿਕਲ ਪਾਮਨ ਵਿਚ ਛੁਰਨ ਨਾ ਦੇਵੈ
 ਸਤਵਾ ਪਰਨਾ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਮਨਿ ਕਿਸੇ ਸਿਕਲ ਪਵਿਖੇ ਪਾਵੇ ਭੀ ਫੇਰਨ
 ਨੁ ਆਨ ਕੇ ਜੇ ਜੇ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਅਸਟਮ ਦੁਇ ਚਾਰ ਪੜੀ ਆਮਨ ਸਬ
 ਦ ਵਿਚ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਠਹਰਿਆ ਤਿਸ ਕਾਨੁ ਮੁਸਾਧੈ ਓਸ ਨੁ ਵਧਾਏ
 ਜੇਤਾ ਅਠੇ ਪਹਰ ਮਨੁ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਚੁਕਿਆ ਹੈ ਬੁਝਾਵਿ ਕਲਪ ਸਮਾ
 ਧ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾਵਿ ਕਲਪ ਸਮਾਧ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਜਾਣੈ ਮੇਸਬਦ ਕੇ
 ਸੁਨਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੁ ਭੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਨਿਰਵਿਕ
 ਲ ਪਸਮਾਧ ਇਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਂਤ ਪਰਯਾਦਿਖੇ ਮਨੁ ਠਹਰਾਵੈ ਤੰ

ਇਹੁ ਗੁਰੁ ਤੇਜੇ ਗਏ। ਤਾ ਕੁ ਈ ਅਜਿ ਤੇ ਇਸੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸਮਝ ਕੇ ਅਰਦਾ ੬੩
ਸਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਮੇਨੁ ਇਹੁ ਦਾਨੁ ਦਿਤੇ ਜੇ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਅਠੀ
ਲਗੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਅਜਿ ਤਿਆ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਕਿਤਨਿਆ ਦਾਉਧਾ
ਹੋਵੈ ਗਾ ॥੩॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਬਨ ਬਿਖੇ ਭਾਈ ਬੂੜਾ ਬਹੁ
ਆਚਰਾਵ ਦਾ ਸੀਸਾ ਹਿਬਦਾ ਦੀਦਾਰੁ ਅਣਕੀਤੇ ਸੁ। ਤੇ ਦੁਪੁਆਰੇ ਆ
ਇਹੁ ਖਿਓ ਸੁ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਆਣਕੀ ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜੇ ਤੇਰੇ ਦਰ
ਸਨੁ ਕੀਤੈ। ਕਿਵੈ ਮੇਰਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਟੀਐ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਤੂ ਤਾਂ
ਅਜੇ ਬਾਲ ਕੁ ਹੋਤੈ। ਏਹੁ ਬੁਧ ਕਿਥੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਓਸ ਆਖਿਅੰ
ਜੀ। ਅਸਾ ਰੋਪਿੰਡ ਵਿਚ ਮੁਗਲ ਆਨਉ ਤੇਰੇ ਸਨ। ਨਾਲੇ ਕਚੀ ਆਖੇ ਤੀ
ਆਵਦੁ ਲਈ ਆਨਾ ਲੇਪਕੀ ਆਨਾ ਲੇਰੂਰੀ ਆ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
ਚਿ ਆਈ ਜੇਏਨਾ ਭਾਇਆ ਦਾਹੁ ਬੁਕਿ ਸੇ ਨਹੀ ਫਹਿ। ਤਾਂ ਜਮਦੰ

ਹਭ ਕਿਸਫਨ ਨਹੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੂਤਾ ਬਾਲਕੁ ਨਹੀ ਤੇ
 ਰੀਤੋ ਬੁਢਿਅ ਜੈਸੀ ਮਤਹੈ ਤੂਤਾ ਬੁਢਹੈ ਤੂਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇਵਾ
 ਹਿਗੁਰ ਕਾਨ ਮੁਖਿਅ ਦੁਹਿਗਾ ਤਾ ਤੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤ
 ਓਸ ਕਹਿਆ ਜੀਬਾਣੀ ਕੇਈ ਰਾਹੀ ਜਪਦੇ ਹੈ ਨ ਕੇਈ ਹਉਲੀ ਜਪ
 ਦੇ ਹੈ ਨ ਮੇਕਿਸਤਰਾ ਜਪਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਚਰਪ ਕਾਰ ਕੀਆ ਬਾਂਝੀ
 ਆ ਹੈ ਨਾ ਇਕ ਪਗ ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੇ ਪਗਦੁਆਰੇ ਨਾ ਭਕੇ ਬਿਖੇਖਿਆ
 ਨੁਪਾਰ ਤੇ ਹੈ ਇਕ ਮਧਮ ਬਾਣੀ ਕੇਦੁਆਰੇ ਸਵਾਸਾ ਜਪਦੇ ਹੈ
 ਨਾ ਇਕ ਬੈਖਰੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਪਗਟ ਪੜਤੇ ਹੈ ਤਾਪ
 ਰੋਜਨੁ ਮਨ ਕੇ ਇਕਾਗਰੀ ਕਹੈ ਜੈਸੇ ਘੀ ਓਸ ਭਬਿਜਨ ਮੇਲਿ
 ਆਹੂ ਆਸਨ ਗੰਧਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮਾ ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਜਪਿਆ
 ਕਲਿਆਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਤੂ ਪਗਦੁਆਰੇ ਬਾਣੀ ਨਾ ਮੁਜਪੁਅਰੁ

ਸਿਤਾਕੀਸੇਵਾਕਰਾਇਸੇਮੇਤੇਰੀਆਰਜਾਵੇਪੇਗੀਤੇਤੇਰਾਕਲਿਆਣੁ੬੪
ਕੀਹੋਵੇਗਾਮੇਚੋਥਾਜਾਮਾਪਾਰਕੇਤੈਨੁਗਿਆਨੁਉਪਦੇਸੁਕਰਾਂਗਾ
ਤੇਤੇਰੇਵੇਸਵਿਖੇਭੀਮੇਗੀਭਗਤਪਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀਤਾਂਭਾਈਬੁਢੇਪੰਜ
ਵੀਪਾਤਸਾਹੀਤੀਕਰੁਆਪਣਾਸਰੀਰੁਭੀਰਖਿਆਤੇਟਹਲਭੀਕਰ
ਦਾਰਹਿਆਪੁੱਠਾਸਖੀਹੋਰਚਲੀਫਿਰਣਾਖਹਿਗਤੇਜੇਪਦੁਇਹੁ
ਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਸਰਨੀਆਏਤੇਵਹਿਗੁਰੂਕੇਸਿਖਆਨਕੇਹੋਏ
ਤਾਂਓਨਾਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਕੋਈਐਸਾਉਪਦੇਸੁਕਰੋਜਿਸਕੁਕੇਅ
ਸਾਰਾਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਤੇਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਵੇਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਮ
ਨੁਨੀਵਾਕੁਕੇਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਤੀਹੈਜੇਤੁਸਾਰੇਸਰੀਰਪਾਸੇਸੇਵਾ
ਸਿਖਾਦੀਹੋਇਆਵੈਸੇਕਰਨੀਤੇਪਿਛਲੀਗਤਉਠਕੈਇਸਨਾ

ਨਕ ਕੈ ਸਬਦੁ ਆਭਿਅਸੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਰਖਣਾ ਤੇ ਵਾ
 ਹਿਗੁਰੂ ਸੁਆਮੀ ਜਾਣਨਾ ਆਪਨੁ ਸੇਵਕੁ ਜਾਣਨਾ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗ
 ਤਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਪੀਤਕ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਨਣਾ ਤੇ ਉਠਕੇ ਦੇਨੇ
 ਆਪਵਿਚ ਬਾਣੀ ਦਾ ਮਨੁ ਨੁਕਰਣਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਸੁ
 ਪਾਰੁ ਹੋਆ ॥ ੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਦੁਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਸੇਵਾਟ ਹਲਕੁ ਦਾਸੀ ਨਿਤ ਖਿਚਤੀ ਤੇ ਦਹੀਸਾਹ ਬਦੇਲਿ ਗਰ
 ਵਾਸ ਤੇ ਕੁਲੇ ਆਵੈ ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗ
 ਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੇ ਅੰਧੇਰੀ ਅਚ ਬੰਦੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੇਪੁ ਸਾਦੁ ਸਵੇਰੇ ਸਾ
 ਹਿ ਬੰਦੀ ਰਸਨਾ ਵਾਸ ਤੇ ਲੇਆਵਾ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਆ ਇਸ ਅੰਧੇਰੀ ਕੁ
 ਕੈ ਕਿਤੇ ਦੇਜਹਾਜ ਚਲਤੇ ਹੈਨ ਕਿਤਾਨੀ ਅਸਰ ਪਾਨੁ ਤਾਬੇਦੀ

ਪ੍ਰਥਮੇ ਅਗਰ ਪਹੁਚਦੈ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਚਰਖ ਫੀਲੀਆਂ ਪਿਛੇ ਹੋਵੇਗਾ ੬੫
ਪਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ ਇਹੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਜੈ
ਸੇਇ ਸਤੀ ਨੁਕਰ ਤੇ ਦੀਆਗਿਆ ਮਨਣੀ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਹੈ ਤੈ ਸੇਭੁ ਗਤ
ਨੁ ਮਹਾਂ ਰਾਜ ਦੀਆਗਿਆ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੇਸ ਦੀਆਗਿਆ ਤੇ ਰਾਜ
ਗੁਰੂ ਸਭੁ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲੁ ਤੈ ਨੁ ਇਸਖੀ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਸ
ਦਾ ਓਧਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਇਛਿਆ ਮਨਣ ਕੇ ਹੋਇਆ ੬੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
ਗੁਜਰ ਜਾਤ ਦਾ ਲੁਹਾਰੁ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੁ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਓਸ
ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੁ ਮੇਸਾਗਾ ਦਿਨੁ ਆਪਣੇ ਕੀ ਮਵਿਚਲ ਗਾਰਹਿਦਾਰਾ।
ਮੇਰਾ ਭੀ ਕਿਵੇ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਆ ਮੀ ਮ੍ਰਤ ਵੇਲੇ ਉਠਕੇ ਜਪ
ਜੀ ਪੜ੍ਹਣਾ ਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗਰੀਬ ਦਾ ਕੀ ਮੁੱਤ ਵੇ ਸੇਭੁ ਰੁਕੇ ਨਿਮਿਤਿ ਜਾ
ਣਕੇ ਕੁਦੇਵਣਾ ਤੇ ਜੋ ਕਾਈ ਕਰੈ ਸੇਵਾ ਸਵੰਧੁ ਉਸਕਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿ

ਦੀ ਮਿਤਦੇਵਣਾ। ਓਸਨੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਈ ਬਹੁ ਸਿਖਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿ
 ਅਬੀਤਾ। ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਸਾਧੁ ਹੋਸਨਾ ਕਿ ਸੇਨੇਤੁ ਹਮਤ ਦੇਕੇ
 ਰਾਜਦੁਆਰੇ ਬਿਧਾਇ ਦਿਤੇ ਹੋਸਨਾ ਤੇ ਅਧੀਰਾ ਤਦੇ ਸਮੇਓ ਹਬ
 ਦੀ ਖਾਨੇ ਥੀ ਨਿਕਸੇ। ਗੁਜਰਲੁ ਹਾਰਦੇ ਘਰ ਆਏ। ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਪ
 ਰਮੇ ਸਦੇ ਨ ਮਿਤਾ ਅਸਾਹੀ ਆਗਟੀ ਆਵਏ। ਜਾ ਓਸ ਗਟੀ ਆਵ
 ਦੀ ਆਤਾ ਓਨਾ ਦੀ ਖੁਸੀ ਕਰੇ ਗੁਜਰਨੁ ਤੀਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਈ।
 ੧੧। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਨਾਈ ਪਿੰਡਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ
 ਅਗੇ ਆਇ ਗਿਆ। ਨਾਲੇ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਸਿਖਨੁ ਇਸਨਾ
 ਨੁਕਰਾਵੈ। ਨਾਲੇ ਸਿਖਾਨੁ ਚਾਪੀ ਕਰੈ ਰੁਗਛ ਕਾਵੈ। ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਕੀ
 ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ ਕਰੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹ ਬਏ ਪਾਸ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੁ
 ਮੰਨੁ ਉਪਦੇਸਕਰੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ। ਮੁਰੀਦ ਮੁਰਦਾ ਕਹੀਦਾ ਹੋ। ਤੇਹੁ

ਰੂਹੇਰੈ ਜਬ ਮਿਰਤ ਕਦਾ ਅੰਗੁ ਕੇਈ ਨਹੀ ਹਲਦਾ ਤਾਂ ਗੋਰ ਦੀਲਾ ੬੬
 ਏਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਬ ਸਿਖ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਹੁਅ ਹੰਕਾਰ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸਿਖ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿਚ ਜਾਇ ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਦੇਖ ਸੈ ਨੁ ਨਾਈ ਜਬ
 ਮਨ ਲਾਇ ਕੇ ਸਾਧ ਦੀ ਵਹਲ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਭਗਵਨ ਓਸ ਦਾਰੂ ਪਧਾਰ
 ਕੈ ਗਣੇ ਨੂਰੀ ਝਾਇਆਏ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸਾ ਹੋ ਵਿਚਰਾ ਤਾਂ ਓਸ ਐਸੀ
 ਹੀ ਸਿਖ ਦੀ ਆਟ ਹਲਾ ਕੀਤੀ ਆਂ ਓਸ ਨੂ ਸਿਖੀ ਪਾਪ ਤਿਹੇਈ ਤੇ
 ਓਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੁਟੰਬ ਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋਆ ੯੮ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਉੜੀ
 ਪੰਦ੍ਰਵੀ ਚਲੀ ਪਾਰ ਜੁਲਕਾ ਪਮ ਹੰ ਸਪੁਰੇ ਸਤ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀ ਮ
 ਲੁਸਾ ਹੀ ਸੁਰਮਾ ਵਡਾ ਭਗਤੁ ਭਾਈ ਕੇਦਾਰੀ ਦੀ ਪਦ੍ਰੋ ਉਨਾ ਗਾਇਣ
 ਦਾ ਸੁਬੁਲੇ ਦੇ ਜਾਈ ਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਲਲੁ ਮੁਲੁ ਲੁਬੁ ਪਵਰਦੁਰ
 ਗਾਜੀ ਵੰਦਾ ਪਉਪਕਾਰੀ ਜਗਾ ਪਰਣੀ ਜਾਣੀ ਐ ਸਿਸਾ ਨੁ ਲੇਨੀ

ਰੰਕਗੀ। ਖਾਨੁਮਾਈਆਪਉਪਤੁਰੈਗੁਣਗਾਹਕਗਇਦੁਭਡਾਰੀ
ਜੇਧਰਸੇਈਆਦੇਵਤਾਗੁਰਸੇਵਾਕੁਤਰਤਗੀ। ਪੂਰੇਸਾਤਿ
ਗੁਰਪੇਜਸਵਾਰੀ। ੯॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਪਾਰੇਜੁਲਕਾਗੁਰੂ
ਅੰਗਦਜੀਦੇਪਾਸਆਇਆ। ਆਇਕੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨ
ਵਾਜਜੀ। ਪ੍ਰਮਹਿਸਕੈਸੇਹੋਤੇਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਪਾਰੇ
ਤੈਨੁਅਸੀਪ੍ਰਮਹਿਸਾਦੀਸਾਖੀਸੁਣਾਉਨੇਹਾਂ। ਜੇਤੁਸੁਣਤੇ
ਮੰਨਿਵਿਚਵਸਾਏਗਾਤਾਂਤੂਰੀਪ੍ਰਮਹਿਸਹੋਵੈਗਾ। ਜੇਤੋਰੀਸਿਰ
ਤਕਰੇਗਾਤਿਸਨੂਰੀਪਰਮਹਿਸਦਾਪਾਪਤਹੋਵੈਗੀ। ਹੀਸਇਸ
ਕੇਤਾਈਕਹੀਤਹੈ। ਜੇਸਮੁੰਦਕੇਬੀਚਜਾਇਕੈਮੇਤੀਚਗਦੇਹੈਨ
ਜਲਤੇਦੁਪਇਕਠਾਕੈਓਨਾਦੇਅਗੇਰਖੀਦਾਹੈ। ਤਾਓਨਾ
ਦੀਚੁਜਖਦੀਹੋਤੀਹੈਚੁਜਪਾਉਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਦੁਪਦੀਆਫੁਟ

ਆਭਿਨੰਦੋ ਜਾਤੀ ਹੋਨ ਤਾਂ ਓਹ ਦੁਧ ਦੀਆ ਛੁਟੀਆ ਖਾਜਾ ਤੇ ਹੋਤੇ ੬੭
 ਜਲ ਭੁਛਰ ਦੇ ਤੇ ਹੋਨ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਸਓਹ ਕਹੀ ਦੇ ਹੋਨ ਜੋ ਗੁਰਾਵੇ
 ਸਬ ਦੁਜ ਹੋ ਸੇਈ ਮਾਣ ਕਮੇ ਤੀ ਹੋ ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੜਨੇ ਸੁਣਨੇ ਸੁਭਿ
 ਨ ਕੀ ਬੁਧ ਬੀਚ ਵੀਚਾਰ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੋ ॥ ਸੇਈ ਉਸ ਕੀ ਚੁ
 ਜ ਹੋ ॥ ਦੇਹ ਅਗੁਆਤ ਮਾਜੇ ਏਕੇ ਠੇ ਪਏ ਭਾਸ ਤੇ ਹੋਨ ਏਕ ਠਾਪਤ
 ਲਾਕਾਪਤ ਲਾਸਿ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਹੋ ॥ ਜੇ ਦੇਹਾ ਅਨਿ
 ਤ ਹੋ ॥ ਜੜ੍ਹ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤ ਹੋ ਚੇਤਨ ਹੋ ॥ ਅਨੰ
 ਦ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਭਗਮ ਕੈ ਦੇਹ ਧਰਮ ਆਤਮਾ ਵਿਖੇ ਪਏ ਭਾਸ
 ਤੇ ॥ ਅਰਨਾ ਦੇਹ ਕਾ ਧਰਮ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਕਹਦਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਨਾਹਾ ॥ ਜ
 ਕੁ ਧਰਮ ਦੇਹ ਕਾ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਕਹਦਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ॥

ਦੁਖਧਰਮ ਦੇ ਹਕਾਏ ਹੁਕਮ ਹਨ ਹੈ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹਾ ਜਬ ਵੀ ਚਾਰ ਬੁ
ਪਿਸਿਓ ਦੇਖਤਾ ਹੋਕ ਹਤਾ ਹੈ ਮੇ ਤੇ ਤਈ ਕਾਲ ਇਸਥਿਤ ਹਾਂ
ਜਾ ਪਛੇ ਦੇਕਰ ਮਹੁਣ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਦੇ ਅਗੇ ਭੋਗਾ ਗਾਂ
ਤਾ ਤਈ ਕਾਲ ਸਤਿ ਹੈ ਆਬ ਹੁਣੇ ਏਹੀ ਪਮੇ ਸਰਨੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ
ਏਹੁ ਜਨਨੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਏਹੀ ਚੇਤਨੁ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਹੁਣੇ ਤੰਨੁ ਹੈ ਜੇਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਛਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਸਨਾ ਦੇਵਿ
ਚਹੇਤ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਸਨਾ ਨੁਤਾ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਜੇਏਹੀ ਪਾਵਦਾ
ਹੈ ਤਾ ਇਸਨੁ ਅਨੰਦ ਹੋਵਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਬਸਤ੍ਰ ਬੁਗ
ਚੇਬੀ ਚਹਿਏ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਬੁਗ ਚੇਨੁਤਾ ਅਨੰਦ ਨਹੀ ਜੇਏਹੀ
ਪਹਰੇਤਾ ਇਸਨੁ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਰਾ

ਤੁ
 ਏਕਾਗਤਾ ਤੇ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਨਾ ਕਾਗਤ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਜੇਏ ੬੮
 ਹੋ ਸੁਖ ਦਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਨੰਦ
 ਰੂਪੀ ਭੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੇ ਬੁਧਵੀ ਚਾਰ ਕ੍ਰਕੋਆਪ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਜ
 ਏ ਤਾਂ ਏਹੀ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਸਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਆਰਾ
 ਜਾਏਗਾ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਾਪ ਨ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਸੇਕ ਮਲ ਜਲ ਰਸਾ
 ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿਆਨੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਰਜ ਵਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਲ ਕ
 ਸਪਰਸ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਸਵਿਚੇ ਜਗਤ ਦੇ ਰਹ
 ਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਪਿਆਨੁ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਤਮਾ ਵਲ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏ
 ਹਦਾ ਦੁਖਾ ਸੁਖਾ ਦਾ ਹਰ ਖਸੇ ਗਨ ਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਵਰਤਣ ਹੋਰ
 ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਸੁਪਨਾ

ਵਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੂ ਬਿਧਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਸੇਹੀ
 ਭਾਈ ਪਰੇ ਵਰਤਣ ਲਗਾ ਆਪ ਭੀ ਉਧਰੇ ਸਭ ਸਨ ਬਿਧੀ
 ਆਰੀ ਉਧਾਰ ਕੀਤਾ ੨੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਆਲੁ ਸਾਹੀਗੁ
 ਰੂ ਅੰਗ ਦੁਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕੈ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀ ਨ
 ਕਰੀ ਮੁਗਲਾਂ ਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਓਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਜਿਸ
 ਕੁ ਕੈ ਸਾਡੇ ਅਥੇ ਭੀ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਮੁਖ ਉਜਲਾ ਹੋਵੈ
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦੁਜੀ ਬੋਲਿਆ ਭਾਈ ਮਾਲੂ ਦੇ ਹਾਂ ਅਨਿਤ ਹੋਨਾ ਏਹੁ ਤਾ ਅਗੇ ਹੀ
 ਬਿਨਸੀ ਅਹੋਈ ਅਹੋਈ ਤੇ ਆਤਮਾ ਸਤਿ ਹੋ ਏਹੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਅਰਦ
 ਨਹੀ ਆਪਣੇ ਵਰਨ ਅਸੁ ਮਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਭੀ ਸੁਪਨੇ ਦੀ ਜਨ ਕੈ ਕਰੀ ਐ
 ਤੇ ਗਿਆ ਭੁਭੀ ਦਿਤੁ ਹੋਵੈ ਏਹੀ ਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅਰਜਨ ਨੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ

ਤਾਹੈ ਜੋ ਜੁਪਭੀ ਕਰੀਐ ਅਰੁ ਦੁਨੀ ਕਰੀਐ ਤੇ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਿਨ ੬੬
 ਸਣ ਦਾਸ ਹਿਸਾਨ ਕਰੀਐ ਜੇ ਤੀਨ ਬਾਤਾ ਏਕ ਠੀ ਆਉਈ ਆਹੈ ਨਾ ਤਾਂ
 ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਬਿਨ ਸਦਾ ਹੈ ਇਕੁ ਸਮਾਜੇ ਸਵਾਸਾ ਦਾ ਪੁਰ ਹੋਰ ਹਿਦਾ ਹੈ
 ਦੂਜਾ ਜਿਸ ਪ੍ਰਥਮੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਗਿਫ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਓਹ ਜਾਗਾ ਉਈ ਹੈ ਤਾਂ
 ਸੋਗ ਜਿਸ ਤੀਰ ਗੋਲੀ ਕਰ ਪਾਣ ਜਾਵੇ ਤੇ ਉਦੈ ਹੈ ਨਾ ਕੈ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਰ ਬਿਨ
 ਸਣੇ ਉਦੈ ਹੈ ਨਾ ਜਾਂ ਓਹ ਗੋਲੀ ਕੈ ਦੁਖ ਲਗਾ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਣ ਦਾ ਅੰਤੁ
 ਉਦੈ ਹੈ ਜੇ ਏਹੁ ਤੀਨ ਏਕ ਠੀ ਨਹੀਂ ਵਨ ਤਾ ਆਪਕਾਲੁ ਇਸ ਦੀ ਗਫ਼ਿਅਤ
 ਕਰ ਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪੇ ਉਪਾਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਕੀ ਚੈ ਜੋ ਜੁਪ ਜਰੂਰ ਆਇ
 ਬਣੈ ਤਾ ਬਹੁਤਿ ਆਥੇ ਫ਼ਿਆਦੀ ਸਿਕਾਨ ਕੀ ਜੋ ਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਖਟਿਲਿ
 ਆਵੀਐ ਸੋ ਸਿਖਾਸਾ ਪਾਨ ਲਵੀ ਰਿਕੇਖਾਈਐ ਤਾ ਭਾਈ ਮਾਲੁ ਮਲੁ ਏਸੇ

ਪ੍ਰਕਾਰ ਲਗਾਵਰ ਤਨਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਾਲੂ ਦਾ ਵੰਡ ਖਾਵਣ ਕਰਿ ਕਲਿਆਣੁ
 ਹੋਆ ॥ ੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਿਦਾਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣ
 ਗਈਆ ਕੇ ਸਾਹਾ ਜਗਤੁ ਕਾ ਮੁਖਿ ਪਵਿਚ ਪਇਆ ਜਲ ਦਾ ਪੈ ਕਿਵੇਂ
 ਹੁਤ ਸੀ ਰਖ ਲਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਵੇਂ ਬਨ ਨੂ ਅਗਨ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤੇ
 ਮਿਗ ਬਨ ਸਿਉ ਕੂਦ ਕੈ ਨਦੀ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ ਸੇ ਸੁਖੀ ਹੁ
 ਦੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਾ ਮੁਖਿ ਪਵਰਤਿ ਅਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇ ਸਾਧ
 ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਆਵੇ ਹੈ ਨ ਸੇ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਬਾ
 ਣੀ ਦੇ ਸਮਝ ਵਿਚ ਟੁਬਕੀ ਲੇਵੇ ਹੈ ਨ ਤੇ ਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਸੀਤਲੁ ਹੋਆ
 ਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੂ ਸਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਰੁ ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰੁ ਏਸੇ
 ਥੀ ਤੇ ਨੂ ਗਿਆਨੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਕਿਦਾਰੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦਾ ਵਚ

ਨੁਹਿ ਤੁਕੀਤਾ ਚਿਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ੨੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਵੀਪਜ ॥ ੧੦ ॥
 ਤਦਾ ਦੇਉ ਤੇ ਨਗਾਇਓ ਦਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਤੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ
 ਸਰਨ ਪਰੇ ॥ ਜੋ ਅਸਨੁ ਜਨਮ ਅਰਨ ਥੀ ਰਖੀਐ ॥ ਤਾਂ ਵਚਨੁ ਹੋਆ ਤੁਸੀ ਵ
 ਹ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਨੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਸੁਣਾ
 ਈਐ ॥ ਭਗਤ ਕਿਸਨੁ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਸੋਮੇ ਸਹਾਰਾ ਜਮਾ
 ਇਆ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਓਸਨੁ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸਭਣਾ ਜੀ ਆਨੁ ਉ
 ਤਪਤਿ ਭੀ ਕਰਾਤੇ ॥ ਆਪਣੇ ਅਪੀਨ ਕਰਕੇ ਏਨਾ ਨੁਭਰਾਓ ॥ ਤੇ ਚਰਦੇਵ ਤੇ
 ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਵਣ ਵਾਸ ਤੇ ਕੀਤੇ ॥ ਤਿਨ ਪੁਰਖ ਤੇ ਇਕੁ ਇਸਤੀ
 ਜੋ ਇਨਾ ਚਹੁ ਵਿਚੈ ਇਕ ਦੀ ਭੀ ਸਰਨ ਜੋ ਆਵੈ ॥ ਸੋਮੇ ਨੁ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ॥
 ਏਕੁ ਬੈਰਾਗਾ ॥ ਦੂਜਾ ਜੇਗੁ ॥ ਤੀਜਾ ਗਿਆਨੁ ॥ ਤੇ ਚਉਥੀ ਭਗਤ ॥

ਪਰਵੈਰਗੁਤੇਜੋਗੁਗਿਆਨੁਏਹੁਤੀਨੋਪੁਰਖਹੈਨਾਓਨਾਨੁਕੁਸਿਗਦੇਬਲ
ਤੇਮਾਇਆਕੁਮਾਇਲੇਦੀਹੈਪਰਗਤਮਹਾਰਾਜਦੀਪਤਬਿਤਾਇਸ
ਤੀਹੈਤੇਮਾਇਆਨਟਨੀਹੈਤਾਭਗਤਾਨੁਮਾਇਆਨਹੀਜੇਹਸਕਤੀ
ਹੋਰਨਾਕਰਮਨੁਮੋਹਲੇਦੀਹੈਤਾਂਓਨਾਸਿਖਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜਿਸ
ਹਰਾਜਓਨਾਚਉਹਦਾਸਰੂਪੁਪ੍ਰਿਪਾਕਕੈਕਹੀਐਜੇਅਸੀਸਮਝਕੈ
ਓਨਦੀਸਰਨਨੁਪਾਪਤਹੋਈਐਤਾਂਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਬੇਲੋਜੇਬੇਰਾ
ਗਭੀਦੁਇਪਕਰਦਾਹੈਇਕੁਏਹੁਪੈਸੇਪਰਬਾਰਬਸਤ੍ਰਭੋਜਨਸ
ਭੁਤਿਆਗੁਕਰਨਾਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਪ੍ਰੀਤਵਾਸਤੇਤੇਦੁਜਾਬੇਰਾਗੁਏਹੁ
ਹੈਜਿਸਤਿਗੁਰੰਥੀਜਿਸੁਇਆਹੈਜਗਤੁਆਨਿਤਹੈਤਾਂਰਿਦੇਕੁ
ਕੈਪਦਾਰਥਾਵਿਚਲੀਨਨਹੀਹੋਵਣਾਤੇਵਰਤਣਮਾਝਵਰਤ

ਏਕੁ ਲੇਵਣੀ ਤੇਜੇ ਗਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ॥ ਇਕੁ ਤਾਂ ਕਸਟੁ ਜੇਹੈ ਜੈਅ ॥ ੧੯ ॥
 ਸਟਾਹੁ ਜੇਹੈ ॥ ਪਾਣ ਦੁਜਾ ਮਥੀਆ ਵਕਰਣਾ ॥ ਦੂਜਾ ਇਹੁ ਜੇਹੈ ਮ
 ਨਨੁ ਵਾਸਣਾ ॥ ਥੀਰ ਕੈ ਵਾਹੁ ਰੂਕੈ ਰਜਨ ਸਬਦ ਨਾਲ ਜੇ ਰਨਾ ॥ ਤੇਰੀ
 ਆਨਰੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੈ ॥ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਥੀ ਜੇ ਸਮਾਇਆ ॥ ਜੇ ਜਗਤ
 ਝੂਠਾ ॥ ਤੇ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਬਦਿ ਖੇਸਤਿ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਬਦਿ ਖੇਵਹੁ ਰੂਪ
 ਜਾਣ ਕੈ ਰਗਦੁ ਵੈਖਰੂ ਪੀਮਲੁ ਰਿਦੇ ਥੀ ਪੈਵਣੀ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਸਰਵਨਗਿ
 ਆਨੁ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੁਣਨਾ ਅਰਕਮਾ ਵਣਾ ॥ ਏਕੁ ਰਗਤ ਹੈ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਨਿਪਾਭ
 ਗਤ ਹੈ ॥ ਤੇ ਭਗਤ ਏਹ ਹੈ ॥ ਜੇ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਨੁਸਾ ਅਮੀ ਜਾਣਨਾ ਆਪ
 ਨੁ ਸੇਵਕ ਜਾਣਨਾ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਨੁ ਸਿਪਛਰਨਾ ॥
 ਜਿਸ ਕੀ ਵਸਤੁ ਤਿਸ ਆਗੇ ਰਖੇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੇ ॥ ਥੀ ਤਿਸ ਤੇ

ਪਾਸ

ਚਿਹ੍ਰਣਕਰੇਨਿਹਾਲੁ ਨਨਕਸਾਹਿਬਸਦਾਦਇਆਲੁ ਤਾਤੇਏਹੁਵ
ਚਨੁਸੁਣਕੈਸਭੇਸਿਖਨਗਇਣਦੁਸਖੀਆਹਿਕਸਿਖਾਂਦੀਸੇਵਾਟ
ਹਲਲਗੇਕਰਨ ਤੇਗੁਰੂਕੀਬਣੀਨਲਿਹਿਤਕੀਤੇਨਾਸਭਣਵ
ਉਪਾਰੁਏਆਰਡਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਗਈਲਾਲੁਭਪਵਾਰਤੇਦੁਗਾਤੇ
ਜੀਵੰਦਾਹਜਰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਵੈਆਏਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਆਸਾਡਾ
ਉਪਗੁਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਤਾਂਬਚਨੁਏਆਪਉਪਕਾਰਦੇਸਮਾਂਨਹੋਰੁਕੁ
ਝਨਹੀਪਉਪਕਾਰਭੀਤਿਨਪਕਾਰਦਹੈਇਕਜੋਆਪਣਪਾਸਪ
ਦਾਰਥਹੋਵਨਸੇਆਪਭੀਜਗਤਨਾਲਵਰਤਨਾਤੇਨਾਏਗਰੀਬ
ਨੂਅਨਾਥਾਨੂਭਜਨਵਾਲਿਆਨੂਵੰਡਿਖਾਵੀਐਥਹੁਵੈਜੋਆਪਣ
ਸਰੀਰਥੀਕਿਸੇਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕਰੀਐਤੇਗਸਨਾਕੁਕੈਭੀਜੇਬਚਨਅੰ

ਨੀਦਹੈ ਤਾਭੀ ਕਿਸੇ ਦਭਲਾ ਕਰੀਐ ਬਹੁੜੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਦੰ ੨
 ਭੀਰਸ ਨਾ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਜੈ ਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਭ ਸਦਾ ਭਲਾ ਸੰ
 ਗੀਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਿਖ ਐਸੇ ਹੀ ਸਭ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਉਪਕਾਰ ਕਰਨਾ
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਏ ਸੇਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਕੇ ਉਪਾਰੁ ਹੋਆ ਰਹੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਜਗਾ ਜਾਤ ਦਾ ਪਰਈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਗਇਆ ਜੋ ਮੇਨੂੰ
 ਤੁਸੀ ਬਚਨੁ ਕਹੇ ਤਾਂ ਮੇਘਰ ਬਾਰ ਛਰ ਕੇ ਛਕੀਰੇ ਜਾਂਦਾਂ ਮੇਏ ਕੁ
 ਜੋ ਗੀਨੂੰ ਮਲਿਆ ਸਾ ਤਾਂ ਓਸ ਆਖਿਆ ਹੈ ਜੇਘਰ ਬੀਧਨ ਰੂਪ ਹੋ
 ਤੂੰ ਪ੍ਰਥਮੇ ਘਰ ਬਾਰ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਾ ਵੈਤਾ ਬਹੁੜੇ ਮੇਤੁ ਸਾਨੂੰ ਉਪਦੇ
 ਸ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇਗੁ ਕੀਤਿਆ ਤੇ ਪਰ ਛਡਿਆ ਉਪ
 ਰੁੰਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਛਕੀਰ ਹਟੀਆ ਤੇ ਕਿਉਂ ਗਭਰੇ ਫਿਰਨਾ ਜਿਵੈ
 ਕਵਲਾ ਵਿਚ ਹੀ ਜਲ ਦੇ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਰਜ ਵਲ ਪਿਆਨੁ ਰਖਦਾ ਹੈ

ਤੈ ਸੇਗੁਗੁਖਿਵਿਚੇਗਿਸਤਦੇਗਹਿਦੇਹੈਨਾ ਤੇਗੁਗੁਕੇਨਿਮਿਤਸੇ
 ਵਾਟਹਲਕਰਦੇਹੈਨਾ ਜੇਫਾਕੀਰਹੋਕੇਕਿਸੇਥੀਲੇਖਾਵੇਗਾਤਾਅ
 ਪਣਤਪਦਾਬਲੁਓਨਨੁਵੰਡਿਏਵੇਗਾ ਤੇਜੇਗਿਸਤੀਹੋਕੇਭਗ
 ਤਿਕਰੇਗਾ ਓਹਭੀਉਸਤੇਹੋਗੀਤੇਜਿਸਸਾਪਸਿਤਦੀਸੇਵਾ
 ਟਹਲਕਰੇਗਾ ਓਹਭੀਉਸਨੁਫਲੁਪਵੇਗਾ ਜੈਸੇਕੋਈਗਊਆ
 ਨੁਪਾਸੁਆਰੁਖਾਇਦਖਵਾਵਦਾਹੈ ਤਾਂਓਸਦਾਦੁਪਦੁਹਲੇਦਾਹੈ
 ਤਾਂਭਾਈਜਗਾਵਿਚੇਗਿਸਤਦੇਸਿਖਾਦੀਸੇਵਾਟਹਲਕਰੇ ਓਸ
 ਦਾਉਪਾਰੁਏਸੇਕਰਿਹੋਆ ॥੨੫॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ ਭਾਈਖਾਨੁਤੇਭੁ
 ਈਮਾਹੀਆਦੇਵੈਪਉਪੁਤਹੈਸਨਤੇਗੋਵਿਦਭਡਾਗੀਖੜੀਹੈਸੇ
 ਏਹਭੀਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਦੀਸਨਗਏ ਗਰੀਬਨਵਜਕੇਈਐਸਾ
 ਗੁਣਕਹੀਐ ਜਿਸਾਵਿਚਸਭੇਗੁਣਪਾਪਤਹਵਨਾਤਾਬਚਨੁ

ਹੋਆਮਹਾਗਜਦੀਭਗਤਸਭੁਣਾਗੁਣਾਦਾਗੁਣੁਹੈਤਾਂਓਨਾਕਹਿ॥੩॥
 ਆਭਗਤਕਿਤਨਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੈਤਾਂਹੁਕਮੁਹੋਆਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਦੀ
 ਭਗਤਿਹੈਪ੍ਰਥਮੇਨਿਧਾਭਗਤਿਹੈਦੂਜੇਪ੍ਰਥਮਭਗਤਿਹੈਤੀਜੇਪ੍ਰ
 ਭਗਤਿਹੈਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਜੀਖੇਲਕੇਤਿਨਾਹੀਭਗਤ
 ਦਾਸਗੁਪ੍ਰਕਾਹੀਐਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਨਿਧੀਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੈਪਰਜੇਭਗਤ
 ਨਵਾਵੇਚੇਇਕਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਸੇਭੀਕਲਿਆਣੁਕਰਦੀਹੈਜੇਨ
 ਵਾਹੀਪ੍ਰਕਾਰਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਾਵਾਹੁਗੁਰੁਵਿਚਮਿਲਾਇਦੇਦੀਹੈ
 ਪ੍ਰਥਮੇਏਹੁਭਗਤਹੈਜੇਸਤਗੁਰਾਦੇਵਚਨਸੁਧਾਸਿਜੁਗਤਸੁਵਨ
 ਕਰਨੇਦੂਜੀਏਹੁਭਗਤਿਹੈਜੇਆਪਕਥਾਕੀਰਤਨੁਕਰਨਾਤੀਜੀ
 ਏਹੁਭਗਤਹੈਜੇਰਾਮਨਾਮਥਿਨਾਆਪਣਾਸਮਾਨਗੁਜਾਰਨਾਸਾਸਿ
 ਸਾਸਿਸਿਮਰਨੁਕਰਨਾਚਿਥੀਏਹੁਹੈਜੇਪ੍ਰਥਮੇਸੁਦੇਚਰਨਾਦਾਪਿਆਨੁਕ

ਰਨਾ ਤੇ ਸਿਤ ਦੇ ਚਰਨ ਪੈਵੇਣਾ ਸਿਤਾ ਦੀ ਪਣੀ ਪਖੇ ਦੀ ਚਾਪੀ ਦੀ ਟਹਲ
 ਕਰਨੀ ਪੰਜਵੀ ਸਿਤਾ ਸਾਧਨੁ ਉਤਮ ਭੋਜਨ ਦੀ ਬਸਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ
 ਛਿਵੀ ਗੁਰ ਦੇਵਚਨਾ ਦੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਅਰੇ ਦੀ ਸਦਾ ਬੰਦਨਾ ਨਾਮ ਸਕਾਰ ਕ
 ਰਨੀ ਪਦਮ ਛਾ ਕਰਣੀ ਸਤਵੀ ਭਗਤ ਆਪਨੁ ਦਾਸ ਜਾਨਣਾ ਤੇ ਮਹ
 ਰਾਜਨੁ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨਣਾ ਸਭ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ ਪਸੇ ਸਦਾ ਜਾਨਣਾ ਅ
 ਠਵੀ ਏਹੁ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜਨੁ ਆਪਣਾ ਸਖਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਨਣਾ ਜੋ ਮੀ
 ਤ ਦਾ ਭਲਾ ਹੀ ਚਿਤ ਵਤਾ ਹੈ ਤਾ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਕਰਨਗੇ
 ਸੇ ਮੇਰੇ ਭਲਾ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਨਾ ਵੀ ਏਹੁ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਪਨੁ ਸਭੁ ਵ
 ਹ ਗੁਰੂਨੁ ਸੇ ਪਛਤਣਾ ਆਪਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਣਾ ਏਹੁ ਨੇ ਪਾਭਗਤਿ ਹੈ
 ਬਹੁ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਬਿਛਕਾਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਵਹੋਤਾ
 ਹੈ ਤੋ ਕਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਖਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਛਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹੁ

ਲੇਤਾ ਹਰਿਤਾਹੈ ਤੇ ਲਾਉਹੈ ਤਹੈ ਸਵਾਰੁ ਉਸਕਾ ਸਿਠਾਹੈ ਤਹੈ ਤੈਸੇ ੭੪
ਜੇ ਅਹਰਾਜ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤੈ ਨ ਸੇਏ ਹੁਓ ਨਾ ਕੇ ਲਛਨ ਹੈ ਨਿਪ੍ਰਥਮੇ ਰੁਦ ਨੁਕ
ਰਤੇ ਹੈ ਨਾ ਉਭੇ ਸਾਸ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਾਵਾਹੈ ਤਹੈ ਆਰੁ
ਜਿਉ ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਪਤਾਹੈ ਤੇ ਅਹਰ ਵਿਚਾ ਅਹਰੁ ਪਟਤਾ ਜਾਤਾਹੈ ਤਾਤੇ ਉਨ
ਕਾ ਮੁਖ ਪ੍ਰੀਤਾਹੈ ਤਹੈ ਆਰੁ ਜਿਉ ਜਿਉ ਸਿਤਾ ਕਾ ਸਿਗ੍ਹਾਹੈ ਤੇ ਤਿਉ ਤਿਉ
ਨ ਕਵਚ ਨ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਰਮੁ ਖੁਲਾਉਹੈ ਤਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂ
ਪੀ ਮਸਟਾਨ ਉਨ ਕੇ ਬੀਚਾਨ ਪਾਪਤਾਹੈ ਤਹੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਮਝ
ਉਨ ਕੇ ਹੋਇਆ ਵਤੀਹੈ ਜਿਉ ਜਿਉ ਗਿਆਨ ਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਤੇਹੈ ਤਿ
ਉ ਤਿਉ ਪਰਾਭਗਤਿ ਆਨ ਪਾਪਤਿਹੈ ਤਹੈ ਤੇ ਜਿਉ ਅਰੁਈ ਸਰੋਮੇ ਅਭੇ
ਦਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਆਉਤੀਹੈ ਸੇਈ ਸਤਿ ਚਿਤਾਨ ਦਰੂਪਈ ਸਰਹੈ ਸੇਈ

ਸਤਾਚਿਤਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਜੀਵੰਤੋ ਪਰੁ ਏਤ ਕੁਭੇ ਦੁਹੈ ਸਹਿਕਾਮ
 ਤਾ ਅਰਨਿਹਕਾਮ ਤਾ ਕਾ ਜੀਉ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਸਹਿਕਾਮੀ ਹੋ
 ਈ ਸਰਗਿਆਨ ਕਰਨਿਹਕਾਮੀ ਹੋ ਸੋਕਾਮ ਨਾ ਅਰਨਿਹਕਾਮ
 ਤਾ ਦੇਵੈ ਕਲਪਤੁ ਹੋ ਜੇ ਈ ਸਰਨਿਹਕਾਮ ਤਾ ਕੇ ਕੁਭੇ ਦੁਕਾਤਿ ਆਗ
 ਦੇਵੈ ਅਰੁ ਜੀਉ ਸਹਿਕਾਮ ਤਾ ਤਿ ਆਗ ਦੇਵੈ ਤਾ ਦੇ ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੁ ਹੋ
 ਨਾ ਤਾ ਖਾਨੁ ਤੇ ਆਈ ਏ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦ ਦਾਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋ
 ਆਗ ਰਹੁ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ ਜੇ ਧਰਮੇ ਈ ਆਗੁ ਅੰਗ ਦੁਜੀ ਦੇਹ
 ਜੁਰਗ ਹਿਦਾ ਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਏ ਦਾਸ ਗੀਰੁ ਉਸ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ
 ਹੁ ਜੁਰਮਾਇ ਆਨੁ ਛੁਹਿਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਤਾ ਜੇ ਧਰਮੇ ਈ ਆਜੇ ਕੁਝ
 ਲੋਗ ਰਨੁ ਲਗੇ ਸੋ ਸਿਖਾਂ ਥੀ ਲੋਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਕਾ ਕੇ ਸਿਖਾਨੁ

ਸਾਗਦਿ ਨੁਛਕਾਉਦਾਰੈ ਤੇ ਆਪ ਪਲਤਾ ਜੁ ਠੀ ਆਧੇ ਕੇ ਪੀਲਏ ੧੫
 ਜੇਵਾ ਹੁਗੂ ਕੇ ਸਿਖ ਹੈ ਨਾ ਜਿਤ ਨੀਟ ਹਲੈ ਮੇਇ ਨਾ ਦੀ ਕਰਗਾਉ
 ਤਨਾ ਮੇਰਾ ਭਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇ ਕੋਈ ਸਖਾ ਆਵੈ ਓਸ ਨੂ ਓਸੇ ਸਮੇ ਈ
 ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕਾਵੈ ਆਲ ਸੁਨ ਕਰੈ ਤਾ ਜੇ ਪਰਸੇ ਏਦਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਰ
 ਕੁਕਲਿ ਆਣੁ ਹੋ ਆ ੨੭ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਉੜੀ ਸੋਲਵੀ ਚਲੀ
 ਪ੍ਰਥੀ ਮਲੁ ਸਹਿਗਲੁ ਭਲਾ ਮਲਣੁ ਗੁਰਸੇਵਾ ਹਿਤ ਕਾਰੀ ਰਾਮੁ
 ਦੀ ਪਾਉਗੁ ਸੇਣ ਨਾਗਉਗੀ ਗੁਰਸਬਦ ਵੀਚਾਰੀ ਆਹੁਣ ਰਾਮੁ ਹਤਿ
 ਆਮ ਮਰਗੇ ਪੀਹਉ ਮੇਮਾਰੀ ਸਾਹਗੀ ਗੁਰਲੇ ਕਾ ਗੁਰਗਤੁ ਭਗਤਿ
 ਹੈ ਪਿਆਰੀ ਖਾਨੁ ਛਰਾਤਾ ਰੂਤਰੇ ਬੇਗਾ ਪਾਸੀ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ
 ਉਗਰੁਨ ਦੂਸੁ ਦਨ ਪੁਰਾਣੁ ਟਾਪਰ ਉਤਾਰੀ ਮਲੀ ਆਸਹਾਰੁ

ਭਲੇਛੀਬੇਗੁਰਦਰਗਹਦਰਬਾਰੀ॥ ਪਾਪਾਬੂਲਾਜਾਣੀਐਗੁਰਬਾ
ਣੀਗਾਇਣੁਲੇਖਾਰੀ॥ ਭਲੇਵਾਲੀਸਿਗਤਿਭਾਰੀ॥ ੨੮॥ ਸਾਖੀਹੋਰੁ
ਚਲੀ॥ ਭਲੇਜਬਸਾਹਿਬਤੀਸਰੀ॥ ਪਾਤਸਾਹੀਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀ
ਆਇਉਤਰੇ॥ ਪ੍ਰਥੀਮਲੁਤੇਤੁਲਸਾਭਲੇਜਾਤਦੇਹੈਸਨਿ॥ ਸੇਭ
ਦਰਸਨਨੂਆਇਪਾਪਤਹੋਏਓਹੁਕਹਿਣੁਲਗੇਅਸੀਤੁਸਾ
ਡੀਜਾਤਹਾ॥ ਤਾਂਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀਬੇਲੇਗੁਰੂਕੀਜਾਤਕੋਈ
ਨਹੀ॥ ਜਾਤਸਰੀਰਾਦੀਹੈ॥ ਸੇਸਰੀਰਥਿਨਸਜਾਵੇਣਹੈਨਾ॥
ਗੇਜਾਤਨਜੇਰਹੈ॥ ਅਗੇਜੀਉਨਵੇ॥ ਜਿਨਕੀਲੇਖੇਪਤਪਵੇਚ
ਗੇਕੋਈਕੋਇ॥ ਬਾਬੇਕਹਿਆਜੇਸਰੀਰਏਥੇਹੀਉਪਜੇਹੈਨਾ॥ ਏਥੇ
ਹੀਏਨਾਗਹਿਣਹੈ॥ ਤੇਅਗੇਜਾਤਕਿਸੇਨਾਲਨਹੀਜਾਦੀ॥ ਜਿ

ਨਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਈ ਕੀ ਤੀਹੈ ਪਤਿ ਓਨਾ ਦੀਲੇ ੭੬
 ਖੇਪਵੇ ਗੀ ਤਾਂ ਮਲਣੁ ਆਇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂ ਭੀ ਉਪਦੇਸੁ
 ਕੀਜੈ ਤਾ ਓਸ ਨੂ ਭੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹਿਤ ਲਾਇ ਕੈ ਸਾਧਾ ਦੀਸੇ
 ਵਾਕਰਨੀ ਬਹੁੜ ਗਾਉਤੇ ਦੀਪਤੇ ਉਗ੍ਰ ਸੇਨੁ ਤੇ ਨਗ ਓਹੀ ਆਇਚ
 ਰਨੀ ਲਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਆਇਆ ਸਿਖੀ ਦੀਸੇ ਵਾ
 ਕਰਨੀ ਤੇ ਚਰਘੜੀ ਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬੈਠਕੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦਾ
 ਵੀਚਰ ਕਰਨਾ ਜਿਉ ਕਰਿ ਬੇੜੀ ਬੋਝ ਨਾਲ ਭਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਚਰ
 ਓਗਲੀ ਆਬਾਹਿਰ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾ ਸਕਣ ਨੂ ਪਰਉਤਰਾਈ ਹੈ ਤਿ
 ਉਅਠੇ ਪਹਿਰਾ ਆਪਣੇ ਪਰਾਏ ਕੰਮ ਕਰੀ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਚਰਘੜੀ
 ਆਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਵੀਚਰੀ ਦੀ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਸਭ ਕੰਮ ਸਵਾਰਦਾ ਹੈ

ਬਹੁਕੋਮੋਹਣੁ ਤੇਗਾ ਮੁਆਹਿ ਤੇ ਅਸਰੂਗੇ ਪੀਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਗ
 ਰੀ ਬਨਿਵਾਜਾ ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੀਏ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਭਾਈ ਏਹੁ
 ਹਉਮੈ ਬੁਰੀ ਬਲਾਈ ਹੈ। ਤੇ ਅਇਹੁੰਦੀ ਹੀ ਬਣਿ ਖਲੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ
 ਏਹੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋ ਭੁਲਾਇ ਛੋਡਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸਨੁ ਵਿਚੋ ਦੂਰਿ ਕ
 ਰੇਗੇ ਤਾ ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਗੰਢੁ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾ ਓਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ
 ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ਹਉਮੈ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਰ
 ਰਨੁ ਝੂਠਾ ਜਾਣਨਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਇਸਨੁ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਕਹੈ ਤਾ ਸਹਾ
 ਰਨਾ। ਬਹੁਕੋ ਸਹਾਰੂ ਤੇ ਗੰਭੀਰੁ ਤੇ ਭਾਗੁ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗੇ। ਤਾਂ ਓ
 ਨਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਿਖਾਨਾ ਲਗਾ ਉਭਗਤਿ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਵ
 ਰਤਾਇ ਛਕਣਾ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਿਖ ਕੋਈ ਆਵੈ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ

ਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦੇਨਾਮਨਾਲਪਿਆਰਕਰਨਾਤੇਗ ११
 ਰੂਕੇਸਬਦਨੂਮੰਨਣਾਮਟਮਫੀਕਬਰਟੇਬਰੀਨੂਨਹੀਸੇਵਣਾ
 ਬਹੁਰਖਾਂਨਛੁਰਾਤੇਤਰੂਤੇਵੇਗਾਪਾਸੀਤੇਉਗਰੂਤੇਨੰਦੂਸੁਦਨ
 ਤੇਪੂਰਤੇਝੰਡਾਏਹੁਆਇਚਰਨੀਲਗੇਤਾਂਓਨਨੂਬਚਨੁਹੋਆ
 ਰਾਈਸਿਖੇਇਸਕਲਜੁਗਾਦਿਚਜੇਗੁਰੂਕਿਆਸਿਖਾਂਨੂਰੀਝਨਲ
 ਪ੍ਰਸਾਦਖਵਾਵਦਾਹੈਓਸਦਾਜਗਦੇਸਮਾਨਹੁਦਾਹੈਕਲਜੁ
 ਗਦਾਜਗੁਇਹੋਹੈਜੇਵਡਖਾਵਣਵਾਲੇਹੈਨਓਨਦਾਏਥੇਭੀ
 ਪਨੁਵਧਦਾਹੈਤੇਅਗੇਭੀਓਨਨੂਅਨੇਕਫਲਪ੍ਰਾਪਤਹੁਦਾਹੈ
 ਬਹੁਰਮਲੀਆਤੇਸਹਰੂਛੀਬੇਆਇਚਰਨੀਲਗੇਤਾਬਚਨੁ
 ਹੋਆਸਿਖਾਦੇਮੇਲੇਬਸਤ੍ਰਪੇਵਣਾਪਟੇਸੀਵਦੇਵਣਾਤੁਸੀ

ਗੀਉ ਜਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਤੁਸਾ ਰਾਗੁ ਨ ਲਗੀ ਦੁਹੋਵੇਗਾ ਸਿਖ ਤੁਸਾ
 ਭੈਰਿ ਦੇਈ ਮੇਲੁ ਪਦ ਛੋਗੇ ਬੁਲਾ ਪਾਪਾ ਆਇ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ਓਸ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਮੈਥੀ ਤਾਸੇ ਵਾਟ ਹਲਕੁ ਝੁਨਹੀ ਹੋਸਕ ਦੀ ਤੰ
 ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਥਾ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂ ਸੁਣਾਵਣੀ ਨ
 ਲੇਪੇ ਥੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਅਤ ਲਿਖ ਦੇਵਣੀ ਮੰਗਣਾ ਕੁ ਝੁਨਹੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਲ
 ਬਧ ਆਪ ਕੋਈ ਦੇਜਵੈ ਤਾ ਵਰਤ ਲੇਵਣੀ ਤੇਰੀ ਏਹਾ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜਿ
 ਤੇਣ ਤੁਸੀਰੁ ਲੇਵਾਲੀ ਏਸਿਖ ਹੋਸਭ ਣਾਨੁ ਏਹੁ ਸਾਝਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ
 ਜੇਗੁਰਾ ਦੇ ਪਰਬ ਦੇ ਦਿਨ ਸੀਗਾ ਦਉ ਆਵਸਵੈ ਸਾਖੀ ਦੀ ਪਮਾਲ
 ਦਸਹਰਾ ਸਭ ਣਾਵਿਨ ਵਿਚ ਸਭ ਣਾ ਸਿਖਾ ਆਪ ਵਿਚ ਅਰਦਾਸ ਕ
 ਰਕੈ ਆਪਣੀ ਸਰਪਾਨਾ ਲਾਮਾਇ ਆਰੁ ਜੁ ਕਰਨੀ ਪਸਾਦੁ ਕਰਨਾ ਕੜੰ

ਹੁਕਮਨਾਗੁਰੂਕੇਨਿਮਤਵਰਤਾਵਣਾਗੁਰੀਬਸਿਖਨੁਬਸਤੀਲੇ ੧੮
 ਕਵਾਲੇਨੁਬਸਤੀਦੇਵਣਾਪ੍ਰਸਾਦੀਲੇਜੋਹੈਦੈਤਿਸਨੁਪ੍ਰਸਾਦੁ
 ਕਾਵਣਾਅਰਦਾਸਕਰਕੈਪੈਸਾਰੁਪਯਾਜੇਹਾਕਿਸੇਈਸਰਧਾਹੈਦੈ
 ਸਿਖਨੁਇਕਠਾਕਰਕੈਉਸਦਾਕਾਰਜੁਕਰਦੇਵਣਾਤੁਸਾਡਿਆਪੁ
 ਤਾਪੋਡਿਆਤੀਕਏਹੁਰਹੁਰਾਸਚਲੇਗੀਸਦਾਸਿਖੀਤੁਸਾਡੇਪਰਹੈ
 ਦੈਗੀਤੁਸਾਸਿਸਾਕੇਈਨਹੀਕਰਨਾ॥੨੫॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਪੈਰੀ
 ਸਤਾਰਦੀਚਲੀਸਨਮੁਖਭਾਈਤੀਰਥਸਭਰਵਾਲਸਭੇਸਰਦ
 ਰਾਪੂਰੇਮਾਛਕਚੰਦਹੈਬਿਸਨਦਾਸਪਰਵਾਸਧਾਰਾਪੁਰਖਪਦਰ
 ਥਜਾਣੀਐਤਰੁਭਾਰੁਦਾਸਦੁਆਰਾਅਹਾਂਪੁਰਖਮਹਾਂਨੀਦੁਬਿਧੀਚੰ
 ਦੁਬੁਧਿਬਿਮਲਵੀਚਾਰਾਧਰਮਦਾਸੁਹੈਖੇਟਕਾਰੁਗਰਦਾਸਭਲੇ
 ਤਕਿਆਰਾਦੀਪਾਜੇਠਤੀਰਥਸੈਸਾਰੁਭੂਲਾਸਚਿਆਰਾਮਾਈਆ

ਜਾਪਾਜਾਇਆਨਿਨਈਆਖੁਲਰੁਗੁਰੂਪਿਆਰਾਤੂਲਸਾਵਹੁਰਾਮੰ
 ਈਅਨਗੁਰਉਪਦੇਸੁਅਵੇਸਅਚਾਰਾਸਤਿਗੁਰਸਚਿਸਵਾਰੁਣ
 ਹਰਾ੩॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਤੀਰਥ ਸਭਰਵਾਲਾਆਣੁਕੇਗੁ
 ਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਵੀਸਗਨਿਪਇਆਕੇਅਸਾਡਾਕਿਵੈਉਧਰੁਹੋਵੈਤਾ
 ਬਚਨੁਹੋਆਸਚੁਜੇਹਾਹੋਰੁਕਈਧਰਮਨਹੀਮੁਖੇਭੀਸਚੁਬੇਲਣ
 ਤੇਗਿਰਿਓਭੀਸਚਿਆਰਹਿਣਾਤੇਝੁਠਜੈਸਾਪਾਪੁਕਈਨਹੀਝੁਠ
 ਨਹੀਕਮਾਵਣਾਇਸੇਕਰਕੇਭਾਈਤੀਰਥੇਦਾਕਲਿਆਣੁਹੋਆ੩
 ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਪੂਰੁਤੇਭਾਈਸਾਣਕਚੰਦੁਤੇਵਿਸਨਦਾਸ
 ਤੇਨੇਸਿਖਸਾਹਿਬਚੋਥੀਪਤਸਾਹੀਦੇਹਜੁਰਆਏਅਸਾਨੂਐਸ
 ਉਪਦੇਸੁਕਰੋਜਿਸਕਰਿਆਸਾਡਾਜਨਮਮਰਨੁਕਟੀਐਤੇਸੇਣ
 ਕਟੀਬਤੇਪਰਵਾਰਾਸਾਡਾਉਧਰੁਹੋਵੈਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਆਪਭੀ

ਗੁਰੂਕੇਸਿਖਾਈਸੇਵਾਟਹਲਕਰਨੀ॥ ਪੜਾਪੀਆਪਸੋਕੀਸੇਵਾਟਹ ੧੫
 ਹਲਕਰਾਉਣੀ॥ ਇਸਤਰਾਜਾਣਨਕੇਜਿਵੇਅਸੀਵਾਹੁਗੁਰੂਦੇਵ
 ਲੀਏਹਾਂ॥ ਤਿਵੈਅਸਾਡੇਪੜਸਭਵਾਹੁਗੁਰੂਕੇਟਹਲੀਏਹੈਨਾਤੇ
 ਜਿਸਤਰਾਪੇੜਾਖਸਮਦਾਖਸਮਦੇਬੁਹੇਬਿਨਛਡੀਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਸਭ
 ਚਿੰਤਾਖਸਮਨੂੰਹੀਹੈ॥ ਤਿਵੈਸਭਕਿਛੁਵਾਹੁਗੁਰੂਕਾਕਰਜਾਇਤ
 ਵਾਹੁਗੁਰੂਨੁਸਭਇਸਦੀਸਰਮਪਦੀਹੈ॥ ਤਾਂਇਸਦਾਕਲਿਆ
 ਟੁਹੀਦਾਹੈ॥ ਤਾਂਇਸੇਕਰਕੇਭਾਈਪੂਰੇਤੇਮਾਣਕਚੰਦਤੇਬਿਸਨਦ
 ਸੁਇਸੇਕਰਕੇਓਨਾਦਾਕਲਿਆਛੁਹੀਆ੩੨॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਭਾਈਪਦਾਰਥਤੇਭਾਈਤਾਰੂਤੇਭਾਈਭਾਰੂਤਿਨੇਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸ
 ਜੀਦੇਪਾਸਆਏ॥ ਅਗੇਦੀਵਾਨੁਲਗਾਹੋਇਆਹੈਸੀ॥ ਕਥਾਕੀ

ਹਤਨੁਹੰਦਸੀ ਤਬਗੁਰੂਕੇਵਚਨਾਨੁਸੁਣਿਕੇਓਨਾਦੇਮਨਵਿਚਕੁਓਆ
 ਇਆਤਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨਵਾਜਾਸੀਘਰਾਕਟੰਬਾਵਿ
 ਚਪਲੇਟੇਹੋਏਗਾਕਿਤੇਵੇਲੇਸਬਦਬਣੀਪੜ੍ਹਸੁਣਨਹੀਸਕਦੇਆ
 ਸਾਡਾਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਉਪਰੋਹੋਵੇਗਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਸਿਰਿਸਿਰਿਜਕੁ
 ਸੀਕਾਹੇਠਾਕਰਕਾਹੇਮਨਭਉਕਰਿਆਜੇਤੇਜੀਅਵਾਹੁਗੁਰੂਨੇਉਤਪਤ
 ਕੀਤੇਹੈਨਸਭਦਾਦਾਰਿਜਕਪਹਿਲੇਉਤਪਤਕੀਤੇਹੈਤਾਤੇਤੁਸੀਗੁ
 ਰੂਕੇਦੁਆਰੇਸਿਦਕਕਰਕੇਬੈਠਹਾਤਾਂਤੇਤੁਸਾਡੇਸਨਬੰਧੀਆਦਾਰਿਜ
 ਕਵਾਹੁਗੁਰੂਉਥੇਹੀਪਹੁਚਾਏਗਾਤੇਤੁਸਾਡਾਰਿਜਕੁਏਥੇਹੀਪਹੁਚਾਏ
 ਗਾਤਾਓਨਾਆਪਣਿਆਬੋਟਿਆਨੁਸਦਕੇਤੇਕਹਿਆਭਾਈਹੁਣ
 ਤੁਸੀਕੀਮਦੇਲਾਇਕੋਹੋਏਹੈਹੁਣਿਤੁਸੀਘਰਿਦਾਕੀਮੁਸਮਾਲੇਜੋਕਿ

६०
 ॥ ਕਿਰਤ ਵਿਚੋਂ ਲਭੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਦਮ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਮਤ ਦਸਵੰਧ ਦੇਵਣਾ ॥
 ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਆਇਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਣਾ ਤੇ ਅਸੀਏ ਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ
 ਰਹਾਗੇ ॥ ਤੇ ਏਥੇ ਪਈ ਪਥੇ ਦੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਸੇਵਾ ਕ
 ਰਾਗੇ ॥ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਾਗੇ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਭੀ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤੇ
 ਅਸਾਡਾ ਭੀ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਇਆ ॥ ੩੩ ॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਮਹਾਨ ਦੁਤੇ ਬਿਧੀ ਚੰਦੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆਏ
 ॥ ਜੁ ਅਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਤੁਸੀ ਕਟੇ ਬਹੁਤ ਅਸੀ ਜਨਮਾ ਵਿਚ ਦੁਖ
 ਪਾਵਦੇ ਆਏਹਾਂ ॥ ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰਨ ਆਏਹਾਂ ॥ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇਹਾਂ
 ਜੁ ਅਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਤੁਸੀ ਜੇ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ
 ਪਛਾਣੋਗੇ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡਾ ਜਨਮ ਮਰਨੁ ਮਿਟੇਗਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਅਸੀ

॥ ੩੩ ॥ ਸਾਖੀ

ਤਾਪਣਾਸਰੂਪੁਏਹੁਜਾਣਦੇਹਾਂਜੋਅਸੀਖਤੀਹਾਂਖਤੀਆਦੇਪਤ
 ਹਾਂਜਾਇਤਨਾਓਨਾਕਹਿਆਤਾਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਜੋਖਤੀਤਾਤੁ
 ਸਾਨੁਮਾਤਾਪਤਾਨੇਕਹਿਆਹੈਜੋਸਰੀਰਦਾਨਾਮੁਪਰਿਆਹੈਤੁਸੀਸ
 ਰੀਰਤਾਨਹੀਏਹੁਸਰੀਰਤਾਏਥੇਹੀਰਹੇਗਾਤੁਸੀਤਾਪਛਲੇਸਰੀਰਦੇ
 ਕਰਮਕੀਤੇਹੈਏਹੁਣਕੋਗਦੇਹਾਂਤੇਹੁਣਦੇਕਰਮਅਗੇਭੋਗੇਗਾਤਾਂਤੁਸਾ
 ਏਹੁਸਰੀਰਨੁਆਪਣਾਬਸਤ੍ਰਜਾਣਨਾਤੇਆਪਨੁਬਸਤ੍ਰਪਹਰਨਵ
 ਲਾਸਾਖੀਜਾਨਣਾਤਾਂਤੁਸਾਰਾਉਪਾਰੁਹੋਵੇਗਾਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਅਸੀਕਿਉਕਰਿਆਪਣਾਸਰੂਪਪਛਾਣੀਐਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ
 ਤੁਸਾਸਦਾਕਥਾਨੇਮਨਾਲਸੁਣਨੀਤੁਸਾਨੁਸਰੂਪਦੀਲਾਭਤਾਹੋਵੇਗੀ
 ਤਾਂਓਨਾਐਸੇਹੀਨੇਮਨਾਲਸਦੀਵਕਥਾਸੁਣਨੀਤਾਂਓਨਾਦਾਉਪਾਰੁਦਿਸੇ
 ਲਗੇ

੫ ਹੋਇਆ ੩੪ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਖੇ ਟੁਕਤੇ ਰੂਗਰ ਦਾ ਸਤਕਿਆ ੬੭
 ਰੁਤੇ ਦੀ ਪਾਤੇ ਜੇ ਨਾ ਤੇ ਤੀਰਥਾ ਤੇ ਸੈਸਾਰੂ ਤੇ ਬੁਲਾ ਸ ਕੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮ ਦਾ ਸਮੀ ਦੇਖਾ
 ਸਾਥੇ ਆਇਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਓਨਾ ਆਖਿਆ ਤੁਸਾਰੀ ਸਰਨੀ ਅਸੀਅ
 ਏਹਾਂ ਕਿਵੇ ਅਸਾਰੂ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਆਪੇ ਮਨ ਕਾ
 ਅਹੰਕਾਰੁ ਤਿਆਗਣਾ ਜੇ ਸਿਖ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਆਵੈ ਆਪੇ ਆਪਣਿਆ ਪਰ
 ਥੀ ਓਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਤ ਨਾਮੁ
 ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦਾ ਕਾਰਜੁ ਕਰ ਦੇਣਾ ਤੇ ਜਿਥੇ ਸਾਪਸਿ ਗਤ ਕਥਾ ਕੀ
 ਰਤਨੁ ਹੋਵੈ ਤਿਥੇ ਪੰਜ ਵੇਲੇ ਚਲ ਕੇ ਜਾਵਣਾ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਆਪਣੇ
 ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਹੀ ਬਣਾਵਣੀ ਪਿਛਲੀ ਗਤਿ ਉਠ ਕੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਰਕੇ ਵਹਿ
 ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਜਾਇਕੇ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦਾ ਦ੍ਰਸਤ ਕਰਨਾ

ਅਤੇ ਦੁਇ ਪਹਰ ਸਮੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਪੜਨੀ ਸੁਣਨੀ ਦੁਇ ਘੜੀ ਆਇ
ਹਰਹਿ ਦੇ ਤੇ ਦੁਇ ਘੜੀ ਆਗਤ ਜਾਈ ਤੀ ਕਰਹਿ ਰਾਸ ਪੜਨੀ ਉਸ
ਦੇ ਉਪਰੰਦ ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਉਪਰੰਦ ਕੀਰਤ ਸੋਹਲਾ ਪੜ ਕੇ ਸੋਵਣਾ
ਹੋਗ ਕੀਰਤ ਕਾਂ ਰੋਜੇ ਕਰਨੀ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਸਚੁ ਕਮਾਵਣਾ ਅੰਤੁ ਸਾਰਾ ਸਦਾ
ਸਿਰੀ ਹੋਵਾਗਾ ਏ ਸੇ ਕਰਕੇ ਕਲਿਆਣੁ ਭੰਨਾ ਦਹੋਇਆ ਤਪਾਸਾ ਪੀਹਿ ਰਚਈ
ਆਈ ਆਤੇ ਜਾਪਨਈ ਆਖੁ ਲਰੁ ਜਾਤ ਸੁ ਤੁਲਸਾ ਵਹੁ ਗਚਾਰੇ ਗੁਰੂ
ਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸਗਨੀ ਆਏ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅੰਸਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰੇ ਜੇ ਵਿ
ਚੋਗਿ ਸਤ ਦੇ ਅਸਾਨੁ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸੇ ਆਪਣਿਆ
ਘਰਾ ਦੇ ਕੀਮਾਨ ਲਪੀਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੇ ਸਾਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕ
ਰੈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਬੈਠੇ ਤਾ ਸਬਦ ਦੇ ਅਰ

ਥਤੇ ਪੋਰੇ ਜਨ ਨਵ ਲਾਧਿਆ ਨੁਰਖਣਾ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪਿਆਰੁ ਸਭ ਛਾ ॥ ੨੨ ॥
 ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ਜੈਸੇ ਘੋੜੇ ਨੁਮ ਸਾਲਾ ਭੀ ਦੇਈ ਦਾਹੈ
 ਤੇ ਕਾਜਾ ਭੀ ਕਰੀ ਦਾਹੈ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਹੋਗੁ ਕਟੀ ਦਾਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਆ
 ਨ ਅਰੁ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹਉਮੈ ਦਾ ਹੋਗੁ ਕਟੀ ਦਾਹੈ ਹੋਰ ਸਮਾਜੇ ਹੋਰ ਦੈ ਸੋਹ
 ਥਾ ਪੈਰਾਨਾ ਲਕੀ ਮੁਕਰਨਾ ਤੇ ਦਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ਰਹਿਣਾ ਨਾਮੁ
 ਮਕੈ ਸਾਹੈ ਕਲਜੁ ਗਵਿਖੈ ਜਹਾ ਜੁਹੈ ਏਹੈ ਤੁਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋ
 ਓਨ ਦਾ ਕਾਇਨਾਮਾ ਛੁਇਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ੩੬॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਪਉੜੀ
 ਅਟਾਰਵੀ ਪੁਰੀਆ ਚੂਹ ਚੂਚੇ ਪਰੀ ਪੈੜਾ ਦਰਗਹ ਦਾ ਤਾਕਰਾ ਬਾਲੁ
 ਕਿਸਨਾ ਝਿਘਰਣ ਪੰਡਤ ਗਇਸ ਭਾਸੀ ਗਾਰਾ ਮੁਹੜਤਿ ਲੋਕਾ ਸੁ
 ਰਮਾ ਸਿਖ ਸਮੁੰਦਾ ਸਨਮਖ ਸਾਰਾ ਕੁਲਾ ਭੁਲਾ ਝਿਝੀਆ ਭਾਗੀਰਥ ਸੁ

ਇਨੀਸਾਚਿਆਗਾ ਲਾਲੂ ਬਾਲੂ ਵਿਜੈ ਹੇ ਨਰ ਖਵੰਤੁ ਹਰਿਦਾਸੁ ਪੁਆ
ਰਾ ਪੀਰਨਿ ਹਾਲੂ ਤੁਲਸੀਆ ਬੂਲਾ ਚੰਡੀਆ ਬਹੁ ਗੁਣਿਆਰਾ ਗੋਪੂ
ਟੇਡਾ ਮਹਿਤਿਆ ਤੇਤਾ ਮਦੂ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ਝੰਡੂ ਅਤੈ ਮੁਕੰਦਾ ਪੈ ਕੀਰ
ਤ ਨੁਕਰੈ ਹਜੂਰ ਕਿਦਾਰਾ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਪਰਗਟੁ ਪਹਾਰਾ ੩॥ ਸਾਖੀਰ
ਚਲੀ ਪੁਰੀਆ ਤੇਚੂ ਹਛੁ ਦੇਵੇ ਚੰਧਰੀ ਜਾਤ ਦੇਹੈ ਸਨਾ ਤੇਚ ਉਪਰ
ਭੀ ਕਰਦੇ ਸਨਿ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇਹ ਜੂਰ ਆਏ ਤਾਂ ਆ
ਣੁ ਆਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੀ ਅਸੀ ਲੋਕ ਝੂਠ ਬਹੁਤ ਬੇਲ ਦੇਹਾ ਅਸਾ ਭੂਭੀ
ਉਪਾਰੁ ਕਿਵੇ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਜੇ ਝੂਠ ਛੋਰੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੁ
ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਆਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੀ ਅਸਾ ਭੂਪ ਸੇ ਝੂਠ ਨਹੀ
ਛਡਿਆ ਜਾਵਾ ਅਸੀ ਚੰਧਰੀ ਹਾਂ ਝੂਠ ਬੇਬਿਨਾ ਗੁਜਰਾਨ ਨਹੀ ਹੋਈ

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਸਹਿਗਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਗਿਥ ਜੀ ਰਖੋ ਤੇ ਪਰਮ ੨੩
 ਸਾਲ ਬਣਾਓ ਚਾਰ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੇ ਗਿਥ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁ
 ਣਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਜੇ ਸਾਹੇ ਦਿਨ ਵਿਚ ਝੂਠੁ ਕਮਾਵੇ ਤਾਂ ਰਾਤੀ ਕਾਗਦਿ ਉਪ
 ਗਿਲਿਖਿ ਛਡਿ ਆਕਰੋ ਤੇ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੇ ਦੀਦਾਰ ਨੂੰ
 ਆਵਣਾ ਤਾਂ ਕਾਗਦ ਸਾਹਾ ਆਪਣਿਆ ਪਾਪ ਪੁੰਨਾ ਦਾਸੁ ਣਾਇ ਜਾਇਆ
 ਕਰੋ ਤਾਂ ਓਇ ਜਿ ਦੇ ਸਾਧ ਸੀਗਤ ਕਰਨ ਤੇ ਸਬਦੁ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਤਿ ਦੇ
 ਪਾਪ ਤੇ ਓਨ ਨੂਭੇ ਆਵੈ ਤੇ ਜਿ ਉਕਾਗਦ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜ਼ੂ
 ਰ ਆਨ ਕੇ ਸੁਣਾਵਨ ਤਿ ਦੇ ਓਨ ਨੂ ਸਰਮ ਆਵੈ ਓਇ ਕਛੁ ਆਮਹੀ
 ਨਿਆਵਿਚ ਪਾਪ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨਾ ਦੀ ਘਟ ਗਈ ਤੇ ਪ੍ਰਮਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਓਨਾ
 ਦੀ ਵਪਗਈ ਓਨਾ ਦੇ ਸੇਕਰ ਕੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ ੩੫ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ॥

ਭਾਈ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦਰਕ ਹਸਾਹਿ ਬਪੰਜ ਵੀ ਪਾਤਸਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ ॥ ਆ
 ਸਾਨੁ ਕਛੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਜਿਨਾ ਪਿਛੇ
 ਦਾਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋਹੁਇਆ ਇਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤੇ ਹੁਣ ਦਾਨੁ ਕੀਤਾ
 ਅਗੇ ਪਾਵਨਗੇ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸ ਦਰਤਣੁ ਹੋਵੇ ॥ ਤੇ ਆਪਣੇ ਖਾਵਣ
 ਪੀਵਣ ਥੋੜੇ ਸੋਸਭ ਦਾਨੁ ਪੰਨੁ ਕਰ ਦੇਵਣਾ ॥ ਤਾਂ ਜੇ ਓਨ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਵੇ
 ਸੋਸਭ ਸਿਖ ਨਾਲ ਦਰਤਾ ॥ ਇਛੁ ਕਨਾ ਸੀਤ ਕਾਲ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ ਭੂਰੇ ਸਿਖ ਨੁ
 ਲੇਈਆਂ ਹੋਰ ਭੀ ਬਸ ॥ ਜੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੋਨ ਸੋ ਲੈਆ ॥ ਇਦੇਵਣਾ
 ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਜੇ ਸਿਖ ਬਹੁਤੇ ਆਏ ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਓਨ ਦੇ ਪਾਸ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੀ ॥ ਤਾਂ
 ਓਨ ਆਪਣੇ ਪਰਭੀ ਗਹਿਣੇ ਰਖ ਕੇ ਸਿਖ ਨੁ ਖਵਾਇ ਦਿਤੇ ॥ ਬਹੁਰੇ
 ਫੇਰ ਸਿਖ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਸੀਤ ਕਾਲ ਦਾ ਸਮਾਸੀ ॥ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਾ ॥ ਹੁਣ ਤਾਂ

ਅਸਾਡੇ ਪਾਸ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਏਸੇ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਬਹਾਰਿ ਰਮਣੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ੮੪
 ਤਾਲ ਕੁੜੀਆਂ ਨਾਲ ਜਿਮੀ ਲਗੇ ਬੈਠਾ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਹਰਾ ਦਾ ਦੇ
 ਗਚਾਂ ਹਥ ਲਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਘਰ ਭੀ ਛੁਡਾਇ ਲਏ ਸਿਖਾਂ ਦੀ
 ਭੀ ਪਸਿਨਾ ਲਈ ਤੇ ਪਸਾਦੁ ਲੇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਵਾਂ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਦੇਵਾ ਓਸ ਨੂੰ ਵਾਹ ਗੁਰੂ
 ਕੁਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵਾ ਤੁਸਾਏ ਸੇਕਾਰ ਜਤੇ ਦਿਤਰਹਣਾ ੩੬ ਸਾਖੀ ਹਿਰ
 ਚਲੀ ਬਾਲਾ ਤੇ ਕਿਸਨਾ ਦੇਵੇ ਝਿਘਰਿਣ ਜਾਤ ਦੇ ਹੋਸਨਾ ਤੇ ਬ
 ਰੇ ਪੰਡਤ ਹੋਸਨਾ ਤੇ ਸਭਾ ਦੇ ਰੀਝਾ ਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਨਾ ਸਾਹਿਬ
 ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਜਿਜੀ ਅਸੀਖਟ ਸਾਸਤਾ
 ਰਾਮ ਠਾਗ ਪੁਗਣ ਦੇ ਵਕਤ ਹਾਂ ਤੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੀਝਾ ਵੇਭੀ ਹਾਂ

ਅਰੁਮਸਾਡੇਮਨਨੂਸਾਂਤਨਹੀਆਂਵਦੀ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੈਸੇਹੋਰਨ°
ਦੇਸੁਛਾਵਣਦੀਜਿਆਪੁਕਰਦੇਹੋਤੈਸੇਆਪਣੇਮਨਨੂਸਮਝਾਵਹੁ
ਤਾਂਤੁਸਾਂਤੁਰਤਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਗਾ। ਤੇਸਾਂਤਨੂਪਾਪਤਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ
ਓਨਜਥਾਆਪਣੇਮਨਨੂਸਮਝਾਇਆਤਾਂਸਾਂਤਓਨਨੂਆਈ। ਇਸਦੁ°
ਸਤੇਓਨਦਾਕਲਿਆਣੁਹੋਆਯੋ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤੇਲੋਕਾਜਾਤ
ਦਾਸੁਹਤੁਸੁਗਮਾਹੈਸੀ। ਤੇਮੁਗਲਾਦੀਚਾਕਰੀਕਰਦਾਸੀ। ਇਕਦਿ
ਨਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਪਾਸਆਇਆ। ਜੋਅਸਾਡਾਕਰਮੁਜੁਪੁਕਰ
ਨਾਹਿਸਾਧਗਮੁਹੈ। ਅਸਾਡਾਕਿਉਕਰਿਉਪਾਰੁਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆ°
ਜੇਰਿਦੇਕਰਿਕੈਹਿਸਾਨੁਹੀਕਰਨੀ। ਹੋਰੁਆਪਣੇਛਡੀਧਰਮਤੋਇ
ਸਥਰਗਹਿਣਾ। ਇਕਦਿਨਜੇਸਿਕਾਰਚੜੇਸਿਨ। ਤੇਤਲੇਕੇਨੇਘ।
ਸ

ਕਾਇਕਾਇਕਰਕੇਇਕਮਿਰਗੀਨੂਤਲਵਰਚਲਾਈਤੇਉਸਦੇ
 ਉਦਰਥੀਬਚਨਿਕਲਿਆਤਾਂਉਸਦੇਮਨਵਿਚਭੈਆਇਆ
 ਤਾਂਉਸਨੇਕਾਠਦੀਤਲਵਰਪੜਾਇਕੇਫਲੁਮਿਆਨਵਿਚਗਥਿ
 ਤੇਮੁਠਤਲਵਰਦੀਗਥੀਤਾਂਵੈਰੀਆਨੇਸਿਰਦਾਰਨੂਕਹਿਆਜੇ
 ਪੰਜਰੁਪਯੋਜੋਭਾਈਤਲੇਕਾਪਾਵਦਾਤੇਤਲਵਰਕਾਠਦੀਰ
 ਖੀਹੋਈਹੈਤਾਮੁਗਲਨੇਕਹਿਆਭਾਈਤਲੇਕਾਅਪਣੀਸ
 ਮਸੇਗਵਿਖਾਵਾਤਾਂਭੈਮਾਨਹੋਕਰਿਓਸਿਵਾਹਿਗੁਰੂਅਗਾਪਿ
 ਆਤਾਂਉਸਦੀਤਲਵਰਮਹਾਂਉਤਮਪਲਾਦਦੀਵਲਾਇਤੀ
 ਹੋਇਨਿਕਲੀਤਾਂਸਭਨਾਵੈਰੀਆਦੇਮੁਹਕਾਲੇਹੋਏਤੇਸਿਰ
 ਦਾਰਪ੍ਰਸਿਨ੍ਹਹੋਇਆਪੰਜਰੁਪਯੋਜੋਰਜੁਲਿਆਵੈਤਾਸਵਰੁ

੨੫

ਰ

ਪਟਾਗੁਰੂਕਾਰੇਜੁਰੇਖੇ ਤੇਸਦਰੁਪਟਾਰੇਜੁਗਰੀਬਾਨੁਖਰਾਇ
 ਤਕਰੇ ਤੇਅਦਾਈਰੁਪਯੋਆਪੇਣਨਾਲਦੇਨਕਰਾਈਗੁਜਰਾ
 ਨਕਰੇ ਤੇਸਿਖਾਨੁਭੀਪ੍ਰਸਾਦਛਕਾਏਇਸੇਪ੍ਰਕਾਰਓਸਦਾਉਪਾ
 ਰਹੇਇਆਯੋ॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਸੁਮੰਦਾਸਿਖਗੁਰੁਅਰਜਨ
 ਜੀਦੇਪਸਆਇਆਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਰੀਬਨਵਾਜਸਨ
 ਮੁਖਕੋਨਹੈਨਾਤੇਵੇਮੁਖਕੋਨਹੈਨਾਬਚਨੁਹੋਆਜੇਕਿਸੇਕੀ
 ਮਨੁਭੇਜੀਦਾਹੈਤੇਕੀਮੁਕਰਆਵਦਾਹੈਤਾਸਨਮੁਖਚਾਇ
 ਆਆਵਦਾਹੈਤੇਜੇਕੀਮੁਵਿਗਾਭਿਆਵਦਾਹੈਤਾਸਨਮੁਖਨ
 ਹੀਹੋਸਕਦਾਤੇਸੇਵਾਹਿਗੁਰੂਜੇਸਿਖਾਨੁਭੇਜਿਆਹੈਨਾਮਤੇ
 ਦਾਨਤੇਇਸਨਨਵਾਸਤੇਭੈਜਿਆਹੈਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਇ

ਸਨਮੁਖ ਹੋਤੈ ਹੈ ਅਰਨਾਮੁ ਜਪ ਤੈ ਹੈ ਦਾਨੁ ਕਰ ਤੈ ਹੈ ਸੇਵਾ ਹਿ ਗੁਰੂ ਕੇ ੨੬
 ਸਨਮੁਖ ਹੋਤੈ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਕਾ ਅੰਕੁਸੁ ਦਿਖਾਓ ਆਰਜਾ ਬੀਤ ਤੈ ਹੈ ਤਾ
 ਵੇ ਮੁਖ ਹੋ ਜਾਤੈ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਮੰਦੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਤੋਰੀ ਦਇ
 ਆਹਿ ਵੈ ਤਾ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੀ ਆ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਿਖੁ ਸ
 ਨਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦਇਆ ਆਪੋ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਸਿਖ
 ਸਾਮੰਦੇ ਦਾਏ ਸੇਕਾਰਿ ਕਾਇਆ ਛੁੱਟੇ ਆਹਿ ੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
 ਕੁਲਾ ਤੇ ਕੁਲਾ ਦੁਇ ਝੀ ਹੋ ਸਨ ਤੇ ਭਗੀਰਥੁ ਸੁਇ ਨੀ ਹੋ ਸੀ
 ਤਿਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਤਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ
 ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅਸੀ ਜਨਮਾ ਤੇ ਜੂਨੀ ਦਿਚ ਬਹੁ ਤੁਰਖ ਪਾਵੇ ਆ
 ਏਹਾਂ ਹੁਤੁ ਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜੁ ਅਸਾਨੁ ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਕਟੀ ਆ

ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰਮੁਖ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰੋ। ਤੇ ਮਨੁ ਮੁਖ ਦੇ ਤਿ
 ਆਗੇ। ਤਾਂ ਓਨ੍ਹਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਗੁਰਮੁਖ ਕਿਤ
 ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਏ ਹੋਨ। ਤੇ ਮਨੁ ਮੁਖ ਕਿਤ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਏ ਹੋਨ। ਤਾਂ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਨ। ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ
 ਮਨੁ ਮੁਖ ਹੋ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ। ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਤਰ੍ਹਾਂ। ਇਕ ਗੁਰ
 ਮੁਖ ਤਮ ਹੋ। ਗੁਰਮੁਖ ਕੈ ਨ ਹੋਨ ਜਿਨਾ ਬੇਇਆ ਕਰਮਾਵਲੇ। ਪੁ
 ਠਾਵੇ ਤੀ ਹੋ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨ ਵਲਾ ਮੁਖ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਭੀ
 ਈ ਓਨ ਨਾਲ ਚੰਗਿਆਈ ਕਰਦਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਲੇ ਸਦੀ ਵ ਉ
 ਸ ਨਾਲ ਚੰਗਿਆਈ ਕਰ ਦੇਗ ਹੋਏ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਭੁਲਿਆ
 ਈ ਵਿਸਰ ਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੇ ਆਪਣੀ ਭੁਲਿਆਈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕ

ਰਦੇ। ਤੇਗੁਰਮੁਖਤਰਓਹੈ ਨਜੁਬਰੇਕੀ ਮਓਨਾ ਤਿਆਗਦਿ ਤੈਹੈ ੨੭
 ਤੇਗੁਲਿਆਕੀ ਮਾਦਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤੈ। ਤੇਜਿਸਦਾ ਕੀ ਮਓਨਾ ਦੇਖੈ
 ਕੁਆਵਦਾ ਤੈ। ਤਾਸਭਸੇਨਾ ਲਭੁਲਾਹੀ ਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਕੁਏਕੋਈ ਭੁਲ
 ਕਰੈ ਕੁਏਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰੈ। ਓਹ ਆਪਣੇ ਵਲੋਂ ਭੁਲਾਹੀ ਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਗੁ
 ਰਮੁਖਤਮਓਹੈਨਾ ਜੇਗਿਆਨ ਸਿਪਨਹੈਨਾ। ਭੁਲਾਸਭਨਾਨਾ ਲਕ
 ਰਦੇਹੈਨਾ ਜੇਕੋਈ ਓਨ ਨੁਬਰਾ ਭੀਕਰੈ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੇਨਾ ਲਭੀ ਭੁਲਾਹੀ
 ਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਮਨਮੁਖਓਹੈਨਾ ਜੇਸਦਾ ਵਿਕਾਰਹੀ ਕਰਦੇਹੈਨਾ ਜੇ
 ਕੋਈ ਓਨਾ ਦੇਨਾ ਲਭੁਲਾ ਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਸੇਵਿਸਾਰਦੇਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਬੁਰੀ
 ਆਈ ਕੋਈ ਕਰੈ। ਤਾਵਿਸਾਰਦੇਨਹੀ। ਤੇਮਨਮੁਖਤਰਓਹੈਨਾ ਜੇ
 ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਸਭਸੇਨਾ ਲਭੁਰਾ ਆਈਹੀ ਕਰਨੀ। ਤੇਮ

ਨਮੁਖਤਮਓਹੈਨਾ ਜੋਭਲੇਨਾਲਗੀ ਬੁਰਿਆਈਕਰਦੇਹੈਨਾਅ
 ਗਲਾਭੁਲਿਆਈਕਰੇਤੇਓਹਫੇਰਬੁਰਿਆਈਕਰਨਤੇਸਬਦਬਾਣੀ
 ਦੀਸਮਝਕਛੁਨਕਰਨੀਸਗੋਕਹਿਦੇਹੈਨਿਜੇਸਬਦਦਾਸੁਣਨਤੇ
 ਭੁਲਿਆਈਕਰਨੀਅਸਨੁਨਹੀਫਲਦੀਤੇਬੁਰਿਆਈਅਸਨੁਫ
 ਲਦੇਦੀਹੈਸੋਘੋਰਨਰਕਾਵਿਚਮਹਾਦੁਖਨੁਪਪਤਹੋਵਨਗੇਤਾਂ
 ਓਹਗੁਰਮੁਖਾਦੇਕਰਮਕਰਨੇਲਾਗੇਤਾਂਓਨਾਦਓਸੇਕਹਿਕਲਿਆ
 ਏਹੋਆਖੋੜਾਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਲਾਲੂਤੇਬਾਲੂਵਿਜਹੈਸਨ
 ਤੇਹਰਦਾਸੁਤੇਪਿਆਰਗੁਰਮਰਜਨਜੀਦੀਪੰਜਦੀਪਾਤਸਾਹੀ
 ਦੀਸਰਨਆਏਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਸਾਨਾਉਧਾਰਕਿਉਕਰਿਹੋ
 ਵੈਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਹਰਿਕਿਸੇਨਲਹਸਕੇਮਿਲਣਾਤੇਮਿਠ

ਬੇਲਣਾ ਤੇ ਵੰਡੁ ਖਾਵਣਾ ਤੇ ਨਿਵਚਲਣਾ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵਚ ੨੨
 ਲਣ ਹੋਭਰੀ ਕੁਛੁ ਦੇ ਨਿ ਰਬੁ ਤਿਨ ਦੀ ਬੁਕਲੀ ਜੀਗਲ ਕਿ ਆਦੂ ਦੇ ਨ
 ਤਾਂ ਓਨੇ ਅਸੇ ਹੀ ਵਰਤਣ ਕੀਤੀ ਓਨਾ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ੪੪
 ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਧੀਰ ਨਿਹਾਲੁ ਤੁਲਸੀਆ ਬੁਲਾ ਚੰਡੀ ਆਗੁਰੂ ਅਰਜ
 ਨ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣਿਆ ਏ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਕੇਈ ਕਹਦੇ ਹੋ ਨਗੁਰੂ ਨਕ
 ਜੀ ਰਾਜੇ ਜਨ ਕਜੀ ਦਾ ਅਉਤਾਰੇ ਨਾ ਕੇਈ ਕਹਦੇ ਹੋ ਨਜੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਿ
 ਖਦਾ ਅਉਤਾਰੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸੀ ਦਇਆ ਕਰੋ ਜੇ ਅਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿਖੇ
 ਗੁਰਾਂ ਤੇ ਸਿਰੁ ਕੁਆਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੂਰਨ ਬਹ
 ਮਰੂਪ ਹੋਨਾ ਜਿਨਾ ਦੀ ਬਹਮਾਦ ਕਸਿਵਾਦ ਕਜਨ ਕਾਦ ਕਉ ਸਤਤ
 ਕਰਦੇ ਹੋਨਾ ਅਗੁਰੀ ਤੁਨ ਹੀ ਪਵਤਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾਨੇ ਪੂਰਬ ਲਿਆਜ

ਸਨਕਦਕ

ਨਮਾਵਿਖੇਅਗਪਨਾਕੀਤੀਸੀਜੇਵੇਦਾਦਾਤਾਤਪਰਮਾਅਤਗੁਰਜੀ
 ਅਸੀਪਾਇਨਹੀਸਕਦੇਜੇਤੁਸੀਕਿਰਪਾਕਰਕੇਗੁਰਮੀਤਾਰਪਾਰਕੇ
 ਖਾਹੁਪੀਬਾਣੀਵਿਖੇਸਾਰਤਾਤੁਨਿਰੋਣਕਰਕੇਕਹੇਤਾਅਸਾਡਾਕਲਿਆ
 ਏਹੈਵੈਤਾਂਓਨਾਭਗਤਾਸਿਖਾਦੀਕਾਮਨਾਕਰਕੇਭਾਖਾਬਾਣੀਗਿਰੀਬ
 ਜੀਵਿਖੇਸਭਵੇਦਾਦਾਤਤੁਸੁਗਮਕਰਕੇਕਹਿਆਹੈਜੇਸਮਝਕੇਆਪ
 ਨੁਕਿਰਤਾਭੁਕਰਨਾਤਾਤੇਤੁਸਾਭੀਸਬਦੁਬਾਣੀਦੀਪੀਤਰਖਣੀਐ
 ਸਾਗੁਣਹੋਰੁਕੇਈਨਹੀਜੇਸੇਸਮਝਵੀਚਾਰਦਾਹੈਤਾਂਓਨਾਦਾਸ
 ਬਦਦੀਪੀਤਕਰਕੇਕਲਿਆਏਹੋਆਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਸੇਰੂਪਹੈ
 ਨਾਵੇਦਵਿਰੰਚਵਿਚਾਰਨਪਾਵਤਚਕਰਤਸੇਖਸਿਵਾਦਭਏਹੈਸਿ
 ਧਸਮਾਧਅਗਪਤਨਾਰਦਸਕੁਸਨਏਹੈਆਦਮਨਾਦਅਗਦ

ਅੰਗੇ ਚਰਨਾਮਾਨਿ ਰੰਜਨ ਜਾਪ ਜਏ ਹੈ। ਸੀਗਰ ਦੇਵ ਸਮੇਵ ਸ ਸੀਗਤ ੨੬
 ਪੈਗੀ ਪਏ ਭਾਈ ਪੈਗੀ ਪਏ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਰਾ। ਜਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਵੀ
 ਚਰਾ ਦੇਵ ਤੇ ਬਹਾਨ ਹੀ ਪਾਇ ਸਕ ਤੇ ਸੇਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਹੈ ਨਾ। ੪੫॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਈ ਦੇਵ ਨਾਮ ਤਿਭਾਈ ਤੇ ਤਾ ਤੇ ਮਦੂ
 ਚਾਰੇ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਇ। ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਗਰੀ
 ਬਨਵਾਜਾ ਸਾਡਾ ਉਪਾਰੁ ਕਰਨ ਜੇਗਤੁ ਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭੁ
 ਈ ਤੁਸੀ ਬੈਠ ਕੇ ਪੁਰਸ ਪਰਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਚਰਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ। ਤੇ
 ਜੇਕਛੁ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਮਾਵਣੁ ਦਿਉ ਲਿਆਵੇ। ਤੇ ਜੇਕੁ ਝਕਾਸ ਨਹ
 ਵੈ ਸੋ ਉਸ ਦਾ ਤਿਆਗੁ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪਾਠ ਕੀਤਿਆ ਕੇਤ
 ਕੁ ਗੁਣ ਹੈ। ਤੇ ਵੀ ਚਰਕੀ ਤਿਆ ਕੇਤ ਕੁ ਗੁਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ

ਆਜੇ ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਹ ਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁੰ
ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਪਾਠ ਕਰੀਏ ਤੇ ਵੀ ਚਰ ਕਰਨ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾ
ਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਦਾ ਹੈ ਜੈ ਸੇਕਾਸਟ ਮੇ ਅਗਨ ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਬਿਨਾ ਸੇਜ ਮਨ ਹੀ ਨਿਕਲ ਦੀ ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮਥਨ ਦਾ ਸੇਜ ਮ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੇ ਮਥ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤਾ ਸਰ ਕਾਸਟ ਅਗਨ ਰੂਪ
ਹੋ ਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਗਿਆਨ ਵੀ ਚਰਨ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਹ ਅਭਿਮਾਨ ਮਿਟ
ਜਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾ ਸਬਦ
ਦੇ ਵੀ ਚਰਨ ਕਰ ਕੇ ਲਿਆਣੁ ਹੈ ਆਰਥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਝਾਝੂ
ਤੇ ਮੁਕੀ ਦਾ ਤੇ ਕਿ ਦਾਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਗਰੀਬ ਨ
ਵਾਜਾ ਅਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਕੀਉ ਕਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸ

ਨੂਗਾਗੀਸਾਮਝੈ ਤੇਕਲਜੁਗਦੇਵਿਚਕੀਰਤਨਦੇਸਮਨਹੋਰਕੇ ੬੦
 ਤਪੁਨਹੀਇਹਤਾਸਾਂਤਕੀਤਪੁਰੈ। ਤੁਸੀਕਥਾਕੀਰਤਨੁਕੀਤਕਰੋ
 ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾਤੇਕੀਰਤਨਦਾ। ਭਿੰਨ
 ਭਿੰਨਫਲੁਕਹੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਆਬਾਣੀਦਾਪਾਠਏਹੁਹੈਜੇਆਪ
 ਏਥੁਹਦੀਪੇਲੀਪਾਣੀਦੇਕੇਝਬਦੇਪਕਈਦੀਹੈ। ਤੇਬੋਹਲੁਪਾਰਿ
 ਲੇਆਵੀਦਾਹੈ। ਤੇਸੇਬਾਣੀਦੇਪਾਠਦਾਫਲਹੋਤਾਹੈ। ਪਰਜੇਥੁਹਦਾਪ
 ਏਰੂਜੇਥੁਹਦੀਪੇਲੀਨਜੀਕਹੈਦੈ। ਓਸਨੂਭੀਪਾਣੀਪਹੁਚਦਾਹੈ।
 ਪਰਦੂਰਦੀਆਪੇਲੀਆਨੁਨਹੀਪਹੁਚਦਾ। ਤੇਕੀਰਤਨੁਮੇਸਾਹੈ।
 ਜੇਸੇਮੇਪੁਗਰਜਕੇਬਰਖਾਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਂਸਭੇਪੇਲੀਆਹੁਰੀਆਹੁਦੀਆਹੈ
 ਨਿ। ਤੇਕਥਾਦਾਏਹੁਫਲਹੈ। ਜੇਸੇਮੇਪੁਠਹਿਰਿਆਹੇਆਨਿਰਵਤ

ਇਸਾਈ ਮਵਰਖਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਗੇ ਪੈਲੀਆ ਰਹੀਆ ਹੋਈਆ ਸੁਧਾਰੀ
 ਆਹੋਈਆ ਹੋਵਨਾ ਜੇਜੇ ਬੂਦਪਵੈ ਵਿਚ ਪਰਤੀ ਦੇ ਸਮਾਵਦੀ ਜਾਵੈ
 ਤੇ ਸੇਜੇ ਸਮਾਝਵਾਨ ਸਿਖ ਤੂੰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਜੇਜੇ ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਿ ਦੇਹੈ
 ਨ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਵਾਰਤਾ ਸੁਣ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੇਸੇ ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਕੇ
 ਰਿਦੇ ਵਿਚਿ ਧਾਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਓਨ ਨੁ ਸਮਾਝ ਪਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੋ ਬਹੁ ਜਕ
 ਥਾ ਤੇ ਕੀਰਤ ਨੁ ਦੇਨਾ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸੇਭਾ ਪਵਦੇਹੈ ਨਾ ਕਥਾ ਕੀਰਤ ਨ ਦੇਮ
 ਹਾਤ ਮਨੁ ਲਖਾਵਦੀ ਹੋ ਤੇ ਕੀਰਤ ਨੁ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗਾਹੁ ਹਰ ਭਉਤ ਪਾ
 ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇਮਾਤਾ ਪੜਾ ਕਰਕੇ ਸੇਭਤੀ ਹੈ ਤੇ ਪੜਾਵੀ ਪਾਲ
 ਨਾਮਾ ਤਾ ਕਰਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਕਥਾ ਮਾਤ ਹੈ ਤੇ ਕੀਰਤ ਨੁ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾ
 ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਇਸਦਾ ਪਿਤਾ ਕੰਨੁ ਹੈ ਤਾ ਬਚਨੁ

੬

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੋ ਕਥਾ ਦਾ ਭਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ੯੭
ਕਰ ਕੇ ਦੇ ਨੈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਓਹ ਸਦਾ ਹਜ਼ੂਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਤੇ
ਨਿਹਕਾਸਿ ਕੇ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਨ ਤੇ ਸਗੋਂ ਦਾ ਨਿਰਬਾਹੁ ਪਰਾ
ਲਬ ਪਦੇ ਇਨ ਸਾਰੇ ਰੁਕੇ ਈ ॥ ਸਿਖ ਸੁਖ ਸਿਖ ਗਾਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਓ
ਸਥੀ ਗੁਜਰਨ ਕਰਨਾ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਪਾਰਏ ਸੇਕਰੇ ॥ ਪਾਪ ਓੜੀ
ਉਨੀ ਸਦੀ ਚਲੀ ॥ ਗੰਗੂ ਨਾ ਉਸਹਿ ਗਲਾ ਰਾਮਾ ਪਰਮਾ ਉਦਾਭਾਈ ॥ ਜ
ਟੂਭਟੂ ਦੇ ਤਿਆ ਫਿਰਣਾ ਸੁਦ ਦਰਾ ਸਤਭਾਈ ॥ ਕੇਲੁ ਭਟੂ ਜਾਣੀ ਅਨ
ਸਨ ਮੁਖਤਿ ਵਾਣੀ ਸੁਖ ਦਾਈ ॥ ਰੁਲਾ ਕਾਗੀ ਰਗਤੁ ਹੈ ਜਾਪੁ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰ
ਸਰਣਾਈ ॥ ਮੁਲਾ ਮੁਜਾ ਪਦੇ ਚੰਦੂ ਚੰਦੂ ਸੇਵਕਾਈ ॥ ਰਾਮ ਦਾਸ
ਭੈਰਾਗੀ ॥ ਆਬਾਲਾ ਸਾਈ ਦਾਸ ਪਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਿਸਤੁ ਬੀਬਣਾ

ਮਾਛੀ ਸਿੰਦਰ ਗੁਰਮਤ ਪਾਈ ਸਾਪਸਿ ਗਤਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਿਰੂਨ ਉਸਹ ਗਲਾ ਤੇਰਾ ਮਾਤੇ ਪਰਮਾਉ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਜੀ ਦੀ ਸਹਨਿਆਏ ਤੇ ਓਨਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭ ਵੇਦ ਤੇ ਕਤੇਬ ਤੇ
 ਅੰਤਰਾਸਭਣ ਬਹਮਨੁ ਬਿਅੰਤ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾ
 ਸਾਖਿਆ ਤਕਾਰ ਬਹਮਕਾਰੁ ਪੁਰੋਈ ਨਾ ਤਾਏ ਨਾ ਨੇਤਾ ਕਛੁ ਬਹਮਕਾ ਅੰ
 ਤੁਕਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂ ਜੁ ਆਪਣਾ ਅੰਤੁ ਤਾ ਸਭ ਕੇਈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜੇ ਤਾ ਕਛੁ ਬਹਮਕਾ ਅੰਤੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਬਿਅੰਤ ਨੁ
 ਬਿਅੰਤ ਕਹਣਾ ਏਉ ਸਕਾ ਅੰਤੁ ਪਵਣਾ ਤੇ ਜੇ ਹੋਰ ਕਛੁ ਅੰਤੁ ਕਹਿ
 ਦੇਤਾ ਸਭ ਸਾਸਤਾ ਨਾ ਲਵਿਹੋ ਪੁਰੋਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕ
 ਹਿਆ ਹੈ ਬਹਮਾ ਬਿਅੰਤੁ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਬਹਮਾ ਬਿਅੰਤੁ ਜਾਣ ਕੇ ਸਭ

ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਾਉ ਕਰਨਾ ਅੰਗ ਸਦਾ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਜਾ ਪੁਕਰਨਾ ਤੁਸਾ ੬੨
 ਨਾ ਏ ਸੇ ਕਰ ਕਾਲਿਆ ਤੂੰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਏ ਸੇ ਕਰਿ ਕਾਲਿਆ ਤੂੰ
 ਆ ੬੭ ਸਾਖੀ ਹਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਜਟੂ ਤੇ ਭਟੂ ਵੇ ਤੇ ਤੇ ਫਿਰਣਾ ਸੁਦ
 ਤੇ ਭੇਲੂ ਤੇ ਭਟੂ ਤਿਵਾਜੀ ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੀ ਆਏ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅਸੀਰੀ ਗਾ ਜੀ ਗਏ ਸਾਂ ਤੇ ਪੰਡਤ
 ਅਸਾਖੀ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਰੀ ਪਾਰਿਆ ਹੈ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੇ ਸਿਪ
 ਸਾਪ ਸਭ ਨਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅੰਤਰ ਪਾਰਿਆ ਹੈ
 ਏ ਨਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਨਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੂੰ ਅਸਾ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਅਸੀ ਪੁਛ
 ਕੇ ਆਣ ਕਹਾਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਅੰਤਰਿ ਗਾਤਿ ਹੈ ਕੇ ਸਮਝਿ ਗਿਆ ਨਦੀ ਪ੍ਰੇਰ

ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਦੇਹ ਪਾਰ ਨ ਦੇ ਪਰਮ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦ ਜੀ ਦੇ ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਕਰਿਗੇ
 ਜੇ ਅੰਧ ਕਾਰ ਹੈ। ਤੇ ਰੋਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਂ
 ਸੁਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬਹੁ ਸਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇ ਸੁਤੀ ਨੇ ਓ
 ਅੰਕਾਰ ਥੀ ਉਤਪਤ ਹੋਏ ਤਾਂ ਓਨ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿਆ ਜੇ ਬਹੁ
 ਬਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਸਿਵ ਭੀ ਬਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਵਿਸਨੁ ਸਿਵਨੁ
 ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉ ਜੇ ਵਿਸਨੁ ਸਾਂਤ ਕੀ ਸੀ। ਤੇ ਸਿਵ ਤਾਂ ਮਸੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਸਾਂਤ
 ਕੀ ਦਾਸ ਵੈਤਰੂਪ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਤਾਂ ਮਸੀ ਦਾ ਸਿਆਮ ਰੂਪ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਵਿਸਨੁ ਸਿ
 ਵ ਦਾ ਪਿਆਰੁ ਕੀਤਾ। ਓਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਿਆਮ ਹੋ ਗਇਆ। ਤੇ ਸਿਵ ਵਿਸਨੁ
 ਦਾ ਪਿਆਰੁ ਕੀਤਾ ਓਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਵੈਤ ਹੋ ਗਇਆ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ

ਕੀਤਾ ਜੋ ਵਿਸਨ ਅਗੇ ਹੀ ਗਿਆ ਨਰੂਪ ਸੀ ਕੇ ਸਿਵ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਓਸਨੂੰ ੬੩
 ਗਿਆ ਨਰੂਪ ਹੀ ਗਿਆ ਤਾਂ ਓਨ ਕਹਿ ਆ ਵਿਸਨ ਗਿਆ ਨਰੂਪ ਸੀ ਜਗਤ
 ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਵਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਗਿਆ ਨਪਨ ਪੈਸਨ ਪਰ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ
 ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਸਾ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪੀਤੀ ਤਕਰਨੀ ਤੁਸਾ ਭਾਕ
 ਲਿਆ ਤੁਹੈ ਵੈਗਾ ਤਾਂ ਓਨ ਦਾ ਓਸੇ ਕਰਕੇ ਓਧਾਰ ਹੋਇਆ ੬੪
 ਸਾਖੀ ਤੇ ਰਚ ਲੀ ਗਈ ਭਲਾ ਤੇ ਭਗੀਰਥ ਤੇ ਜਪੂ ਤੇ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰੂ
 ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਗਿਆ ਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ
 ਜੋ ਹੋਏ ਹੋਨਾ ਸਰਗੁਣ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕੀ ਹੋਏ ਹੋਨਾ ਕਿ ਨਿਰਗੁਣ ਦੇ ਉ
 ਪਾਸ ਕੀ ਹੋਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਰਗੁਣ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਤਾ ਕਹੀ

ਅਨਿਜੇਦਾਇਹੇਵਨਾਸਲੋਕਾਸਰਗੁਣਨਿਰਗੁਣਨਿਰਕਾਰਸਿਨ
 ਸਮਾਧੀਆਪਾਆਪਨਕੀਆਨਾਨਕਾਆਪੇਹੀਫਿਰਜਾਪਾਓਹੀਮ
 ਹਾਰਜਾਇਛਿਆਕਰਕੇਸਰਗੁਣਰੂਪਪਾਰਦਾਹੈਦੁਸਟਾਦਾਨਾਸਕ
 ਰਕੇਨਿਗਇਛਤਹੋਇਕੇਆਪਣੇਨਿਰਗੁਣਸਰੂਪਵਿਚਸਮਾਇਜਾਦ
 ਹੈਜੈਸੇਰਾਜਾਏਕਹੇਤਹੈਤੇਜਿਸਸਮੇਇਛਾਕਰਦਾਹੈਸਸੜਬ
 ਸੜਪਹਿਰਕਰਿਦੀਬਾਨਵਿਖੇਆਇਬੈਠਤਾਹੈਤੇਇਛਾਤਿਆਗਦ
 ਹੈਤਾਂਏਕਲਾਸਸੜਬਸੜਕੇਭੀਤਿਆਗਕਰਿਸਿਹਜਾਵਿਖੇਸੇਨ
 ਕਰਤਾਹੈਤਾਂਜੇਓਸਕਾਨਾਮੁਲੋਕਰਿਕੇਪੁਕਾਰਤਾਹੈਤਾਂਦੀਦਾਨਸਮੇ
 ਭੀਓਸਕੀਸਹਾਇਤਕਰਦਾਹੈਅਰੁਸੇਨਸਮੇਭੀਉਠਕੇਓਸਕੀਸਹ
 ਇਤਾਕਰਤਾਹੈਜੇਓਸਕੇਸੇਵਕਹੈਸਸਦਾਓਸਕੀਟਹਲਕਰਦੇਹੈ

ਤੈਸੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਭੀਨਾਮਕੇਉਪਾਸਕਰੋਏਹੈਨਾਜਿਸਨਾਮਕਰਕੇ ੬੪
 ਸਰਗੁਣੁਗ੍ਰੀਸਹਾਇਤਾਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਗੁਨਿਰਗੁਣਕਾਭੀਗਿਆਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਤਾਹੈ॥ ਅਰਸਰਗੁਣੁਨਿਰਗੁਣੁਉਪਾਸਨਾਨਾਨਾਮ
 ਕੀਉਪਾਸਨਾਵਿਸੇਖਹੈ॥ ਜੈਸੇਸੀਰਾਮਜੀਸਮੁੰਦ੍ਰਥੀਪਾਰਉਤ
 ਰਨਲਗੇਹੈਨਾ॥ ਤਾਂਓਹਕਰਨਕਾਰਨਹੈਸਨ॥ ਜੇਚਾਹਨਤਾ
 ਸਮੁੰਦ੍ਰਭੀਸੁਕਾਇਲੈਦੋ॥ ਪਰਉਤਨਾਨੇਵਿਚਾਰਿਆਜੇਅਸਾਨੁ
 ਕਿਨਾ॥ ਵਿਗਲਿਆਮਿਲਣਾਹੈ॥ ਅਰਨਾਮਕਰਕੈਅਨੇਕਦੁਖ
 ਲਿਆਣੁਹੋਵਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਨਾਮਦਾਮਹਾਤਮਾਪਥੇਵਸੇਖਕੀਤਾ
 ਜੇਪ੍ਰਬਤਾਤੇਨਾਮਲਿਖਕੇਆਪਪਾਰਉਤਰੇ॥ ਸਰਗੁਣਬੋਤਾ
 ਨਾਮਾਇਸਪ੍ਰਕਾਰਵਿਸੇਖਹੈ॥ ਬਹੁਰੇਨਾਮਨਿਰਗੁਣਥੀਭੀਵਿ

ਰਤਨ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਕ ਤੋਂ ਹੋ ਨਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਰਜ ਨ
 ਕਰਨਾ ਏਸੇ ਕਰ ਓਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਆ ੬੬੬ ਸਾਖੀ ਹੋ
 ਰਚ ਲੀਆ ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਜਾ ਪਾਵਣ ਤੇ ਭਾਈ ਚੰਦੂ
 ਉਤ੍ਤੁ ਭਾਈ ਰਾਮ ਦਾ ਸੁਭੰਗੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾ
 ਸੁਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਗਣਿਆ ਏ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਜੀ ਏ ਹੋ ਜੇ ਜੀ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਹੈਨ। ਤੇ ਧਰਮ
 ਗਾਇਏ ਪਾਸ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁੰਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਪਾਪ ਤੇ ਪੁੰ
 ਨਾ ਦਾ ਨਿਆਗਾਨਿਆਗਾ ਫਲ ਹੋਇ। ਕੇਲੇ ਖਾਪਾ ਪਾਪੁੰਨਾ ਦ
 ਕਰਕੈ ਜਿਸ ਕੇ ਪੁੰਨ ਵਿਸੇਖ ਹੋਵਨ ਤੇ ਪਾਪ ਘਟ ਹੋਵਨ ਤਾ

ਪਾਪ ਵਿਚੋ ਕਾਟਿ ਕੈ ਤੇ ਸੇਖ ਪੁੰਨ ਵਾਲੇ ਖਾਓਨ ਨੂ ਸੁਖ ਮਿਲੇ ੯੬
 ਦਾਹੈ ਏਹੁ ਅਸਾਨੂ ਨਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਦਸੋ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ
 ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਨ ॥ ਇਕ ਸਹਕਾਮ ਕਰਮ ਹੋਨਿ ॥ ਇਕ
 ਨਿਹਕਾਮ ਕਰਮ ਹੋਨ ॥ ਇਕ ਉਪਾਸਨ ਵਾਲੇ ਹੋਨ ॥ ਇਕ ਗਿ
 ਅਨੀ ਹੋਨ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿਸ ਦੀ ਵਰਤਾ ਪਛਿ ਦੇਹੋ ॥ ਤਾਂ ਓਨ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੂ ਚਹਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦਸੀਐ ॥ ਤਾਂ ਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੈ ਸੇਰਾ ਜੇ ਕੀ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੁਜਾਹੇ ਤੀਹੈ
 ਏਕ ਭਾਵੁ ਲੀਕੇ ਵੀਰ ਦੇਵ ਦੇਵ ਵਾਲੇ ਹੋਤੇ ਹੋ ॥ ਸੇ ਸਦੀ ਵਹੀ
 ਉਸ ਕੇ ਬੀਚ ਮੁਹਾਸ ਲਹੇ ਤਾਹੈ ॥ ਤਾ ਦਾਣੇ ਸੇ ਦਾਣਾ ਬਾਟਿ ਲੇ

ਤਹੈ ਜੇਕਛਾਖਿਆਨਤਕਰੈ ਤਾਨੂੰ ਉਸਕਉਦੇਤਹੈ ਅਰੁਏਕ
 ਪਟੀਹੋਤੇਹੈ। ਉਨਕੇਪਿਛੇਛੇਮਾਹੀਆਦਮੀਆਵਤਹੈ। ਓਹੁ
 ਪਟਾਭਰਦੇਤੇਹੈ। ਅਰੁਏਕਸਿਗਾਤੀਹੋਤੇਹੈ। ਸਿਰਹਦਾਕੇਉਪ
 ਰਹਿਣਵਾਲੇਹੋਤੇਹੈ। ਓਹੁਬਾਜਘੋੜਾਸਉਗਾਤਦੇਦੇਤੇਹੈ।
 ਅਰੁਮੁਲਖਪਏਖਾਤੇਹੈ। ਚਉਥੇਮਾਫੀਹੋਤੇਹੈ। ਸਾਥਹੀਮੁ
 ਲਖੁਖਾਤੇਹੈ। ਅਰੁਪਾਤਸਾਹੀਕੇਸਾਥਚੜਤੇਹੈ। ਤਾਂਖਾਵੇਣ
 ਕੰਭੀਲੇਤੇਹੈ। ਸਾਥਹੀਹੁਕਮੁਕਰਤੇਹੈ। ਤੈਸੇਹੀਮਹਾਰਾਜਕੀ
 ਚਰਪਕਾਰਕੀਸੁਸਾਟੀਹੈ। ਏਕਸਹਕਾਮੀਹੈ। ਜੇਸਦਾਕੁਜੁਕ
 ਸਤੁਆਪਣੀਕਿਆਮਹਿਲਗੇਰਹਤੇਹੈ। ਅਰੁਜੇਕਛੁਤੀ

ਰਬ ਬਤ ਪੁਨ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਕਾਮ ਛਾਲੀ ਏਕ ਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ॥ ੬ ॥
 ਕੇਅਮ ਕੇ ਬਤ ਕਾਅਮ ਕਾ ਫਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਉਨ ਕੇ ਉਪਰਧਰਮ
 ਗਇਕਾ ਸਦਾ ਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ
 ਨ ਪਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪੁਨ ਕਾ ਫਲੁ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ
 ਜੇਨਿ ਹਕਾਮ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨ ਸੋ ਪੁਨ ਧਰਮ ਪਸਿਨ ਹੋ ਕੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ
 ਪਾਪ ਸੁਭਾਵ ਕਉਨ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾ ਓਨ ਕਾ ਪਾਪ ਪੁਨ ਕਾਲੇਖ
 ਏਕ ਠਾਕਰ ਕੇ ਜੇ ਪੁਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤੇ ਤੇ ਪਾਪ ਵਿਆਹੁ ਕਰਿ ਪੁਨ
 ਭੁਗਾਈ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਹੁਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾ ਪੁਨ ਵਿਆਹੁ ਕੇ ਪੁ
 ਪਭੁਗਾਈ ਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨ ਓਨ ਦੇ ਬਲੀ ਹੈਂ ਤੇ ਪਾਪ ਨਿਬਲ ਹੈਂ

ਤੇ ਜੋ ਉਪਾਸਕਾ ਹਰਾਜ ਕੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਪਾਪ ਸਰਧਾ ਕਰ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈ
ਨਹੀਂ ਅਵਸਥੇ ਵੇਖੇ ਈ ਪਾਪ ਉਨ ਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਧਰਮ ਸਦਾ
ਰਚ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਾਪ ਕੇ ਈ ਤੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਆੜ ਕੇ ਸ
ਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਿਕਟ ਵਰਤੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਫੇਰ ਕੁਝੀ ਅਉ
ਤਾਰੁ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾ
ਪ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜੇ ਸਹਕਾਮੀ ਹੋਤੇ
ਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਭਗ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪਨ ਵਾਨ ਕੇ ਪਰਿਉ
ਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਫੇਰ ਸਾਧ ਸਿੰਗਤ ਨੂੰ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ
ਹੈਂ ਜੇ ਨਿਹਕਾਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਾਧਾਂ ਸੀਤਾ ਦੇ ਪਰਮੀਤਾਰੁ

ਲੇਕੇਫੇਰਭਗਤਨੂਲਗਦੇਹੈਨਾ ਓਨਾਦਾਉਪਾਰੁਹੁੰਦਾਹੈ ੨੬
ਹੋਉਪਸਨਾਦਾਫਲੁਹੁੰਦਾਹੈ ਜੈਸੇਸੈਗਾਤਵਾਲਾਪੜਕੈਬੰ
ਜੁਦੇਕੈਮੁਲਖੁਆਪਖਾਦਾਹੈ ਤੈਸੇਭਜਨਕਰਕੈਸੁਖੀਰਹ
ਦਾਹੈ ਜੇਗਿਆਨੀਹੈਨਿ ਓਨਾਸਰੀਰਨੂਭੀਮਿਥਿਆਜਾਤਾਹੈ
ਤੋਕਰਮਾਨੂਭੀਝੂਠਾਜਾਤਾਹੈ ਜੈਸੇਸੁਰਜਕੇਨਿਕਟਅੰਧਕ
ਰਨਹੀਜਾਤਾਤੈ ਸੇਓਨਕੇਨਿਕਟਕਰਮਨਹੀਜਾਤੇਓਹ
ਸਦਾਜੀਵਨਮੁਕਤਹੈ ਤਾਓਨਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇ
ਪਾਤਸਾਹੁ ਓਨਦੇਪਾਪਪੁੰਨਭਗਦਿਤੇਬਿਨਾਕਹਾਜਾਤੇ
ਹੈਨਾ ਕੈਸੇਗਿਆਨੀਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਵਿਚਰਤੇਹੈਨਿਤੰ

ਜੈਨਸੇਉਨਕੀਸੇਵਾਪੂਜਾਕਰਤੇਹੈਨਿ। ਓਨਾਦੇਪੁੰਨਾਨੁਲੇ
 ਕੇਸੁਖਭੋਗਤੇਹੈਨ। ਜੈਓਨਾਦੀਨਿਦਾਦੁਖਾਓਕਰਦੇਹੈਨਿ।
 ਓਨਾਦੇਪਾਪਾਨੁਲੇਕੇਨਰਕਤੇਦੁਖਭੋਗਤੇਹੈਨ। ਜੈਸੇਮੁ
 ਸਾਹਿਬਪਾਤਸਾਹਦੇਮੁਲਖਇਨਾਮੀਖਾਂਦੇਹੈਨ॥੧੦॥ਸ०
 ਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਬਿਸਨੁਬੀਬੜਾਤੇਤਿਦਗਮਾਛੀਗੁਰੂਅਰ
 ਜਨਜੀਦੇਹਜੂਰਆਏ। ਅਸਾਰਾਉਧਾਰਕੀਜੈ। ਬਚਨੁਹੋ
 ਇਆਸਿਦਰਤੂੰਹਜੂਰਲਕੜੀਆਲਿਆਇਆਕਰਾਨ०
 ਲੇਪਾਈਦੀਆਮਸਕਾਲਿਆਇਆਕਰਾਤੇਬਿਸਨੁਨੁ
 ਆਗਿਆਹੋਈਪਛਲੀਰਾਤੀਸਿਖਾਨੁਪਾਈਗਰਮੁਕ

ਰਕੈ ਇਸ ਨਾਨਕ ਗਾਇਆ ਕਰਾ ਤੇ ਪੈਰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਦੀ ਮੇਲੁ ਧੰਤਾ ੬੬
 ਕਰੁ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਧਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਹੇ ਆ॥ ੧੭੭ ॥ ਪਉੜੀ ਬੀਸਵੀ
 ਜਟੁ ਭਾਨੁ ਤੀਰਥਾ ਚਾਇ ਚਈ ਲੇਚ ਦੇ ਸਾਹੇ ਸੇਣ ਨਿਹਾਲੇ ਜ
 ਏਆ ਨਿਸਨ ਮੁਖ ਸੇਵ ਕਰੁ ਪਿਆਰੇ ਸੇਖੜੁ ਸਾਪਦ ਖਾਈਐ
 ਨਾ ਉਭੁਲੁ ਸਿਖ ਸੁਚਾਰੇ ਜਟੁ ਭੀਵਾਂ ਜਾਈ ਅਨਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਮੁਲਾ ਪਰਵਾਰੇ ਚਤੁਰਦਾਸੁ ਮੁਲਾਕ ਪੁਰਹਾ ਭੂਗਾ ਭੂਦਿ ਜਦਿ
 ਚਾਰੇ ਫਿਰਣਾ ਬਹਲਵ ਖਾਈਐ ਜੇਠਾ ਚੰਗਾ ਕਲ ਨਿਸਤਾ
 ਰੇ ਵੇਸਾਗੇ ਪੀਤੁ ਲੁਸੀਆ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਸਨ ਮੁਖ ਸਾਹੇ ਵਰ
 ਭਗਤੁ ਪੈਰੀ ਅਝਾਗੇ ਇੰਦ੍ਰ ਪੇਈ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ

ਪਾਰਉਤਰੇ ॥ ੨ ॥ ਸਾਖੀ ਹਿਰਚਲੀ ਭਾਈ ਜਟੂ ਭਾਈ ਭਟੂ ਭਾਈ ਭਾਂ
 ਤੇ ਨੁਰਾਈ ਤੀਰਥਾ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਚਰੇ ਜਾਤ ਦੇ ਚ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅਰ
 ਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਇਕ ਥੇ
 ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਆਪੇ ਆਪ ਆਪੁ ਖਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ
 ਹਾਥਾ ਤੇ ਇਕ ਥੇ ਤੇਰਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਜੇਹਾ ਬੀਜੈ ਸੁਲੈਣ ਕਰਮਾਦਾ
 ਖੇਤੁ ਆਕ੍ਰਿਤ ਪਛਾ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਆ ਜੂਨੀ ਭਰਮੇਤਾ ਜੇਤਾ
 ਆਪ ਹੀ ਕਰਦਾ ਕਰਾਵਦਾ ਹੈ ਤਾ ਅਸੀ ਭਾਵੈ ਕੁਣੁ ਕਰੀ ਆਮ
 ਸਾਨੁ ਕੀ ਦੇਸੁ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਕਰਮਾਦਾ ਫਲੁ ਅਸਾਭੇ ਗਣੁ ਹੈ ਤਾ ਕ
 ਰਮਵੀ ਚਾਰ ਕੈ ਕੀਚੈ ਅਸੀ ਕੋਨੁ ਵਚਨੁ ਮੰਨੀ ਆਮ ਅਰ ਕੋਨੁ

ਨਾਮੰਨੀਏ। ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇਗੁਰਾਂ ਦੇਗਿਰੀਬਜੀਵਿਚਸ ॥੧੦੦॥
 ਭੁਣਾਅਪਕਾਰਾ ਦੇਬਚਨੁ ਹੈਨਾ ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭੀਸਭਣਾਅਪ
 ਕਾਰਾਂ ਦੇਹੈਨਾ ਇਕਕਰਮਾ ਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈਨਾ ਇਕਉਪਾਸਨਾ ਦੇ
 ਅਪਕਾਰੀਹੈਨਾ ਇਕਗਿਆਨ ਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈ ਤੇਜੇਹੜੇਤਾ
 ਕਰਮਾ ਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈਨਾ ਓਨਾਪੁਤਤਾਏਹਵਚਨਹੈਨਾ ਜੇਹ
 ਥੀਜੇਸੇਲੁਏਕਰਮਾਦਾਖੇਤਾ ਜੇਹੜੇਉਪਾਸਨਾ ਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈ
 ਨਾ ਓਨਾਪੁਤਿਏਹੁਬਚਨੁ ਹੈਕਰੇਕਰਾਵੈਆਪੇਆਪਿਜੇਗਿਆਨ
 ਦੇਅਪਕਾਰੀਹੈਨਿਤਿਨਾਪੁਤਏਹੁਬਚਨੁ ਹੈਨਿਪਟਿਪਟਿਅੰ
 ਤਰਿਸਰਬਨਿਰੰਤਰਗਰਿਏਕੋਪੁਰਖਸਮਾਣਾਜੇਸੇਵਈਦੇਦੇਖ
 ਰਿਸਰਬਅੰਖਪਹੁਤੈਹੈਨਾ ਗਰਮੀਦੇਤਾਪਦਾਸਰਦੀਦੇਤਾਪਦੇ

ਠੰਢ ਦੇ ਤਾਪ ਦਾ ਅੰਖ ਧਰਿੰ ਨ ਭਿੰਨ ਹੋ ਤੈ ਹੈ । ਸਤੁ ਵੈ ਦਰੋ ਗੀ ਕਾ ਨਾਟ
 ਕਾਲ ਪ੍ਰੀ ਦੇਖ ਕਰਿ ਜੈ ਸਾ ਤਾ ਪੁਰ ਤਹੈ ਤੈ ਸਾ ਅੰਖ ਪੁ ਦੇ ਤੈ ਹੈ । ਤਾ
 ਰੋਗੀ ਕਾਰੋ ਗੁ ਕਟਿਆ ਜਾ ਤਾ ਹੈ । ਤੇ ਜੋ ਅਜਾਣੁ ਵੈ ਦਰੋ ਤਹੈ ਤਰੋ ਗੁ
 ਕਟਿਆ ਨਹੀ ਜਾ ਤਾ ਰੋਗੁ ਅਭਿਰੁ ਤਹੈ ਅਰੁ ਅੰਖ ਪੁ ਅੰਰੁ ਕਰ
 ਤਾ ਹੈ । ਤੈ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਜੋ ਹੈ ਨ ਪੁਰਖ ਦੇ ਵਚਨ ਦੁਆਰੇ । ਅਰੁ ਕਰਮ
 ਦੁਆਰੇ ਪਛਾਨ ਦੇ ਹੈ ਨ । ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਿਰ ਦੇ ਕਾ ਮਤੁ ਮਲੁ ਮਹਿ
 ਦਹੈ । ਜੈ ਸੇ ਨਾਟ ਕਾ ਦੁਆਰੇ ਰੋਗੀ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਅਰੁ ਕ
 ਰਮਾ ਦੁਆਰੇ ਮਨੁ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਜੈ ਸੇ ਲਪੀ ਦੁਆਰੇ
 ਰੋਗੁ ਕੀ ਪਰੀਖਿਆ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਤੈ ਸੇ ਸਿਤ ਜਨ ਜਗਿਆਸੀ ਦੁ
 ਆਰਿਆ ਨੁ ਕਟ ਦੇ ਹੈ ਨ । ਜੈ ਸੇ ਜਗਿਆਸੀ ਦੁਆ ਪਕਾਰ ਦੇਖ १०

ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੈਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੁਝੇ ਤੁਸੀਰੁ ਗਤਿ ਦੇ ਅਪਕਾਰੀ
 ਹੋਸਦਾ ਭੁਜਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲਕ ਰਿਆ ਕਰ
 ਤਾਓ ਨਾ ਦਾਉ ਪਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ॥੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ
 ਨਾਉ ਅਰੁ ਭਾਈ ਭੁਲੁ ਜਾਤ ਦੇ ਸੇਖ ਕੁ ਸਾਧ ਹੋਸਨਾ ਭਾਈ ਜਟੂ ਜਾ
 ਤ ਦਾ ਭੀ ਵਹੈ ਸੀ ਮੂਲਾ ਮਹਾ ਪਰਖੁ ਹੋਸੀ ਸੇਚਾਰੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਣਿ ਆਏ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵ ਜਤੁ ਸਾਡੀ
 ਬਣੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੋਤੈ ਤੁਸੀਰੁ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਪੋਆ ਪਣੇ ਅਪ
 ਕਾਰ ਦੇ ਮੁਜਬ ਬਣੀ ਪੜਨੀ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਰਣੀ ਸੇਅਸੀ ਆਪਣੇ
 ਅਪਕਾਰੁ ਨਹੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਜੇ ਅਸੀ ਕਿਸ ਅਪਕਾਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕ

ਰਮਕਾਂਡਏਅਧਕਾਰੀਹਾਂਕੇਉਪਾਸਨਕਾਂਡਏਅਧਕਾਰੀਹਾਂਕੇਗਿ
ਆਨਕਾਂਡਕੇਅਧਕਾਰੀਹਾਂਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਜਾਣਬਚਨਸੁ
ਣਕੇਤੇਮਨਨੂਖੋਟੇਅਰੁਖਰੇਕਰਮਮਲੂਮਹੋਏਹੈਨਾਤੇਅਸੀਚਾਹੁਨ
ਹਾਂਕਿਵੇਸੁਭਕਰਮਕਰੀਏਅਸੁਭਕਰਮਤਿਆਗੀਏਪਗੁਵਿਆ
ਸਨਜੇਖੋਟੇਅਕਰਮਾਦਪਾਇਆਹੋਇਆਹੈਤਾਮਿਟਦਾਨਹੀ
ਤਾਂਜਾਣੀਐਜੇਅਸੀਕਰਮਾਦੇਅਧਕਾਰੀਹਾਂਤਾਸਿਖਾਦੀਸੇਵ
ਟਹਲਕੀਜੈਤੇਬਾਣੀਨੂਪੀਤਕਰਕੈਸੁਣੀਐਤੇਮਨਾਵਿਚੋਖੋ
ਟਦੂਰਕੀਚੈਅਤੇਜੇਜਾਣੀਐਜੇਸਬਦਨੂਸੁਣਕੈਖੋਟੇਕਰਮ
ਮਿਟਜਾਵਨਾਤੇਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਰਹਿਜਾਵੈਤਾਂਜਾਣੀਐਜੇ

ਅਸੀਓਪਾਸਨਾਦੇਅਪਕਾਰੀਹਾਂ। ਤਾਂਅਠੇਪਹਰਬਾਣੀਦਾਅਭਿ ੧੦੨
 ਅਸੁਕਰਕੈਜੇਕਈਖੋਟਾਕਰਮੁਸੇਖਗਹਿਦਾਹੈ। ਤਾਂਓਸਨੂਤੀਮਿ
 ਟਾਈਐ। ਤੇਜੇਜਾਣੀਐਸਬਦਦੇਸਮਝਨਕਰਿਸੁਭਅਸੁਕ
 ਕਰਮਮਿਟਗਏਹੈਨਿ। ਤੇਜਗਤਦੇਰਸਾਵਲੇਤੇਅਸੁਕਕਰਮਾਦ
 ਲੇਰਿਦਾਫਿਰਖਲੇਤਾਹੈ। ਤਾਂਜਾਣੀਐਹੁਣਮੇਗਿਆਨਦਾਅ
 ਪਕਾਰੀਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਆਪਣਾਅਪਕਾਰਮੁਜਬਜੇਕਰਮ
 ਅੰਗੀਕਾਰਕਰੇ। ਤਾਂਤੁਸਾਨੁਕਲਿਆਣੁਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਉਂਜੇਗੁ
 ਰੂਕੀਬਾਣੀਦੇਵਿਚਸਰੇਅਪਕਾਰਹੈਨਾ। ਤੇਸਿਖਭੀਸਭਨਾ
 ਅਪਕਾਰਾਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਤੇਜੇਸਿਤਮਿਲਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਂਅਪਕਾਰ
 ਮੁਜਬਉਪਦੇਸੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਨਹੀਤਾਏਸੇਪ੍ਰਕਾਰਆਪਣਾਅਪ

ਕਰੁ ਸਮਝੈਗਾ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂ ਉਨਦਾ ਉਪਰਾਮ
 ਕਾਰ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ॥ ੧੪ ॥ ਸਾਖੀ ਹਰਚਲੀ ਚਤੁਰਦਾਸੁ ਤੇ
 ਮੂਲਕ ਪੂਰਜਾ ਤਦੇ ਤੇ ਹਾੜਗਾ ਕੁਵਿਜਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜੂਰ
 ਆਏ ਜੇ ਜਿਤਨੇ ਸਿਤਾ ਸਾਧਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਜੇ ਜਾਗਤ ਕਰਨੀ ਕੁਜ
 ਨ ਕਰਨਾ ਸੁਭ ਕਰਮਾ ਦਾ ਉਦਮ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗਿਰੀਬ ਜੀ ਵਿਚ ਸਲੋਕੁ ਹੈ
 ਦਾ ਤੀਸਾ ਤਿਬ ਸਿਦੀਆਂ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਾ ਇਕ ਜਗੀ ਦੇ ਨਾਲ
 ਹਨਿ ਇਕ ਨਾਸੁ ਤਿਆਮ ਲੇ ਉਠਾਲਾ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਇਸ ਦੁਚਨ ਦਾ
 ਤਾਤ ਪ੍ਰਜਾਇ ਉਜਾਇ ਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸੁਤਿਆ ਹੀ ਦਾਤੁ ਹੀ ਹੈ ਤਾ ਉਦਮ
 ਕਿਉ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਇਸਦਾ ਭੀ ਦੁਇ ਪ੍ਰਕਰ ਤਾਤ ਪ੍ਰ
 ਜਾ ਹੈ ਇਕ ਤਾ ਜਾਗਦੇ ਭੀ ਦਾਤ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਸੁਤਿਆ ਨੂਰੀ ਉਠਾਲ

ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੇ ਸਾਧੀ ਗਤਿ ਵਿਚ ਆਵ ਨਗੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਰਤੇ ਗਾਤ ੧੦੩
 ਜਾਗਦੇ ਕੀ ਲੋ ਨਗੇ ਤੇ ਦੂਜਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀ ਲਹਿਦੇ
 ਤੇ ਸੁਤਿਆ ਨੂਠਿ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਏਸ ਦੇ ਕੀ ਦੁਇ ਅਰਥ ਹੈ ਨਾਇਕ
 ਤਾਂ ਦੁਇ ਸੇ ਦਾਗਰ ਸੇ ਚਿਨਾ ਸੁਣਿਆ ਕੁਲ ਕੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰਨ ਹੈ ਤਾਂ
 ਨੇਵਰੀ ਮਜਲ ਕਰਕੈ ਸਾਮੀ ਰੁਕੇ ਕੀ ਦੇ ਜਾਇ ਪਾਤਭਏ ਇਕ ਤਾ ਵਿਚ ਜਹਾ
 ਦੇ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾ ਤੇ ਇਕ ਕੀ ਦੇ ਤੇ ਉਤ੍ਰ ਪਏ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰਨ
 ਤੇ ਦੋ ਲੁਵ ਜੇ ਗਾਮੀ ਚੜ੍ਹ ਗੇ ਤੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰ ਪਾਇਆ ਚਿਨਾ ਦੇ ਲੁ
 ਨ ਸੁਣਿਆ ਜੇ ਨ ਸੇ ਜਹਾ ਜੁਤੁਰ ਸੇ ਥਕੇ ਹੋ ਚਿਨ ਸੇ ਗਏ ਪਰੁ
 ਪਾਗੀਆ ਚਿਨਾ ਨੂਠਿ ਨਾਲ ਕੇ ਸੇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਜੇ ਨਹੀ ਸੇ ਚੜ੍ਹ ਕੀ ਦੇ
 ਤੇ ਜਾਗਦੇ ਹੋ ਓਹ ਸਖਣੇ ਹੀ ਉਠਤੁਰੇ ਰਾਹ ਵਿਚ ਚੋਗੰਥੀ

ਮੁਹਾਇਗਏ ਤੈਸੇ ਸਾਪਸੀਗਤਿ ਵਿਚ ਆਇਕੇ ਬੈਠੇ ਗਾ ਤਾਪਸਦੁ
 ਭੀ ਸੁਤਿ ਆਨੁ ਜਗਾਇਕੇ ਮਿਲੇ ਗਾ ਸਬਦੁ ਭੀ ਜਗਾਇਕੇ ਸੁਣਾਈ
 ਐਗਾ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਰਿਜਗਦੇ ਬੈਠੇ ਤੈਨਾ ਨਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਨਿਗਾ
 ਨਾਪਸਾਦੁ ਲਇ ਨਗੇ ਦੂਜਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾਤ ਨੀ ਦੇ ਮਨ ਵਾਲੇ
 ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰੁ ਜੇ ਬੜਾ ਜੇਹਾ ਸੁਵਣ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤੇ
 ਅਭਿਆਨ ਸਮੇਤ ਆਪਿ ਨੁਜਾਗਦਾ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਸੁਕੁ ਕਾਰਜ
 ਨਿਪਰਕ ਹੋ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਦਾਤ ਨੁਪਾਪਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦ
 ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਤੇ ਜਗਿਆਸਾ ਓਸ ਨੂੰ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ
 ਸਾਪਸੀਗਤਿ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਨੀਦ
 ਭਰੇ ਤੇ ਸੀਤ ਉਸ ਦੀ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇ ਦੇ ਤੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਲਾਭ ਨੁਪਾ

ਪਤਹੁੰਦੈ ਜੈਸੇ ਵਪਾਰੀ ਨਿਤ ਲਾਹਾ ਖਟਦੈ ਤਾਪ ਨੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੧੦੪ ॥
 ਤੈਸੇ ਮਨੁ ਨੀ ਵਕਰ ਕੈ ਨਿਤ ਸਾਪ ਸਿਗਤ ਕਰਦੈ ਓਸ ਨੂ ਗਿਆ ॥
 ਨਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੈ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਮਨੁ ਨੀ ਵਾਤੇ ਸਾਪ ਸਿਗਤਿ ਕਰਨ ਤੇ ॥
 ਓਪਹੁੰਦੈ ॥ ੧ ॥ ਪਾਸਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਫਿਰਣਾ ਬਹਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ॥
 ਜੇਠਾ ਤੇ ਭਾਈ ਚੰਗਾ ਹਜੂਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਏ ਤੇ ਅਰ ॥
 ਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ ਕੇਈ ਗਾਨਾ ਮਦਾਜਾ ਪੁਜ ਪਦੇ ਹੋ ॥
 ਕੇਈ ਕਿਸਨ ਨੂ ਜਪਦੇ ਹੋਨਾ ਤੇ ਅਸਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੇਤੁ ॥
 ਸਾਵਾ ਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪੁ ਜਪਣਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ ਬਚਨੁ ਹੋਵੈ ਜੇਕੋ ॥
 ਸਾਜਾ ਪੁਜ ਪਾਐ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਨਦੀ ਤੇ ਨਵਾਜਿਤ ॥
 ਨੀਆਂ ਹੋ ਨਿਸਕੁਪਾਰ ਉਤਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋ ਨਿਪਰਜੈ ਜੈ ਕਿਸੇ ॥

1
ਬੇੜੀ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਓਸ ਨੂੰ ਏਸੇ ਨਾਲ ਪਰੋਜਨੁ ਹੈ। ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ
ਦੇ ਨਾਮ ਸਭੇ ਉਪਾਧਕਰਨ ਜੋਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਆਪ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਿਖਾਨੁ
ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਓਸਦਾ ਉਪਾਰੁ ਓਸੇ ਕਰਕੇ ਹੈ। ਤੁਸਾਡੇ ਵਾਸਤੇ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ। ਨੌਜੁਗ ਵਾਸਤੇ ਦਵਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਓਸ ਥੀ ਵਾ
ਵਾਲੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਓਸ ਥੀ ਹਾਲੀਤਾ
ਹੈ। ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਓਸ ਥੀ ਗਗਾਲੀਤਾ ਹੈ।
ਤੇ ਨੌਜੁਗ ਰਾਮ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਓਸ ਥੀ ਗਗਾਲੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਚਰ
ਅਖਰ ਇਕ ਠੇਕਰਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਛੁਟੀ ਹਜ਼ੂ
ਗਾਦਾ ਤੁਪਦਾ ਫਲੁ ਏਨਾ ਚਹੁ ਅਖਰਾਂ ਵਿਚ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਕ
ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪਨਗੇ। ਸੇਓ ਨਾਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ

ਕਈਏਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਸ ਦਾ ਵਹਗੁਰੂ ਦੇ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ
ਕੁਲਾ ਦਾ ਓਧਾਰੋ ਹੋਇਆ। ੧੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਵਿਸਾ
ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਭਾਈ ਤੁਲਸੀਆ ਭਾਰਦੁਆਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਣੁ ਤੇ ਭਾਈ
ਅਨੰਦ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਥਮੇ ਭਾਈ। ਹਜ਼ੂਰ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਅਧੇ
ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ। ਇਕ ਥੇ ਨਾਮ ਦੇ ਉਦਾਬ ਚਨੁ ਹੋ। ਪਾਂਡੇ
ਤੁਸਰਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਓਭੀਆ ਵਤ ਦੇ ਪਿਆਥਾ ਗਾਵਨ ਸੇ ਤੀਸਰਾ
ਹੋਈ ਪਰਕੀ ਜੇ ਇਗਵਾਈ ਸੀ। ਤੇ ਬਹੁ ਤੇ ਓਸੇ ਨਾਮ ਦੇ ਦਾਬ
ਚਨੁ ਹੋ। ਦਸਰਥ ਗਇਨ ਦੁਰਾਜਾ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਚੰਦ ਪਣਵੇਨ
ਮਾਤ ਤੁਰਸ਼ਾ ਮੀਤ ਪੀਜੈ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਵਚਨੁ ਸੁਣਿਕੈ ਮੀਤਾ
ਰਾਈ ਨਿੰਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਜੇ ਵਚਨ ਕਰਕੇ ਤੇ ਉਪਾਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਕਿਉਕਰਿਸਮਝੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਇਕਸਰਗੁਣ
ਉਪਾਸਨਹੈ। ਇਕਨਿਰਗੁਣਦੀਉਪਾਸਨਹੈ। ਜੈਸੇਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇਉ
ਪਰਕੋਈਜਾਵੈਤਾਕਈਲਹਰਾਉਸਦੇਵਿਚੋਨਿਕਲਦੀਆਹੈ
ਨਿ। ਤੇਜੇਨਦੀਤੇਕੋਈਜਾਵੈ। ਤਾਏਹਨਦੀਸਮੁੰਦ੍ਰਹੈ। ਏਹਜ
ਲਰੂਪਹੈ। ਤੈਸੇਸੋਈਮਹਾਰਾਜਾ। ਤਰਹੇਵਰਤੇਹੈਨ। ਸੋਈਸ
ਤਥਿਤੁਅਨਿਦਰੂਪਹੋਕੇਸਭਸਨੂਸਤਾਦੇਰਹੇਹੈਨ। ਬਹੁਕੁਪ
ਰੁਤਲੋਕਜੇਗਿਆਨਥੀਗਹਿਤਹੈਨ। ਤੇਸਰਗੁਣਦੀਪੂਜਾਕਰ
ਦੇਹੈਨ। ਤੇਸਾਪਸਿਤਾਦੇਨਾਲਦੈਖਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਾਓਨਾਦੇ
ਪਰਥਾਇਕਰਕੇਕਹਿਆਹੈ। ਜੇਦੇਹਪਾਰੇਦਾਧਰਮਹੈ। ਜੇਦੁਖਸੁ
ਖਹੁੰਦਾਹੈ। ਪਗੁਗਿਆਨੀਜੇਹਾਸਹੀਰਨੂਤਨਾਜਾਣਦੇਹੈਨ।

ਤੇ ਹਾਏ ਖੁਸ਼ ਖੁਸ਼ ਠਾ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਏਕ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੈ ੧੦੬
 ਨਾ ਏਕ ਵਾਚ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੈ ਨਾ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਸਭ ਸਾਵਿਚ
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਸਤਿ ਆ ਜਾਣ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦੇ ਗੁਣਿ
 ਰੋ ਪੁਨ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਵਾਚ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਕਿਸਨ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਰੁਖ ਨਾਲ
 ਦੁਵੈ ਖਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਰਾਮ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਕਿਸਨ ਨਾਲ ਦੁਵੈ ਖਕ
 ਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸਾ ਲਖ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਹੋਵਣਾ ਤੇ ਨਿਰਦੋਹ ਹੋਵਣਾ
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਉਪਾਸਕ ਹੋ ਸੇ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ॥ ੫ ॥ ਪਉੜੀ ੨੧ ਕਾਲੂ
 ਚਾਉ ਬੀਜੀਆ ਮੂਲੈ ਨੂ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਗਾ ਹੇ ਮਾਵਿਚ ਕਪਾਹੀਆ ੫
 ਗੋਇੰਦੁ ਪੇਈ ਗੁਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਭੀਖਾ ਦੇ ਭਾਤ ਟਕੁਇ ਪਾਰੁ ਸੁਦ
 ਮ ਹਲਾਤਿ ਸੁਭਾਰਾ ਗੁਰ ਮੁਖਰਾ ਮੁਕੇ ਹਲੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲੁ ਸੇਵਕ

ਸਾਰਾ ਛਜੁ ਭਲਾ ਜਾਈਐ ਸਾਂਈ ਵਿਤਾ ਸਾਧੁ ਵਿਚਾਰਾ ਤੁਲ
ਸਾਵਹੁਰਾ ਭਗਤੁ ਹੈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਅਕਲ ਦੇ ਬਲਹਾਰਾ ਭਾਨਾ
ਵਲ ਵਿਗਹ ਮਲੁ ਬੁਧੇ ਛੀਬਾ ਗੁਰਦਰਬਾਰਾ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ
ਭਗਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਦੀਵਾ ਸੀ
ਦੇ ਸਿਖ ਕਾਲੂ ਤੇ ਚਾਊ ਬੀਸੀਆ ਤੇ ਮੁਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਹੋਮਾ ਕਪਾਈ ਤੇ
ਭਾਈ ਗੋਇੰਦਾ ਪੇਈ ਤੇ ਰਿਖਾ ਤੇ ਟੇਰਾ ਭਟੁ ਤੇ ਭਾਈ ਧਾਰੋ ਸੁਰਮਾ
ਭਾਈ ਗਾਮੁ ਕੋਹਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਭਾਈ ਛਜੁ ਭਲਾ ਤੇ ਸੰ
ਈ ਵਿਤਾ ਭਾਈ ਤੁਲਸਾਵਹੁਰਾ ਭਾਈ ਦਾਮੋਦਰੁ ਭਾਈ ਅਕਲੁ
ਭਾਈ ਭਾਨਾ ਤੇ ਆਵਲੁ ਵਿਗਹ ਮਲੁ ਭਾਈ ਬੁਧੇ ਛੀਬਾ
ਰਸ ਭਵਾ ਸੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਦੀ ਗੁਰਮਾਰ ਜਨ ਜੀ ਦੇਹ ਜੂਰ

ਆਏ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਅਸੀਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਿਖ ਹੋਏ ਹਾਂ ੧੦੭
 ਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਪਰਮ ਦੀ ਕਿਰਤ ਕਰ ਕੈ ਸਿਖ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਪਿ
 ਛਲੀਰਾਤੀ ਇਸਨੁ ਕਰ ਕੈ ਸਬਦੁ ਪੜਨਾ ਤੇ ਝਲਾ ਪੋਗਿਰਿ
 ਜੀ ਦੀ ਬਣੀ ਸੁਣ ਕੈ ਕਿਰਤ ਨੁ ਲਗਣਾ ਸੇ ਅਸੀਏ ਸੇ ਪਕਾਰ ਵਰਤ ਦੇਹਾਂ
 ਪਰਮਾਸਾ ਤੇ ਮਨੁ ਸਾਂਤ ਨਹੀ ਆਵਈ ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ਅਸਾਉ
 ਪਦੇ ਸੁਕਰੇ ਭਾਸਾ ਤੇ ਮਨੁ ਸਾਂਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭ
 ਈ ਜੇ ਲਗਤੁ ਸੀਰਾ ਜਸੀ ਤੁਮ ਸੀ ਗੁਣ ਨੁ ਤਿਆਗੁ ਨ ਕਰੇਗਾ ਤੇ
 ਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣਾ ਨੁ ਵਰਤਾਵੇ ਨਹੀ ਤੇ ਲਗਤੁ ਸਾਂਤੁ ਸਾਂਤ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਆਵੈ ਤਾਂ ਭਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਅਸੀ ਗੁਣ

ਟੀਪਗੀਖਿਆਕਿਉਕਰਿਸਮਤੀਐ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਹਿ
 ਸਾਮੀਕੋਪੁਕਰਤੇਹੈਨਿਸੇਤਾਂਮਸੀਹੈਨਿ॥ ਅਰੁਜੇਲੇਭੁਅਰੁਮ
 ਰਮਾਨੁਕਰਤੇਹੈਨਿਸੇਰਾਜਸੀਹੈਨਿ॥ ਅਰੁਜੇਨਿਮਰਤਾਅਰੁਮਿ
 ਠਾਬੇਲਣਾਕਰਦੇਹੈਨਾਸੇਸਾਂਤਕੀਹੈਨਾ॥ ਤਾਂਓਨਾਪੁਛਿਆਏਹੁ
 ਏਹੁਣਕੋਣਸੇਅਹਾਰਥੀਉਤਪਤਹੋਤੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆਤਾਂਮਸੀਗੁਣਬਾਸੀਅਹਾਰੁਖਾਵਣਕਰਿਬਹੁਤੇਸਵੈਣਕ
 ਰਿ॥ ਅਰੁਮੇਲੇਭੇਸਮਗੁਨਿਦਾਕਰਹੁਦਾਹੈ॥ ਰਾਜਸੀਗੁਣਮਿਠੇ
 ਅਰੁਸਲੁਣਖਾਵਣਕਰਿ॥ ਅਰੁਇਸਤੀਆਦੇਭੋਗਕਰਾਅ
 ਰੁਆਪਨੁਚੰਗਾਕਹਾਵਣਕਰਹੋਦਾਹੈ॥ ਅਰੁਸਾਂਤਕੀਗੁਣਇਸ
 ਨਾਨੁਕਰਅਰੁਦਾਲਚਾਵਲਖਿਚੜੀਅਲਪਅਹਾਰੁਕਰਿ

ਬਸਤੁ ਉਜਲ ਰਖਣ ਕਰਹੁ ਚਾਹੈ। ਏਨਾ ਵੀ ਏਹਾ ਪਰੀਖਿਆ ਹੈ ੧੦੮
 ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਸਨ ਮੁਖ ਨੇੜ ਤੇ ਸਵਨ ਰਖੀਐ। ਆਜੇ ਤਾ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿ
 ਉਸਮ ਝਾਵੈ ਤੇ ਮਨੁ ਰੋਲੇ ਨਹੀ। ਤਾਸਾਂ ਤਕੀ ਗੁਣਿ ਜਾਈਐ
 ਤੇ ਜੇ ਮਨੁ ਕਿਸੇ ਸਮੇਠ ਰਹਾਵੈ। ਕਿਸੇ ਸਮੇਠ ਲਜਾਵੈ। ਤਾਂ ਰਾਜ ਸੀ
 ਗੁਣ ਹੈ। ਜੇ ਸਦਾ ਰੋਲਿਆ ਰਹੈ ਸਮਝੈ ਕਛੁ ਨਹੀ ਏਹ ਤਾਮ ਸੀ ਗੁਣ
 ਹੈ। ਏਕਾ ਗ੍ਰੰਥਿ ਰਤ ਸਾਂਤ ਕੀ ਕਰਹੁ ਚਾਹੈ। ਤਾਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਇ। ਭਾਈ ਧਰਮ ਇਕ ਸੁਗੋਬਾ ਹਰ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ
 ਹੋਇ। ਤੇ ਇਕ ਮਨੁ ਪ੍ਰੀ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਇ। ਜੇ ਬਾਹ
 ਰਿਦਿਆਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਇ। ਓਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ਛੁਡੀ ਗਾਵ
 ਦੇ ਹੋਇ। ਜੇ ਮਨੁ ਪ੍ਰੀ ਦੇਵੈ ਗਿਆਨੁ ਜਿਤ ਦੇ ਹੋਇ। ਓਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ਸਿਤਗ

ਦੇਹੈ ਨਾ ਭਾਈ ਸਾਂਈ ਵਿਤਾ ਸਾਧ ਓਹ ਹੈ ਨ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਅ ਨੁ ਸਾ
ਪਾ ਭਾਈ ਤੁਲਸਾ ਭਗਤ ਸੇਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਸੁਆਸ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਬਿਨ ਬਿਰਥਾ ਨ ਜਾਵੈ ਤੁਸਾ ਸਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣ ਵਿਚ ਵਰਤਣਾ
ਤੁਸਾ ਨੁ ਸਾਂਤ ਆਵੈ ਗੀਅ ਪਛਲੀ ਰਾਤ ਜਗਤ ਤੇ ਮਹਾ ਜਾਤੁ
ਮੋਹ ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਤੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਿਖ ਜਾਗ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਆ
ਪਣੇ ਦੇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੁਭਿਐ ਹੋਇ ਆ ਅੰਨ ਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਦਾ ਕਿ
ਸੇਕਾ ਮਨਾ ਦਾ ਆਵੈ ਤਾਂ ਓਨ ਦੀ ਕਾਮ ਨਾ ਏਕ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕੇ
ਤਾ ਏਕ ਸਹੀ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦੇਵਣੀ ਨਹੀ ਤਾ ਸਭਣਾ ਮਿਲ ਕੇ ਅ
ਰਦਾ ਸਓਸ ਦੀ ਕਾਮਣਾ ਕਰਿ ਦੇਵਣੀ ਜੇ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਇੰ
ਦ੍ਰੀ ਬਰਖਾਨਿਆਈ ਨੀ ਵੀ ਹੋ ਕੇ ਵਰਖਾ ਕਰਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਸ

ਕਰਮਨਪੁਰੀਆਂਦੀਆਂਨਾ ਤੇਰਾਇਵੇਲੇਤਿਨਵੇਲੇਸਭ ੧੦੬
 ਟਾਪਗਮਜਾਲਿਆਂਦਣਾ ਤੇਵੈਸਾਖੀਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇਹਜੂਰਦਰ
 ਸਨਨੁਆਵਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਜੀਦਾਇਸਨਨੁਕਰਨਾ ਤੇਗੁਰੂਕਾ
 ਦਰਸਨੁਕਰਨਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਮੋਰਾਭਗਤਭੰਡਾਰੀ ੧੦੭ ਪਉੜੀ
 ਬਾਈਸਦੀਚਲੀ ਦੀਪਕਦੀਪਕਾਸਰਾਗੁਰੂਦੁਆਰੇਹੁਕਮੀਬੰਦਾ
 ਪੰਟੀਅੰਦਰਿਚੋਧਰੀਦਿਲੇਲਾਲਲਿਗਾਹੁਸੇਰੀਦਾਅਜਬੁ
 ਅਜਾਇਬਸਿਤਿਆਊਮਰਸਾਹੁਗੁਰਸੇਵਕਰੀਦਾਪੇੜਾਛਜਲੁ
 ਜਾਣੀਐਕੰਦੂਸਿਪਗਮਿਲੇਹਸੀਦਾਪੂਤਸਪੂਤਕਪੂਰਦੇਉਸਿ
 ਖਾਮਲਿਆਮਨੁਦਿਗਸੀਦਾਸਿਮਣੁਹੈਸਤਬਾਜਪਰਗੁਰਸਿਖਾਂ
 ਦੀਸਾਰਲਹੀਦਾਜੰਧਾਜਲੇਤੁਲਸਾਪੁਰਸੇਹਣੁਆਲਮ
 ਗੀਜਰਹੀਦਾਗੁਰਮੁਖਵਡਿਆਂਦਰੇਮਸੀਦਾ ੧੦੮ ਸਾਖੀਤੋਰਚਲੀ

ਗੁਣੀ ਦੀ ਪਾਕਾ ਸਗਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਸਦਾ ਰਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰੈ ਤੇ ਸਿਖ ਜੇ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋਵਨ ਓਨਾ ਦੀ ਟਹਿਲ
 ਕਰੈ ਤੇ ਜੇ ਸਿਖ ਦਰਸਨ ਨੁਆ ਵਨ ਤਿਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਛਤੀ ਅੰ
 ਮਿਤ ਓਤ ਮਪੁਸਾਦਰੀ ਝਨਾਲ ਛਕਾਵੈ ਤੇ ਆਪ ਓਨਾ ਦੀ ਜੂ
 ਠਲੈ ਕੋ ਖਾਵੈ ਤੇ ਸਿਖ ਦੇ ਪੇਰ ਝਾਵੈ ਨਾਲ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਨਾਲ
 ਪੈਵੈ ਤੇ ਥਕੇ ਸਿਖਾਨੁ ਚਾਪੀ ਕਰੇ ਤੇ ਨੀਗੇ ਨੁਚ ਪਕੀਤਾ ਬੁ
 ਸਤ ਓ ਪਰਪਾਜਾਵੈ ਤੇ ਸੁਬ ਦਈ ਚਰਚ ਕਰੈ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਆ ਜੈ ਸੇ ਦੀ ਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸੇ ਹੋਏ ਸੋ ਹੋਰ ਦੀ ਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ
 ਹੋਨ ਤੇ ਅੰ ਪਕਾਰ ਦੁਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੋਨ ਤੇ ਸੋ ਮੇਰਾ ਈ ਦੀ ਪੇਰ
 ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੋ ਜੀ ਇਸ ਨੁਮਿ ਲੇਗਾ ਓਸ ਦੇ ਰੋ
 ਦੇ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸੇਗਾ ॥੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾ

ਈਲਾਨੈਲਗਾਹੁ ਚੋਪਗੀਪੰਟੀਦੇਦਿਲੇਜਾਤਦੇਹੈਸਨਿ।ਗੁ ੧੧੦
 ਗੁਮਰਜਨਜੀਦੇਹਜੁਰਆਏ।ਤਬਮੀਮਿਤਸਰਤਯਾਹੁਦਸੀ
 ਤਾਂਓਨਾਆਪਣੀਪ੍ਰੀਤਸਾਥਹੀਆਇਆਲਾਵਨਾਸਾਥਹੀਆਪਸ
 ਹੀਰਕਰਕੈਕਾਰਦੀਸੇਵਾਕਰਨਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ।ਜੇਇਕਪਟਕਰ
 ਦੀਕਦੇਗਾਓਸਦਾਉਪਾਰੁਹੈਵੈਗਾ।ਜੇਗਡਮਾੜਕਾਰਕਦੇਗਾਓਸਦੇ
 ਸਭਕੁਲਾਦਾਉਪਾਰੁਹੈਵੈਗਾ।ਜੇਪਉੜੀਆਦੇਉਸਾਰਨਦਾਉਦਾਕਰੇਗਾ
 ਓਸਦੀਗੁਰਾਦੇਦਰਬਾਰਮਾਥਿਚਲਨੀਵਉਸਰੇਗੀ।ਏਹੁਮੀਮਿਤਸਰ
 ਮੇਮਾਨਸਰਵਰੁਕੀਤਹੈ।ਤੇਹਰਮੀਦਰਜੀਮੇਜਹਾਜਕੀਤਹੈ।ਜੇਇਸਨਾਨੁਕ
 ਰੇਗਾ।ਓਸਦੇਪਿਛਲੇਪਾਪਕਟੀਅਨਿਗੇ।ਤੇਜੇਸਬਦਨੁਸੁਣਿਕੈਮੰਨਾਵਿ
 ਚਵਸਾਏਗਾ।ਓਸਦੀਅਗੇਪਾਂਪਾਦੀਸਰਪਾਹਟਿਜਾਵੈਗੀ।ਤੇਗਿਆਨਨੁ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੋ ਕੈ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵਰੈ ਤੈ ਗਾਭੇ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਤੇ ਲਗਾਹਿ ਦਿਲੋ
 ਹੋਰ ਸਭ ਮਸਿਦਾ ਤੇ ਸਭ ਣਾਏ ਸਾਏ ਸਿਖ ਜਿਸ ਜਿਸ ਉਦਮੁਕੀ ਤਾਤਿ ਸ
 ਦਾਉ ਪਾਰੋ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੇਰੇ ਉਦਮੁਕੇ ਗੇਇਆ ਮਨੁ ਨਿਰ
 ਮਲੁ ਹੋਆ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਚਲਿਤਿ ਆਭਰ ਮੁਸਗਲਾਖੇਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਧੰ
 ਨੁ ਸਤਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਮਿਟਗਏ ਸਗਲੇ ਰੋਗਾ ਜੀ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ
 ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੁਰਾ ਵਨ ਦਾਉਦਮੁ ਅਥਵਾ ਬਣਾਵਣਾ ਦੰ
 ਉਦਮੁਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਹਕਰਨ ਮੁਧ ਹੋਵਨਗੇ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ
 ਮਾਰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਤੁਰਾ ਵਨ ਦਾ ਅਥਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਚਨਾ ਉਪਰ
 ਤੁਰਨ ਦਾਉਦਮੁਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾ ਭਗੁਮੂਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ਬਹੁੜ
 ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਭ ਣਾ ਨਿਧਾ ਦਾ ਪੁਰ ਹੋਰ ਨਿਧਾਏ ਥੇ ਹੀ ਗਹਿਦ ੧੧

ਅਹੈ ਨਾ ਤੇ ਏਹੁ ਨਾ ਮੁਜੀ ਉਕੇ ਨਾਲ ਨਿਬਦਾ ਹੈ ਸੇਏ ਹਸਤਿ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾ ੧੧੧
 ਈਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੇਗੁ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੇਗੁ ਭੀ ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਏਤ੍ਰ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਅਜ ਬੁਝੇ ਅਜਾਇ ਬੁਝੇ ਉਮਰ ਸਾਹ ਸਿਧੇ ਮਸਿਦ
 ਹੈ ਸਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸ ਨਿ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੀ ਭੀ ਕਾਰ
 ਕਰ ਦੇਸ ਨਿ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਠੀ ਹੋਵੈ ਸੇਹ ਭੁਰ ਪਹੁੰਚਾਵਨਾ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ
 ਓਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਓਸ ਨਾਲ ਗੁਜਰਨ ਕਰਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਸਾਹ ਬਖ
 ਛਿਆ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕੋਠੀ ਕੀ ਕਰ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਜੈ ਸੇਸਿ
 ਵਨਿਗਮਾਲੁ ਜੈ ਸੇਵਿਖੁ ਤੇ ਸੇਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਏਸੇ ਕਰ
 ਕੇਤੁ ਸੁਰਾ ਓਧਾਰੁ ਹੋਵਗਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗ

ਗੀਬਨਵਾਜਤੇਗਬਚਨੁਹੈ। ਜੇਪ੍ਰਭਭਵੈਬਿਨੁਸਾਸਤੇਗਥੈ। ਪ੍ਰਭ
ਵੈਤਹਰਿਗੁਣਭਾਖੈ। ਗਰੀਬਨਵਾਜਜੀਸਾਸਾਥੀਬਿਨਾਤਕੋਈਗਹਿ
ਨਹੀਸਕਿਆ। ਇਕਸੁਣਿਆਹੈ। ਜੁਭੀਖਮਾਪਿਤਾਮਸਾਂਤਿਲਦਾਪੁਰ
ਸੀਤੇਓਸਨੁਪਿਤਾਦਵਰਸੀਓਹੁਸਛੰਦਮਿਤਸੀ। ਜੇਸਸਮੇਓਸ
ਦੇਪਾਣਾਦਾਅੰਤੁਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਸੁਰਜਦਖਨਾਣਹੈਸੀ। ਓਸਸੁਰ
ਜੁਭੀਤਰਾਣੇਜਾਇਆਤੀਕਰਪਾਇਰਖੈ। ਤੇਸਭਣਪਾਰਦਾਨੁਪ
ਰਮਦਾਉਪਦੇਸੁਕੀਤਾ। ਸੇਭੀਤਪਾਣਓਸਦੇਵਿਚਹੈਸਨਾ। ਤੁਸੀਕਿ
ਪਾਕਰਕੈਕਹੈ। ਜੇਬਿਨਾਸਾਸਾਥਕੋਨਜੀਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
ਏਹੁਸਮਰਥਤਾਈਸਰਦੀਵਰਨੀਹੈ। ਜੇਸੇਪਰਬਤਤੇਰੁਖਸਾਂਸਾਂ

ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਰਧਮਾਨ ਹੋ ਤੇ ਹੋਂ ਤੇ ਬਾਲਕੁਮਾਰ ਤੇ ਗਰਭ ਵਿਚ ਛਿੜ੍ਹ ੧੩
 ਇਸ ਹੀ ਨੇ ਵਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਛਿੜ੍ਹੇ ਮਹੀਨੇ ਚਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸਵਾਸ
 ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਸਾਈ ਸਰਸਮਰਥ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਾ ਏਹੁ ਅਰਥ ਹੈ ਸ
 ਵਾਸ ਓਹੋ ਸਫਲ ਹੈ ਨਿਜੇ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਹੋਰ ਸ
 ਸਮੇਸੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਸੇਠਾ ਠੀਆ ਗਲੁ ਹਾਰਾ ਦੀ ਆਖ ਲਾਹੁ ਦੀ ਆਪੈ ਨ
 ਤੁਸਾਰੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੁਜਨ ਬਿਨਾ ਸੁਵਾਸੁ ਨ ਹੀ ਬੀਤਾਵੇ
 ਤੁਸਾਰਾ ਉਪਾਰੁ ਏਸੇ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗਾ ੮੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਈ
 ਪੇੜਾ ਜਛਲੁ ਜਾਤ ਦੇ ਕੰਦੂ ਜਾਤ ਦਾ ਸਿਧ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਸਰਨ ਆਏ ਜੇ ਅਸਾਰਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜਿ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਦਾ ਇਸ ਨਾਨੁ ਕੀਤਾ ਕਰਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਰ

ਕੀਤਾ ਕਰਾ ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲ ਕੀਤਾ ਕਰਾ ਏਹਾ ਮੀ ਮਿਤ ਸਰਾਮ
 ਦਿਤੀ ਰਥੁ ਹੈ ਪਰ ਜੁਗਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾ ਉਕਰਿ ਲੋ ਪ੍ਰੋਇ ਗਇਆ ਹੈ ਇਕ ਸ
 ਮਿਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕੇ ਚੈਥੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ
 ਮਾਧੁ ਜੀ ਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖਾ ਕਲ ਜੁਗਾ ਦੇ ਜੀਆਂ ਦੀਆਂ ਆਰ
 ਜਾਛੇ ਦੀਆਂ ਹੋਵਨ ਗੀਆਂ ਤੇ ਬੁਧਾਂ ਮੇਟੀਆਂ ਹੋਵਨ ਗੀਆਂ ਤੇ ਪ
 ਯਾਰਥਾ ਥੀ ਹੀ ਏਹੋ ਵਨਗੇ ਸਰਤੀ ਰਥਾ ਦਾ ਇਸਨਾ ਨੂ ਤੇ ਦਾ ਨੁਵਿ
 ਪਸੀ ਜੁਗਾ ਤਿਨ ਕਰ ਸਕਨਗੇ ਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਤੀਰਥੁ ਏਥੇ ਮਦ੍ਰਦੇ ਸਾਵਿ
 ਚਕਰੀ ਏਥੇ ਜੋ ਤਿਲੋ ਕੀ ਦੇ ਸਭ ਟਾਤੀ ਰਥਾ ਦਾ ਫਲੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ
 ਦੇ ਇਸਨਾ ਨੂ ਕਰਨ ਤੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀ ਕਹਿਆ ਗਰੀਬਨ
 ਵਾਜ ਜਿਥੇ ਆਮਰੁ ਹੋਵੇ ਤਾ ਇਕ ਥੇਹੁ ਪਇਆ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾ ਸ

ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਏਥੇ ਹੀ ਉਦਾਸੁ ਕਰਾ ਤਾਚੇ ਥੇ ਪਾਤਸਾਹਤਾ ਲੁਖਦੁ
 ਇਕੇਤਾ ਰੁਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਗੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਪਾਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਕਾ ਕਹਾਵਨਗੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨੁ ਮੁਗੀਖ
 ਅਗ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਤੀਰਥ ਦਾ ਨਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰੀ ਤਾ ਜੈ ਬਠਾ ਤੀਰਥੁ ਹੋਵੇਗਾ ਕਾਸੀ ਥੀਆ ਦਸਭੇ ਤੀਰਥ
 ਇਸਦੀ ਸਰਨੁ ਅਗਿਰਹ ਨਗੇ ਕਲਜੁਗ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਤਿ
 ਆਛਰੇਗਾ ਨਹੀ ਇਸਦੀ ਸਰਨੁ ਸਭ ਤੀਰਥ ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਹੋਰ
 ਤੇ ਸਭੇ ਧਰਮ ਤੇ ਤਪਤੀਰਥ ਸਭ ਏਥੇ ਹੀਆ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਨਗੇ
 ਏਹੀ ਜਗਨ ਨਾਥੁ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਸਮੇਰੀ ਗਾਲੇ ਪਹੁੰਦੇਗੀ ਤਿ
 ਸਸਮੇ ਬਾਹਰੇ ਸਪੁਜੈ ਤਚੈ ਫੇਰ ਇਸਦੇ ਅਸਮੁਹਿ ਦਨਗੇ

ਤੇ ਸਿ ਤੇ ਬਸਹੁ ਤਿਸ ਦੇ ਨਿਕਟ ਇਕ ਆਰੁ ਤਾਲੁ ਕੀ ਤਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ ਜੇ ਇਥੇ ਇਸ ਨਨੁ ਕਰੇ ਗਾ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੋਵਨਗੇ ਸਿ
 ਤਖਨੁ ਪਾਪ ਤੋ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ
 ਉਦਗ ਸਿਖ ਹੋ ਸੀ ਸੇਧ ਤਾ ਤੇ ਇਸ ਤੀਸ ਮੇ ਤੇ ਬਹੁ ਆਸ ਮੇ
 ਤ ਸਿਖਾਨੁ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਤੇ ਬਹੁ ਤੀਸੇ ਵਾਟ ਹਲ ਸਿਖਾ
 ਦੀ ਕਰੈ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਗਰੀਬ ਨਵਾ
 ਜਤੁ ਸਾਨੁ ਜੇ ਸਿਖੀ ਪਾਓਰੈ ਨਾ ਓਨਾ ਦਾਦਰਸਨੁ ਅਸਾਨੁ ਕਰ
 ਵਾਵਹੁ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸੀਮਾ ਦੁਸਹਿ ਬਾਜ ਪਰਿਦਿ
 ਚਰਹਿ ਦਾਉ ॥ ਓਸ ਦਾਦਰਸਨੁ ਕ੍ਰਮਾ ਵਹੁ ਤਾ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉਕਾ
 ਈ ਸੀਮਾ ਦੁਦਾ ਪਰਨੁ ਗਇਆ ਆਗੇ ਭਾਈ ਸੀਮਾ ਦੁਆਇ

ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਓਨਾ ਬਹੁਤੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਲਕੜੀਆਂ ਬ ੧੧੪
 ਹੁਤੁ ਮੁਲ ਲਿਆਇਆ ਤੇ ਤਪੜ ਤੇ ਸਿਤਰੀ ਜੀਆਂ ਟੂਟੀ
 ਅਤੇ ਈਆਂ ਗੀਦ ਦਾਗਿਆ ਤੇ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਵਕਰਿਆਂ
 ਮੇਨੁ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਭੋਜਿਆ ਪੈ ਤੁਸੀਨਿ
 ਕੀ ਮਿਆਰੀ ਮਾਦਿ ਚਕੀ ਪਰਚੇ ਹੋ ਤਾਓ ਨਾ ਕਹਿਆ ਏਥੇ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕੀ ਮੁਹੈ ਸੀ ਤੇ ਗੁਤ ਨੁਅਸੀ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹੁ
 ਪੈਵੇਗਾ ਤਾਗੁਤ ਸਾਗੀ ਦੇ ਨੇ ਪਉ ਪੁਤ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਦੇ ਆ
 ਰਹੇ ਤੇ ਦਿਨੇ ਓਸ ਗਾਓਈ ਗਊਆ ਚਰਹ ਕਕੇਲੇ ਗਏ ਪ
 ਛੇ ਗੁਰ ਪਈ ਸਿਮਟ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰੀ ਪਿਛੇ ਗਏ ਆਓ
 ਸਨੁ ਗੋਲੀ ਲਗੀ ਮਾਰਿਆ ਗਏ ਆ ਜੇਹੜੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ

ਤਟਾਰਹੈ ਸਨਾਓ ਹਚਿ ਖਾਵਾਸ ਤੇ ਲੈ ਗਇਆ ਭੇਓ ਸਨੁ
ਖਟ ਨੁਦੈ ਕੈ ਬਿਬਾਣਿ ਵਿਚ ਪਾਇ ਕੈ ਆਪੁ ਅਗੇ ਭਾਈ ਸੈ
ਮਣੁ ਕੀਰਤ ਨੁ ਕਰਦਾ ਜਾਵੈ ਫੇਰ ਸਿਖ ਜੋ ਅਗੇ ਪਰਚਾ
ਵਣੀ ਨੁ ਆਏ ਤਿਨਾ ਨੁ ਸਿਤਰੰਜੀ ਆਵਿ ਛਾਇ ਦਿਤੀ ਆ
ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਅਗੇ ਹੀ ਮੈਏ ਸੇਵਾ ਸਤਿ ਤਟਾਰ ਕਰ ਖੀ ਆਹੈ
ਨਿਤਾ ਭਾਈ ਕਪੂਰ ਦੇ ਉਕਹਿ ਆ ਜੇ ਤੂ ਜਾਣਦਾ ਸੇ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਥੀ ਬਖਸਾਇਲ ਵੇ ਆਹਿ ਜੋ ਇਸਦੀ ਵਡੀ ਆਰਜਾ
ਹੈ ਵੇ ਜੀ ਤਾਂ ਭਾਈ ਸਿਮਰ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਸਰੀਰ ਤਾ ਅਸ
ਤਹੈ ਨਾ ਏਨਾ ਦਾ ਮਰਨ ਦਾ ਤਾ ਅਚਰਜ ਨਹੀ ਏਨਾ
ਦਾ ਜੀਵਣਾ ਹੀ ਵਡਾ ਅਚਰਜ ਹੈ ਸੇਈ ਮੁਰਖ ਹੈ ਨਾ

ਜੇ ਸਗੀਰਾ ਦੇ ਬਿਨਾ ਸਿਆਸੇ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨਾ ਗੁਰੂ ਬੀਰੀ ਗੀ ॥ ੧੦੫ ॥
ਤਾਂ ਨਾ ਮੁੰਗੀ ਏ ਜੇ ਨਾ ਇਸ ਦੇ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੇ
ਈ ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਨ ਪੁਤ ਹੋ ਚਾਗਿ ਵਿਨਾ ਦਾ ਬੇਲ ਹੋ
ਪੰਚਤਤਾ ਵਿਰੋਧੀ ਇਕ ਠੇ ਕਰ ਕੈ ਈ ਸਰਗ ਚੇ ਹੋਨ ਆਪਣੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਭੋਗ ਕੇ ਫੇਰ ਭਿੰਨ ਹੋ ਜਾ ਦੇ ਹੋਨਾ ਨਾ ਕੇ ਈ ਜਸ
ਦਾ ਹੋਨਾ ਮਰਦਾ ਹੋ ਏਹੁ ਜੀਉ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂ ਭੁਲਾ
ਇਕੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਭੋਗ ਦਾ ਹੋ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਵਚਨ ਸਾਝੇ ਤੇ
ਜਨਮ ਅਰਨ ਬੀਰ ਹਤ ਹੋ ਦਾ ਹੋ ਸਾਤ ਬਦਾ ਬਚਨ ਹੋ ਨਾ
ਕਛੁ ਜਨਮ ਨਹਿ ਕਛੁ ਮਰੈ ਆਪਨ ਚਲਤੁ ਆਪਣੀ ਕ
ਰੈ ਜੈ ਸੇ ਪਟਾਸਟ ਕੇ ਉਪਜਣ ਤੇ ਅਕਾਸੁ ਜਨਮ ਤਨਹੀ

ਤਾਓਨ ਦੇ ਬਿਨਸਨ ਤੇ ਬਿਨਸਿਆ ਨਹੀਂ ਤੈਸੇ ਸਗੋਂ
 ਰਾਂ ਦੇ ਉਪਤਖਪਤਿ ਤੇ ਜੀਉ ਨਿਆਗ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ
 ਰੁਚਲੀ ਗਾਈ ਜੋ ਪਾ ਤੇ ਭਾਈ ਜਲੇ ਮਸੀਦ ਤੁਲ ਸਪੁਰ
 ਵਿਚਰ ਗੇ ਸਿਨ ਤੇ ਭਾਈ ਮੋਹ ਤੇ ਆਲਮ ਮਸੀਦ
 ਲਹਿਰ ਦੇ ਗੀ ਜ ਵਿਚਰ ਹਿ ਦੇ ਸਿਨ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ
 ਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਟਹਲ ਕਰਨਿ ਕਾਰਭੇਟ ਸਿਖਾ ਬੀਲਿਆ
 ਇਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤੇ ਲਾਵਨਿ ਤੇ ਗੁਰ ਕੀ ਕੋਠੀ ਆਪਨਾ
 ਖਵਨਾ ਕਹਿਨ ਜੈਸੇ ਮਖੀ ਕੋ ਜਨ ਵਿਚ ਪੈ ਕੇ ਸਾਗਰ ਭੇਜ
 ਰੁਓ ਕਲੇ ਦੁਕਰਾਵ ਦੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਕੇ ਭੇਟ ਦੀ ਕੋਠੀ ਸਿ
 ਖਾ ਦੇ ਸਾਗ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਭੀ ਨਾ ਭੁਕਰ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਦੇਹ

ਭੀਖੀ ਏ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਥਪਰਚੇ ॥ ੧੯੬ ॥
 ਆਵੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਅਗੇ ਸਰਪਕਾ ਲਾਵਡਾਰ ਥਪਰਚੇ ਸਾਮਣੇ ॥
 ਆਇਆ ਆਪਣੀ ਫਟ ਏ ਚੀਚਕ ਕੈ ਜਿ ਪਰਗਥੁ ਜਾਵੈ ਓਹੁ ॥
 ਸਾਮਣੇ ਹੀ ਆਵੈ ॥ ਤਾਭਾਈ ਮੋਹਣੁ ਰਥ ਤੇ ਉਤਰ ਕੇ ਇਕੁ ਦੇ ॥
 ਗਓ ਸਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਦਿਤਾ ਤੇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਥਪਰਚੇ ॥
 ਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾਇਸਦੇ ਗੋਵਿੰਦ ਚਪਵੇ ਸੁਕਹਾ ॥ ਤਾਸਰਪ ਦੇ ਗੋਵਿ ॥
 ਚਪਵੇ ਸੁਕੀ ਤਾਭਾਈ ਪਰਥਿ ਸਦੇ ਛੰਨਾਰਖ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਥਪਰਚੇ ॥
 ਏ ॥ ਅਥਟੇ ਕਿਆ ਤਬ ਚਨੁ ਹੋਆ ਕਿ ਤਨੇ ਮਸਿਦ ਤੁਸੀਆਂ ॥
 ਏ ॥ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਚਾਗਿ ਸਿਖ ਆਏ ਹਾ ॥ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਆ ਏ ॥
 ਨਾਨੁ ਪੰਜ ਸਿਖ ਦਾ ਪਸਾਦੁ ਦੇ ॥ ਪੰਜਵਾਸਰ ਪਜੇ ਤੁਸ ॥

ਰੇ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ। ਓਹ ਭੀ ਮਸਿਦੁ ਹੈ। ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
ਤੀ ਜੀ ਓਸਿ ਸਰਪਦੀ ਦੇਹ ਕਿਉ ਪਾਈ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਸਿ
ਖਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਸਥਾਨ ਹੀ ਸੀ ਦੇ ਕਵਾ। ਏਸ ਵਾਸਤੇ ਓਦੀ ਉਚੀ
ਫਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਰਦਾਸ ਛੁਪਾਈ ਸੀ। ਏਸੇ ਵਾ
ਸਤੇ ਸਰਪਦੀ ਸੁਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਓਸ ਨੂੰ ਭੀ ਹਜ਼ੂਰ ਲਿਆਵਹੁ। ਤਾਂ ਦੇਗਾ ਉਠਾਇਕੇ ਵਿਚ
ਦੀ ਵਾਨ ਦੇ ਤਿਨਾ ਅਨਉ ਪਾੜਿਆ। ਤਾਂ ਓਹ ਫਟ ਉਠਾ
ਇਕੇ ਪੜੇ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰਿਆ ਪੜਾ ਹੋਇਆ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ
ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਆਇਓਂ ਕੇ। ਜਦ ਓ
ਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਓਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਪਾਇਆ। ਤਾਂ ਸਰਪਦੀ ਦੇਹ

ਤਿਆਗ ਕੇ ਦੇਵ ਰੂਪ ਸਾਰ ਕੇ ਅਕਾਸ ਨੂ ਚੜ੍ਹਿ ਗਇਆ ਭਾ
 ਬ ਚ ਨੂ ਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਦਰਸਨਾ ਤੇ ਸਰੁਪਾਪ
 ਨ ਸਟ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੮੭ ॥ ਪਉੜੀ ਤੇ ਈਸਵੀ ਦੇ ਸੀਜੇ ਪਹੁ ਸੀ
 ਗੁਰੈ ਗਇੰਦ ਗਲਾ ਹਸਾ ਮਿਲਿ ਦਾ ਅੰਤੁ ਕੁਕਟ ਖਾਈ ਐਸੁ
 ਟੇਜੇ ਸੇਜਾ ਮਸਹਿ ਦਾ ਅੰਦੁ ਪੰਨੂ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਪੀਰਾ ਟਾਗੁ
 ਰਭਾਇ ਚਲਿ ਦਾ ॥ ਹਜਾ ਜ ਜਾ ਜਾਈ ਐ ਬਾਲਾ ਮਰਵਾ
 ਵਿਗ ਸੀਦਾ ਨਿਗਮ ਲਨਾ ਤੁਓ ਹਰੀ ਨਾਲਿ ਸੁਰੀ ਚਉਪਰ
 ਰਹਿ ਦਾ ਪੈ ਕਕਕਾਲਿ ਓਸੁ ਗਾਸ ਦੁਗਾਸ ਬਚਨੁ
 ਮਨੀ ਦਾ ਸੇਠਾ ਸਭਾ ਗਾਚੁ ਹੋਇਆ ਹੁਮਾਰੇ ਭੁਗਾਉਗਾ
 ਵੀਦਾ ॥ ਸਨਮਾਇ ਇਕ ਦੂਇਕ ਚੜ੍ਹੇ ਦਾ ॥ ੮੮ ॥ ਸਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ

ਰਬਤ ਕਾਲਾ ਮੇਰਾ ਨਲਾ ਨਾ ਲੁਕਾਇ ਕਰੀ

ਭਾਈ ਦੇ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪਾ ਜਾਤ ਦੇ ਸਿਗ ਬ੍ਰਹਮ ਏ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ
ਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਸਾਨੁ ਪੰਡਤ ਲੋਕ ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠਣ ਨ
ਹੀ ਦੇਏ। ਜੇ ਤੁਸੀ ਬ੍ਰਹਮ ਏ ਜਗਤ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਖੜੀ ਦੇ
ਸਿਖ ਹੋਏ। ਤੇ ਗੀ ਗਾਤੇ ਕਾਂਸੀ ਆਦਤੀ ਰਥ ਜੇ ਸਿਵ ਤੇ
ਵਿਸਨ ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੈ ਓਨਾ ਦਾ ਸੇਵਨ ਛਡ ਕੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ
ਕਿਰਤ ਮੀਤੀ ਰਥ ਸੇਵ ਦੇ। ਤੇ ਵੇਦਾ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਣੀ ਤੇ
ਆਗ ਕੇ ਤੇ ਗ੍ਰਾਖ ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬ ਦੁਗਾਵ ਦੇ। ਤੇ ਜ
ਨਾਮ ਅਸਟ ਮੀਤੋ ਸਿਵ ਗਤ ਤੇ ਇਕਾ ਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਤੇ ਅੰ
ਗ ਕੇ ਸਿਖਾਵ ਉਚ ਸਾਟਿ ਅੰਨ ਭੋਜਨ ਕਰ ਦੇ। ਤੇ ਗਾਇ

ਤੀਤਰਪਨੁ ਸਿਧਿਅਪਿੰਡਪਤਲਜਨਮਮਰਨਦੀਕਿਗਾਤਿ ੧੧੮
 ਆਗਕੇਆਰਦਾਸ ਤੇਕੜਾਹੁਮਿਰਤਕਤੇਥਾਵੇਹੋਅਸੀਤੇਰੀ
 ਸਰਨਆਏਹਾਅਸਾਨਾਤਾਤੁਸਾਉਧਾਰਕੀਤਾਹੋਜੇਬ੍ਰਹਮਦ
 ਦਾਅਭਾਨੁਅਸਾਨੁਦੁਰਹੋਇਆਹੋਤੇਤੇਰੇਸਿਖਾਦਾਤੇਤੁ
 ਸਾਡੀਰਸਨਾਦਾਸੀਤਪ੍ਰਸਾਦਾਸਾਨੁਪ੍ਰਪਤਹੋਇਆਹੋਤੇ
 ਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁਅਸਾਨੁਪ੍ਰਪਤਹੋਇਆਹੋਪਰਮਸੀਓਨ
 ਨੁਕੰਨਊਤਰਦੇਵੀਐਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਏਹਾਅੰਤਸਰੁ
 ਨਿਰੰਕਾਰਦੀਪੁਰੀਹੋਮੀਰਤੀਰਥਸਭੇਹੀਪਦਿਤ੍ਰਹੋਤੇਹੋਨਿ
 ਜੇਪ੍ਰਥਮੇਇਸਦੀਚਰਨਸੁਭਾਵਿਚਨਿਵਾਸਕਰਦੇਹੋਨਾਏ
 ਜਿਥੇਬ੍ਰਹਮੇਅਰੁਵਿਸਨਅਰੁਸਿਵਪੁਰੀ

ਬੇਸਾਥਹੀਜਲਕਾਤੀਰਥੁਹੈ। ਸਾਥਹੀਨਾਮਕਾਤੀਰਥੁਹੈ। ਸਾਥ
 ਹੀਸਭਸਿਤਸਾਪਭਜਨਕਰਨਵਾਲੇਏਬੇਹੀਨਿਵਾਸੁਕਰ
 ਦੇਹੈਨਾਗੰਗਾਜਮੁਨਾਸਰਸਤੀਲੇਚੈਪੁਰਸਾਪੂਕੀਤਾਈ। ਦੁਰ
 ਮਾਤਿਮੈਲੁਭਰੇਪਰੇਹਮਰੇਬੀਚਹਮਰੀਮੈਲੁਸਾਪੂਦੀਪੁਕਿ
 ਗਵਾਈ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾਹੇਰੁਪਾਪੀਜੀਉਜੇਤੀਰਥਾਵੇ
 ਚਾਈਸਨਾਨੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਓਨਾਵੇਦਿਚਪਾਪਾਦੀਮਲੁਤਿਆਗ
 ਆਵਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਤੀਰਥਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਾਆਵਦੇਹੈਨਾ। ਤਿਸਿ
 ਪਾਦੀਚਰਨਾਦੀਪੁਕਓਨਾਦੇਉਪਰਪੈਦੀਹੈ। ਤੇਕਥਾਕੀ
 ਰਤਨਦੀਪੁਕਓਨਾਦੇਸ੍ਰਵਨਪੈਦੀਹੈ। ਓਹੁਤੀਰਥਏਬੇਪ

ਵਿਡੋ ਜਾਵੇ ਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈਲੁ ਤਾ ਜਲਨਾ ੧੧੫
 ਲਧੇਈ ਦੀਹੈ ਪੂਰਨ ਲਮੇ ਲੁਕਿ ਉਕਰਿ ਮੇਈ ਦੀਹੈ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨਹੀ ਆ ਬਸ ਭਵਿਚ ਭੀ ਮੈਲੁ ਹੁੰਦੀਹੈ ਤੇ ਸਜੀ ਸਾਬਣੁ
 ਮੈਲੁ ਰੂਪਹੈ ਪਰ ਬਸ ਭਵਿਚ ਮੈਲੁ ਨੁਗਵਾਵਣੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ
 ਤੇ ਸੇ ਸਿਤਾ ਦੀ ਪੂਰਨ ਪਾਪੀ ਮੈਲੁ ਗਵਾਵਣੁ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਚ
 ਨਾ ਦੀ ਮੁਨਿਦੀ ਜੇ ਪੂਰਨ ਮੈਲੁ ਹੋ ਪੇਸਾ ਭਗਤ ਉਤਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ
 ਤੇ ਹਰ ਬੇਇਕੁ ਜਲਹੀ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਏਥੇ ਸਾਥੀ ਜਲਦ ਤੀ
 ਰਥੁ ਹੈ ਤੇ ਸਾਥੀ ਨਾਮ ਕਾ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ
 ਜੇ ਹਰੀ ਦਰੁ ਕੈ ਸਾਰੀ ਆ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੀ ਆ ਜੇ ਸਜ

ਹਾਜ਼ਰ ਵੇ ਜੋ ਸਰਪਾਕਰ ਕੈ ਆਵੈ ਤੇ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਓਸਦਾ ਪਰਉਤਰਾਹੋ
 ਵੈ। ਹਰਮੰਦਰ ਜੀ ਜਹਾ ਜੁ ਹੈ ਤੇ ਨਮੁ ਮੁਹਾਣਾ ਹੈ। ਤੀਰਥ ਨਾਵਣੁ ਜਾ
 ਉਤੀਰਥ ਨਾਮੁ ਹੈ। ਤੀਰਥ ਸਬਦ ਵੀ ਚਾਰੁ ਅੰਤਰਗਿਆਨੁ ਹੈ। ਤਿਸ
 ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਗੰਗਾ ਆਦਿ ਕਜੇ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਮਹਾਗਜ ਦੇ ਚਰਨਾ ਥੀ ਉਤ
 ਪਤਹੋ ਏਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਜੋ ਓਨਾ ਕੇ ਬੀਚ ਪ੍ਰਵੇਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਓਸ ਕੋ ਸਾਮੰਦ
 ਮੇਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਜੇ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ
 ਕੀਰਸਨਾ ਥੀ ਉਤਪਤਹੋਇਆ। ਤੇ ਵੀ ਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਗਾਇਨ ਦੇ ਚਰ
 ਨਾ ਤੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੋ ਏਥੇ ਏਨਾ ਅੰਤ ਕ
 ਰਿਏਹੁ ਸਰੂਰ ਪੁਰਹੈ। ਬਾਹੁ ਫੇਰੈ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਿਸਨਰੂਪ
 ਕਰਕੇ ਵੇਦਾਦੀ ਬਾਣੀ ਸਵਾਸਾ ਥੀ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਬਹੁ ਫੇਰ

ਆਦਿ ਸਮੁਦਾਇ ਕਾ ਬੀਬੇ ਹੋ ਜੇ ਚੇ ਦੇਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹੈ ਨ ਤੇ ਵਿਆਸ ੧੨੦
 ਜੀਤਿ ਨ ਕੀਆ ਸਿਧ ਤਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੈ ਨਿਸੇਈ ਆਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਗਤ
 ਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਕਰ ਕੇ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕਲ ਜੁਗ ਦੇ ਜੀ
 ਆਵਾਸ ਤੇ ਉਧਾਰ ਸੁਗਮ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੇ ਕਲ ਜੁਗ ਦੇ ਜੀਆਂ ਨੂੰ ਸ
 ਮਝ ਸੁਖਾਲੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਦਾ ਸਿਜਮ ਨਾਲ ਜੇ ਅਹਰੁ ਕ
 ਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਦਾ ਓਨ ਦੇ ਪਾਸ ਬਤਰ ਹੁਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜਗਤ
 ਨੂੰ ਇਕਾਦਸੀ ਆਵਈ ਹੈ ਨਾ ਅਸਿਗਨਾ ਮੇਵ ਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਆਈ
 ਏਕਾਦਸੀ ਬਤਰ ਹੈ ਕਾਹੇ ਕੇਤੀ ਰਬ ਜਾਈ ਜਿਨ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ ਸਭ ਤੀਰਥ ਤੇ ਬਰਤਾ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਦੈ

ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਾ ਅਭਾਨੁ ਦੇਹ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ
 ਹੈ ਤੇ ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਨੁ ਆਤਮਾ ਗਿਆਨੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਅੰ
 ਪ ਨੂ ਜਾਣਦੇ ਹੋਨ ਜੇ ਦੇਹ ਅਭਾਨ ਕਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸੇ ਈਸ਼
 ਰਾਲ ਹੋਨ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੋ ਹੋਨਿ ਜੇ ਪਾਤਮਾਨੁ ਸਭ ਪਦ ਵਿਖੇ
 ਪੁਰਨ ਦੇਖ ਤੇ ਹੋ ਅਰੁ ਕਿਸੀ ਨਾਲ ਵੇਗੁ ਵਿਰੋਧੁ ਨ ਕਰੈ ਕਿਉ ਜੇ ਚ
 ਰਾਲ ਦੇ ਪਰਗਟਿ ਚੰਮਲੇ ਹੂਮਾ ਸਹੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਅੰਗ
 ਚੰਮਾ ਸੁਹੇਤਾ ਹੈ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਰੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹ
 ਆਤਿ ਹੋਹਮਾ ਰੇ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਸੇ ਈਹੈ ਜਿਸ ਬ੍ਰਹਮ
 ਰੂਪ ਛਾਤ ਹੈ ਤੇ ਤੇ ਤੁਸੀ ਸਬਦ ਨੂ ਚੀਨੇ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਵੀ ੧੨

ਚੋਰਾ ਤੇ ਗਾਇਤੀ ਤਰਖਣੁ ਪਿੰਡੁ ਪਤਲ ਕਰਕੇ ਪਿੜ ਲੋਕ ਨੁਪਾ ਪਤਿ १੨੯
 ਹੋਈ ਦਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪਾਇ ਕਰਿ ਵਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾ ਵਿਚ ਜਾਇ
 ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਈ ਦਹੈ ਏਹੁ ਪਿੜ ਲੋਕਾ ਹੁਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਦਚ
 ਹਦੇ ਹੋਨਾ ਜੈ ਸੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਪੁਤਰਾ ਜਾਇ ਕੀ ਪਿੰਡ ਤੇ ਗਾਜੀ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ
 ਤੇ ਗਰੀਬ ਗਾਜੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਨਰਕੀ ਜੀਅ ਪਿਤ੍ਰ ਲੋਕ ਤੇ ਗਾਜੀ
 ਹੁੰਦੇ ਹੋਨੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸੁਰਗ ਦੀ ਭੀਚਾਰ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ੨੯
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗੁਾਈ ਗਾਇਦੁ ਤੇ ਗੋਲਾ ਤੇ ਮੋਹਣੁ ਜਾ ਰਦਾ ਕੁ
 ਕਗੁਰੂ ਅਰਜ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨੁ ਆਇਆ ਅਸਾ ਰੂਪਿ ਪਾਗੁ ਕਿਉ ਕਰ
 ਹੋਵੈ ਸਾਈ ਉਪਾਉ ਕਹਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਨਾ ਲੋਗਾ ਨਾ ਮਜਪਣਾ
 ਤੇ ਸਾਥੀ ਮਰਣਾ ਚਿਤਰਖਣਾ ਅਰਣਾ ਚਿਤਰਖਣਾ ਥੀ ਪਾਪ

ਨਕਰੇਗੇ ਤੇਰਾ ਮਨ ਦੇ ਭਜਨ ਥੀ ਪਿਛਲੇ ਪਾਪ ਨਾ ਸਹੇ ਵਨ ਗੋਤ
ਸਾਡਾ ਉਧਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ੬੦॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਜੇ ਪਾ ਤੇ ਜਾਮੁ
ਟੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਸਾ ਆਏ। ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁ
ਇਕਾਗਰ ਕਰਕੇ ਭਜਨੁ ਕਰਨਾ। ਸੇ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀ
ਹੋਇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਅਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀ ਮਨ ਦੇ ਸੁਭਾਵਨੁ ਨਹੀ
ਸੇ ਜਾਣਦੇ। ਤੇ ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਵਾਕਵਹੋਇ। ਜੇ ਦੇਖਨੁ ਨਿਕਲੇ
ਤੇ ਵੈਰਾ ਆਣ ਜੇ ਰਨਾ ਆਪੇ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸਾਡਾ ਕ
ਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਦਾਇ ਸੇ ਕਰਕੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਆ।
੬੧॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਮੰਦਪੰਨੁ ਤੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਣੁ। ਗੁਰੂ
ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਸੀ ਆਏ। ਤੁਸਾਡਾ ਸਿਖੀ ਬਖਸੇ।

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਸਰਵਰਦੇ ਮੁਰੀਦ ਹੋ ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੁ ੧੨੩
 ਰਲ ਭੁਭੇ। ਤੁਸੀ ਸਿਖੀ ਕਮਾਨ ਸਕੇਗੇ ਤ ਬਠਨਾ ਅਰਦ
 ਸਕੀ ਤੀ ਜੇ ਜੀ ਜਦ ਦਾ ਤੁਸਾ ਭਾਵਰ ਸਨੁ ਕੀ ਤਾ ਹੋ ਤੇ ਬਚਨੁ
 ਭੁਨੇ ਹੋ ਨਿ। ਤਦ ਦਾ ਅਸਾ ਭਾ ਮਨੁ ਸਰਵਰ ਥੀ ਮੁੜ ਗਇਆ ਹੈ
 ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋ ਕੇ ਅਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨੂਮਾ ਨਿਦੇਹਾ ਅਸਾ ਭਾ ਪਰਮ
 ਲੋਪੁ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਜੇ ਤੁਸਾ ਰੀ ਸਰਨੁ ਆਈਐ ਤਾ ਸਾ ਭਾ ਕ
 ਇਆ ਭੁਹੋ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸੀ ਮੁਕਾ
 ਮੁਸਰਵਰ ਦਾ ਢਾਹਿਅ ਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਭੁਭੇ ਥੀ ਵਣਾ ਤਾਂ
 ਰਾਈ ਮੰਦੁ ਤੁੰ ਪਗਣਾ ਪਾਰਿ ਜਾਇ ਕੇ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮ
 ਢਾਹਿ ਕੇ ਟੇਰਿ ਪਰ ਥੀ ਹ ਜੂਰਿ ਆਇ ਸਰਨ ਪਰੇ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

ਏਥੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੇਵਾਟਹਲੀ ਸਿਖਾਈ ਕਰ ਜੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਅੰਤ ਹਕਰ
ਨਸੁਪਹੇਵ ਨਗੇ ਤੁਸਾਨੂੰ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਵਾਗੇ ਗੁਣੀ ਪਿਰਾ
ਏ ਨੁਮਾਗਿਆ ਹੋਈ ਤੁਸਾ ਲਿਗਰ ਦੇ ਜਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ
ਲਿਗਰ ਦੇ ਚੁਲੇ ਝੋਕੇ ਤੇ ਗੁਣੀ ਮੰਦ ਨੁਮਾਇਆ ਹੋਈ
ਜੇ ਤੁਸਾ ਲਕੜੀਆਂ ਪਜੂਰ ਦੇ ਲਿਗਰ ਦੀਆਂ ਲਿਮਾਵਣੀਆਂ
ਤੇ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਜੁਠੇ ਬਾਸਨ ਮੰਦੇ ਤੇ ਦੁਇਵੇ ਲੇ ਤੁਸਾ ਕਥਾ
ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੈ ਸੁਨਣੀ ਤੇ ਬਹੁਤੁਆ ਪਸਮੀ
ਦਰਬੈਠ ਕੈ ਪਰਸ ਪਰਮ ਨਨੁ ਕਰਨਾ ਤਾਸ ਦੀ ਵਭਿਹ ਏਸੇ ਪ੍ਰਕਾ
ਰ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿਹ ਜੂਰ ਦੇ ਲਿਗਰ ਬੀਛਕਨਾ ਤਾਇਕ
ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਪਾਛਿਆ ਜੇ ਗੁਣੀ ਮੰਦ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਿਥੇ ਖਾਵ

ਦੇਰੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸੀ ਲਿਗਰ ਬੀ ਪਸਾ ਦੁਖਾ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬ ੧੨੩
 ਚ ਨਹੋਇਆ ਜੇਹੀ ਟਹਲ ਕਰਕੇ ਪਸਾ ਦੁਖਾ ਪਸੇਤਾ ਜੁਰੀ ਹੋਈ
 ਤਾਂ ਪਸਾ ਦੁਖ ਹਸਿ ਖਾਥੀ ਖਵਨਾ ਤੇ ਟਹਲ ਹਜੁਰ ਦੀ ਕਰਨਿ ਤੰ
 ਬ ਚ ਨਹੋਇਆ ਤੁਝ ਪਸਾ ਦੁਖਿ ਥੇ ਖਾ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ ਆਸੀ
 ਖਾਥੀ ਖਾ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬ ਚ ਨਹੋਇਆ ਜੇ ਸਿਖ ਸਰਪਾਨ ਲਾਇ
 ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਕੁਇਕ ਪਸਾ ਦੀ ਆਪ ਖਾਣੀ ਹੋਰ ਵਰਤਾਇ ਦੇ
 ਵਣਾ ਤਾਂ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਖੀ ਛੋਹ ਗਏ ਤਾਂ ਇਕਾ ਦਿ ਨ ਓਨਾ
 ਖਬਰ ਆਈ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਆਗਾਈ ਮਹੀ ਚੋਰ ਛਪਾਇ ਲੇ ਗਏ
 ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਪਰਮੁ ਗਲਾ ਜਪਤ ਕੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਬ ਚ ਨਹੋ
 ਇਆ ਤੁਝੀ ਮੰਦ ਪਿਰਾਣਾ ਖੇਤੀ ਖਸਮਾ ਸੇਤੀ ਤੁਸੀ ਪਰਦੀ
 ਖਬਰ ਲਾਹੇ ਲੋਕ ਕਹ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਸਰਵਰ ਦਾ ਮੁਕਾਮੁ ਦੇ ਨ ਛਾਹਿ ਆਹੈ

ਤਤੇਏਨਾਦੇਪਦਾਰਥਖੀਣਹੋਏਹੈਨਿ ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਸਚੇਪਾਤਸਹਜੇਸੁਪਨੇਦਾਪਨੁਜਾਵੈਤਾਕਿਆਘਟਿਜਾਵਾ
 ਹੈ। ਤੁਸਾਡੀਕਿਰਪਾਤੇਅਸਨੁਸਚੁਪਨੁਵਹਗੁਰੂਕਾਨਮੁਪਾ
 ਪਤਿਪੋਇਆਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਸਵਾਸਸਵਾਸ
 ਵਹਗੁਰੂਜੀਕਾਨਮੁਜਪਿਆਕਰੋ। ਤੇਓਨਾਨੁਚਰਨਾਦੀਪਾਹੁਲੁ
 ਦਿਤੀ। ਤੇਸਿਖਕੀਤੇਫੇਰਸਭਪਨੁਪਾਮੁਪੂਰਨਹੋਗਏ। ਤਾਂ
 ਓਨਨੁਕਹਿਆ। ਤੁਸੀਘਰਿਜਾਵਹੁ। ਤਾਂਓਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੀਅਸਾਰਾਘਰੁਤੁਸਾਡੀਨਾਚਰਨਾਵੇਚਹੋਵੈ। ਇਕਦਿਨਭਈ
 ਮੰਦੁਲਕੜੀਆਨੁਗਇਆਸੀਤੇਮੀਧੀਆਈਸੀਅਗੇਭੁਹਿਦਿ
 ਚਮੰਦੁਗਿਰੁਪਾਇਆ। ਪਰਲਕੜੀਆਸਿਰਥੀਨਾਉਤਾਰੀ
 ਆਮਤੁਰਿਜਜਾਦੀਅਹੋਵਨਾ। ਤਾਸਹਿਬਸਿਕਾਰਚੜੇ

ਓਸੇ ਖੂਹ ਤੇ ਆਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏ ਸਖੁ ਹਵਿ ਚਕੇਹਾ ੧੨੪
 ਅਵਾਜ ਆਵਦਾ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਪਾਛਿਆ ਤੇ ਭਾਈ ਮੰਦ ਬੋਲਿ
 ਆ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਵਗੇ ਰੁਹਾਈ ਆ ਤਾਂ ਓਹ ਬੋਲਿਆ ਪਹਿਲੇ
 ਲਕੜੀਆ ਬਹਰ ਕਦੇ ਜੋ ਭਿਜਨ ਨਹੀ ਪਛੇ ਮੇਨਿ ਕਲਾਂਗ
 ਤਾਂ ਓਨਾ ਅੰਗ ਦੇ ਲਕੜੀਆ ਕਦੀ ਆਂ ਪਛੇ ਭਾਈ ਮੰਦ ਨਿਕ
 ਲਿਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਹੁਤ ਪਸਿਨੁ ਹੋਏ ਓਹ ਚਰਨ ਤੇਰੀ
 ਰੂਪ ਇਆ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਓਠਾਇ ਮੰਗਲਾਇਆ ਓਨ ਨੂਤ
 ਨਕਾਲ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇਆਈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੁਰਖਾ
 ਕਛੁ ਮੰਗਾ ਓਸ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ ਕੇ ਕਛੁ
 ਤੁਸਾਰੇ ਏਹੋ ਸੇ ਦੇਹੇ ਹੋਏ ਅਥਿਅਸਾਨੁ ਏਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੋ

ਜੇ ਅਸਾ ਭੀ ਸੰਗਣ ਦੀ ਨਾ ਬਿਤ ਉਪਜੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ
 ਪਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ ਕਛੁ ਹੋਰੁ ਭੀ ਸੰਗ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਜੇ ਫੇਰ ਸਿਖਾਨੁ
 ਇਤ ਨੀਤਾ ਕੁਨਾ ਨਾ ਕਰਵਾਈਐ। ਜੇ ਕਲਜੁਗ ਦਾਸ ਸਾਹੈ। ਬਚ
 ਨੁ ਹੋਇਆ ਇਉਂ ਹੀ ਕਰਗੇ। ਚੇਰੁ ਕਛੁ ਸੰਗ। ਤਾਂ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਸਿਦਕ ਦਾਨੁ ਦਿਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅੰਦੁ
 ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸੰਦੂਪਿਆਰਾ ਅੰਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਹਿਥਾ ਜਗੁ ਲਿਖ
 ਇਹ ਗਾਭਾਈ ਸੰਦੂ ਤੇ ਪਰਾਣਾ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੈਗਾ ਨਾਲੇ
 ਤੁਸਾਭੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੈਗਾ ਦੋਰਾ। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਹਮਜਾਜਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾਮਰਵਾਹੁ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਹਰੀ
 ਤੇ ਭਾਈ ਸੁਰੀ ਚੈਧਰੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇ। ਤੇ ਅਰ

ਦਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਤਾਵਿਚ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ੧੨੫
 ਕਾਂਸੀ ਪੁਰੀ ਦੀ ਵਡੀ ਉਪਾਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਥਾਵਰ ਜੀਗਸਗਤ
 ਦੇ ਜੀਅ ਜੇਠੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਨਾਂ ਸੇ ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਨੁਸਰਤ
 ਇਪਾਤ ਪੁਰੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਸਾਡੀ ਆਗਸ ਨਾ ਥੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ
 ਦੀ ਉਪਾਸੁਣੀ ਚਾਹੁ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਾਈ ਇਸ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਦਸ ਦੇ ਇਕ ਸਪੁਰੀਤ ਸਰਤੀ ਨਲੇ
 ਕਾ ਕੇ ਕਲਿ ਜੁਗ ਥੀ ਭੈ ਮਾਨੁ ਹੋਇਆ ਇਨਿਵਾਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਿਥ
 ਮੇਅਸੀ ਤਰਨ ਤਰਨ ਤੀਰ ਬੁਝਣਾ ਦੇਸਾ ਤਾਂ ਇਕੁ ਗੁਰੁ ਪੁ
 ਸਦਾ ਕਿਰਤ ਕਰਕੈ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਦੇ ਚੇ ਇਕੁ ਪਟਾ ਗੁਰੂ
 ਭੇਟ ਮੇਲੇ ਦੇ ਮੇਲੇ ਲਿਆਵ ਦਾਸੀ ਤੇ ਤਰਨ ਤਰਨ ਤੇ ਆਇਆ

ਤਾਅਸਰੁਪਯਾਭੇਟਗਿਆ ਤੇਅਸਰੁਪਯਾਪਲੇਖਿ
 ਨਕੇਕਰਤਰਨੁਤਰਨਦੀਕਰਿਣਲਗਾ ਤਾਤੇਅਸਰੁਪਿ
 ਚਰਾਇਆ ਜੇਅਸਤੀਰਥੁਰਚੀਏ ਤੇਲਗਨੁਰਦੀਏ
 ਠੇਠਵਲੇਲਕਆਵਿਆਵਿਚੇਇਦਾਉਠਾਇਲੇਗਏ ਤਾਅ
 ਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾ ਜਿਸਸਮੇਏਨਾਦੇਅੇਰਪਾਟਿਕੇਏਹੁਇਟਾ
 ਲੇਆਵਗੇ ਤਿਸਸਮੇਉਸਾਰਗੇ ਤੇਲਗਾਇਕੁਇਸਤੀਤੇਪੁ
 ਰਖਆਏ ਜੇਗਰੀਬਨਵਾਜੇਅੇਅਕੇਪਨੀਦੀਬੇਟੀਹਾਂਤੇ
 ਮੇਰੇਪਗਪਤਕੇਪਹੇਇਕੇਇਸਕੁਸਟੀਨਾਲਮੇਗਾਵਿਵਾਹੁਕੀ
 ਤਾਸੀ ਤੇਅੇਇਸਨੁਖਗੇਵਿਚਪਾਇਕੇਲਈਫਿਰਦੀਸਾ ਤੇ
 ਅੰਮਿਤਸਰਦੀਬੇਰਤਲੇਇਸਦਾਖਰਾਰਖਿਕੈਮੇਤੁਰੀਭਿਫਿ

ਆਕੇ ਗਈ ਸਾਥੀ ਭੀ ਠਉੜ ਵੈਸਾ ਖੀ ਦਾਇ ਨੀ ਤੇ ਕਾਓ ੧੨੬
 ਓਸ ਜਲਾਦਿ ਚ ਇਸ ਨ ਨ ਕਰ ਕੈ ਸੁਪੇਦੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤੇ
 ਪੁਰਖੁ ਭੀ ਓਸ ਕੇ ਬੀਚ ਇਸ ਨ ਨ ਕਰ ਕੈ ਆਗੇ ਹੋਇ ਗਇਆ
 ਸਭੇ ਪਤੇ ਮੇ ਇਸ ਦੇ ਪਛਾਣ ਦੀ ਹਾਂ ਪਰ ਮੇ ਨੁਪਤੀ ਤ ਨਹੀ
 ਆਵਦੀ ਤੁਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਦਸੋ ਤਾਂ ਅਸੀ ਅੰਤਰ ਪਿਆ
 ਨੁਹੋਇ ਕੈ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਅਸਾ ਨੁਸਤਿ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸਾਹਿਬ ਤੀ ਸਰ
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਜੇ ਇਸ ਇਸ ਤੀ ਦਾ ਭਰਤੋਇ ਹੀ ਭੀ
 ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਆਰੁ ਅਸੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਬਾਵਲੀ ਜੀ ਤੀ ਰਥੁ ਗੋਇ ਦਵਾ
 ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਓਸ ਦੀ ਆਂਚੇ ਗਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਕੀ ਤੀ ਆਂਚੇ
 ਜੇ ਜਪਿ ਜੀ ਦਾ ਭੋਗੁ ਇਕ ਮਨਿ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਂ ਤੇ ਭੋਗੁ ਪਾਇਕੇ

ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇਗਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਇਸਨਾਨੁ
 ਕਰਕੇ ਇਕਮਨ ਪੈਵੀਆਂ ਤੇ ਰੋਗ ਪਾਏਗਾ। ਸੋਚ ਉਗਸੀ ਥੀ ਬਚੇ
 ਗਾ। ਤੇ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤੀਰ ਭੂਤ ਸਾਰ ਚਨਾ। ਤੇ ਬੀਚਰ ਸੰਦ
 ਰੁਚਣਾ। ਵੀਚ ਇਸਦੇ ਗਿਰੰਥ ਜੀਰਖਣਾ। ਜੇਈ ਹਾਂ ਇਸਨਾਨੁ
 ਕਰਕੇ ਤੇ ਪਿਆਨੁ ਲਾਇ ਕਰਿ ਗਿਰੰਥ ਜੀ ਸੁਣੇਗਾ। ਓਸਦੇ ਸਭ
 ਪੜਾਵਾ ਉਪਾਰੋਵੈਗਾ। ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜਿਸ ਇਸਥਾਨੁ ਹੁ
 ਰੁਗਮਦਾਸ ਜੀ ਦਾਸਰੀ ਰੁਹੇ ਮਿਆ ਹੈ। ਓਥੇ ਹੀ ਹਰਮੰਦਰ ਜੀਖ
 ਵਾ ਕਰਨਾ। ਗੁਰੁਗਮਦਾਸ ਜੀ ਦਿਸਨ ਰੂਪ ਹੋਸਨਾ। ਤੇ ਤੇ ਦਿਸਨ
 ਕਾਨਾ ਮਭੀ ਹਰਿ ਕਹਿ ਦੇਹੈ। ਤੇ ਤੇ ਇਸ ਕਾਨਾ ਮਹਾਰਿਸੰਦਰ ਹੈ। ਬ
 ਹੁਣੇ ਨਾਮ ਤੇ ਨਾਮੀ ਮੇਭੇ ਦੁਕ ਛੁਨੀ। ਅਠੇ ਪਹਰ ਈਹਾਨਾ ਮਕ

ਉਚਾਰੇ ਵੇਗਾ ਤਾ ਤੇ ਭੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੈ ਸੇਸਾਰੀ ਗੰਗਾ ੧੨੭
 ਥੀ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾਤਮਾ ਸੇਖੈ ਤੈ ਸੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਕੇ ਨੀਚੇ ਹਰਿ
 ਕੀਆ ਪਵਤੀਆਰ ਚ ਟੀਆ ਓਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨ ਦਾ ਛਲੁ ਸ
 ਭੁਸ ਥੀਆ ਪਕੇ ਵੇਗਾ ਤੁਬਾਨ ਸਾਅਰ ਦਾ ਸਕੀ ਤੀ ਜੋ ਏਹੁ ਤਰਨ
 ਤਰਨੁ ਜੇ ਤੀਰ ਭੁਗ ਚਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਏਹੁ ਤੀਰ ਭੁਗੀਨ
 ਲੇਖਿ ਖਾਦੇ ਰੇ ਗਗਨਾ ਏਗਾ ਸਾਥ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਗਤਿ ਦੇ ਵੇਗਾ ਤੇ
 ਸਮਾਪਾਇ ਕੇ ਏਹੁ ਭੀ ਪਕਾ ਤੀਰ ਭੁਗੇ ਵੇਗਾ ਤੇ ਓਮ ਸਿਆ ਦੇ ਇਸ ਨਾ
 ਨ ਦਾ ਈਹ ਬਡਾ ਮਹਾਤਮਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਬ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤਤਾ ਰੁਕੇ
 ਤੇ ਜੇ ਥੇਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਖੇਦਣਾ ਓਥੇ ਇਕ ਜੇਗੀ
 ਬੈਠਾ ਹੈ ਓਸ ਨੂੰ ਤੁਸਾ ਥੀ ਗਿਆ ਨੂੰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ

ਤੇਆਏ। ਤੇਥੇਹੁਥੇਇਆਤੇਓਸਦੇਬੀਚਇਕਮਟੁਨਿਕਲਿਆ
ਇਕਜੇਗੀਥੈਠਾਸੀਸਮਾਪਲਾਇਕੈ। ਤਾਂਓਸਦੇਚਰਨਾਤੇਪੁ
ਟਣੀਆਤੇਮਖਣੁਕਸਤੂਰੀਮਲਕੇਸੁਚੇਤੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਓਸਨੇ
ਦੁਰਸਨੁਕੀਤਾ। ਤਾਂਜੇਗੀਕਹਿਆਅਜੁਅਸਾਰਾਜਨਮੁਸਫ
ਲੁਹੇਇਆਹੈ। ਈਹਹੀਦੁਆਦਸਕੇਸਪ੍ਰਜੀਤਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਹੈ
ਸਭਤੀਰਖਏਸੇਜਾਗਾਨਿਵਾਸੁਕਰਨਿਗੇ। ਤੇਕੇਸਭਰਚਫੇਰੇ
ਇਸਕਾਮਧਿਆਨੁਹੈ। ਏਥੇਹੀਜੇਤਾਲੁਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਲਵੇ
ਇਆਹੈ। ਇਸਦੀਅਥਿਚਲਨੀਵਕਰਨੀਹੈ। ਤੇਇਸਦੇ
ਬੀਚਭੀਤੇਉਦਾਲੇਭੀਨਿਰੰਕਾਰਕੇਨਾਮਕੀਸੇਭਾਸਦਾਹੈ
ਵੈਗੀ। ਤੇਮੈਤੋਤੇਜਗਸਮੇਰਾਜੇਜਨਿਕਕਾਸਿਖਥਾ। ਤੇਮੁ

ਭੇਗਿਆਨ ਦਿਤੁ ਨ ਹੀ ਸੀ ਹੁਆ ਤਾ ਮੇ ਨੂ ਓ ਸਸਮੇਗ ਜੇ ਜਨ ॥ ੨੬ ॥
 ਕਜੀ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਤੂ ਈ ਹੋ ਬੇਨਾ ਜੇਗ ਸਾਪਨ ਕਰਾ ਮੇ ਕਲ
 ਜੁਗ ਦੇ ਸਮੇਗੁ ਨ ਨ ਕਦਾ ਮੇ ਤਰੁ ਪਾਰ ਕੈ ਪੰਜਵਾਂ ਮੇ ਤਰੁ ਗੁਰੁ
 ਅਰਜਨ ਜੀ ਦਾ ਪਾਰ ਗਾਂਗਾ ਤਾਂ ਤੁਸਨੂ ਉਪ ਦੇ ਸੁ ਦੇਵਾ ਗਾ ਤਾ ਤੇ
 ਮੇ ਤੁਸਾ ਦੇਵ ਗਸਨ ਹੀ ਕਾ ਕਤ ਹੋਇਆ ਹੋ ਪਰੁ ਪਰਸਨ ਕਰ
 ਤਾ ਹੋ ਜੇ ਜਗਤ ਸਚ ਹੋ ਕੈ ਤੂ ਹੋ ਜੇ ਤੂ ਹੋ ਤਾ ਪ੍ਰਤਖ ਭਾਸ
 ਤਾ ਕਿਉ ਹੋ ਜੇ ਸਚੁ ਹੋ ਤਾ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਵਾ ਦੂਰ ਕਿਉ ਹੋ ਜਾਵੈ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸੇ ਸੁਪਨ ਦੀ ਸਮਗੀ ਸੁਪਨੇ ਵਿਖੇ ਸਚੁ
 ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਤੇ ਜਾਗਤ ਸਮੇਨ ਸੁਹਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤੁ
 ਭੀ ਤੇ ਸਹੀ ਰਹੀਆ ਗਿਆਨ ਕਾਲੀ ਸਚੁ ਭਾਸਤੀ ਹੈ ਤੇ ਗਿਆਨ

ਨਕੇਪਾਪਤਹੋਇਆਦੁਰਹੋਜਾਦਾਹੋਸੁਹੀਸੇਸਬਦੁਹੋਬਾਜੀ
 ਗਰਜੈਸੇਬਾਜੀਪਾਈਨਾਨਰੂਪਸਵਾਂਗਦਿਖਾਈਸਾਂਗਉ
 ਤਾਰਿਥਮਿਓਪਸਗਤਬਏਕੈਏਕੈਕਾਰਾਕਉਨਰੂਪਉਪਜਿਓਥਿ
 ਨਸਾਇਓਕਹਾਗਇਓਓਹਕਹਿਤੇਆਇਓਜਲਤੇਓਪ
 ਜੇਅਨਕਤਰੰਗਾਕਨਿਕਭੂਖਨਕੀਨੇਬਹੁਰੰਗਾਬੀਜੁਬੀਜੁ
 ਦੇਖਿਓਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਾਫਲਪਾਕੇਤੇਏਕੈਕਾਰਾਸਹਸਪਟਅਹਿ
 ਏਕਾਅਕਾਸੁਆਇਫੂਟੇਤੇਓਹੀਪ੍ਰਕਾਸੁਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਜੈਸੇਬਾਜੀਗਰਦੀਬਾਜੀਝੁਠੀਹੋਤੇਬਾਜੀਗਰਸਚੁਹੋਜੈਸੇ
 ਪੁਤਰੀਆਕੋਖਿਲਾਵਤਾਹੋਤੈਸੇਖੇਲਤੀਆਹੈਨਾਤਾਜੇਗੀ
 ਨੇਕਹਾਤਾਤੇਜਗਤੁਅਰੰਭਵਾਦੁਹੋਇਆਜੇਬਾਜੀਗਰਨੇਕਿ

ਸੇਅਸਥਾਨ ਥੀ ਕਾਠ ਲੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਅਸਥਾਨ ਥੀ ਹਥੀ ਅਰੁਪ ੧੨੬
 ਤਰੀਆ ਦੇ ਪੜਨ ਵਾਲੇ ਲੀਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਪਤਰੀਆ ਬਨਾਈਆ ਹੈ ਨਿ
 ਤੇ ਪੁਣਾ ਮਦਾਰ ਕੰਚਨ ਕੇ ਭੂਖਨ ਨਾ ਪਕਾਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨਿ ਸੇਈ
 ਕੰਚਨ ਪੁਣਾ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਬਹਾ ਹੀ ਪੁਣਾ ਕੇ ਜਗਤ ਹੋ
 ਗਇਆ ਤਾਂ ਬਚਤੁ ਹੋਇਆ ਪੁਣਾ ਮਦਾਰੁ ਸੇ ਹੋਤਾ ਨਿ ਆਪਣੇ ਸ
 ਰੂਪ ਰੂਤਿਆ ਗਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭੂਖਨ ਦੇ ਸਮੇਭੀ ਭੂਖਣੁ
 ਵਰਨ ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਤਰੰਗ ਜਲ ਕੇ ਸਮੇਭੀ ਜਲ ਹੀ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਵਿਦਰ
 ਤਵਾਰੁ ਹੈ ਸੁਇਨੇ ਕੇ ਭੂਖਨ ਭੀ ਮੁਦਰਨ ਹੀ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗ
 ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਸੇ ਜਗਤੁ ਬਹਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਨਾਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਜਗਤ ਨੁਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸੇਈ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਕਤਿ ਹੈ ਨਿ ਜੇ ਸੇਅਕਾ ਸਮੇ

ਸਹਿਸਪਟਮਟਹੋਤੈ। ਤੇਅਕਸਪਟਾਕੇਬਣਾਵਣਥੀਬਣਿ
ਆਨਹੀ। ਤੇਬਿਨਸਨਤੇਬਿਨਸਿਆਨਹੀ। ਤੈਸੇਬਹਮਜ
ਗਤਕੇਉਪਜਾਇਤੇਉਪਜਿਆਨਹੀ। ਅਰੁਬਿਨਸਨਤੇਬਿਨ
ਸਤਾਨਹੀ। ਏਕਹੀਬੀਜਸਭਨਫਲੇਵਿਖੇਹੋਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਏਕ
ਬਹਮਸਭਇਸਥਾਵਰਜੀਗਮਵਿਖੇਵਿਆਪਕਵਿਵਰਤਵਾਦੁਹੈ।
ਰੁਮਕਰਕਾਸਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਜੇਗੀਬੋਲਿਆ। ਅਬਿਮੇਰੀਨਿਸਚਾਭਈ
ਹੈ। ਜੇਕਛੁਮੇਜਾਣਨਥਾਸੇਮੇਜਾਤਾਹੈ। ਅਬਿਮੇਸਰੀਗੁਤਿਆਗਤਾ
ਹੈ। ਤਾਤੇਸਿਤੋਖਸਰਦੇਉਪਾਰਿਜੇਗੀਨੇਮਿਟੀਲੀਤੀ। ਤਾਂਸਾਹਿਬ
ਆਇਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੀਤੀ। ਅਰੀਕੀਤੀ। ਪੌਛੀਆਚੇਫੇਰੀਮ
ਸਿਦਾਨੁਬਹੀਆਵੀਡਿਵਿਤੀਆ। ਤੇਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਪਕੀਆ

ਬਾਹੀਆ ਕਰੇਗੇ ਤਾਤੁ ਸਾਡੀ ਮੁਨੀਆ ਦਿਪਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਪੋਲੀਆ ੧੩੦
 ਬਣਾਵਹੁਗੇ ਤਾਤੁ ਸਾਡਾ ਪਲਉਪੜ ਜਾਵੇਗਾ ਬਹੁਤਾ ਹਰਿਮੰਦਰਿ
 ਦੇਇਸਥਾਨ ਖਲੇਇਕੇ ਸਬਦੁ ਉਚਰਿਆ ਮਃ ੪ ॥ ਵਿਚਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਖਲੇਇਆ ਵਾਲੁ ਨ ਵਿਗਾਹੇਇਆ ਮਜਨੁ ਗੁਰਆ ਵਾਗਸੇ ਜਪਹ
 ਰਿਹਰਿਕਿਲਾਵਿਖਨਾਸੇ ॥ ਸਿਤੋਗਮਦਾਸ ਸਰਦਰਨੀ ਕਾਜੇਨਾਵੈਸੇ
 ਕਲਤਰਾਵੈਉਪਾਰੋਇਆ ਹੈਜੀਕਾ ॥ ਰਹਉ ਜੈਜੈਕਾਰਜਗੁਗਾਵੈ
 ਮਨਇਛੈਸੇਫਲੁਪਾਵੈ ॥ ਸਹੀਸਲਾਮਤਨਾਇਆਏਆਪਨਾਪ੍ਰਭੂਪਿ
 ਆਏ ॥ ਸਿਤਸਰਦਰਨਾਵੈ ॥ ਸੇਜਨੁ ਮਗਾਤਿਪਾਵੈ ॥ ਮਰੈਨਾਵੈਜਾਈ
 ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਪਿਆਈ ॥ ਏਹੁਬ੍ਰਹਮਵੀਚਰੁਸੇਜਾਨੈ ॥ ਜਿਸੁਦਿਆਲੁ
 ਹੋਵੈਭਗਵਾਨੈ ॥ ੪॥ ੩॥ ਬਾਬਾਨਨਕਪ੍ਰਭਸਰਨਾਈ ॥ ਜਿਨਚਿਤਾ

ਗਣਤਮਿਟਾਈ॥੫੬॥ਤਿਸਦਵੀਚਰੁ॥ਜਿਸਸਮੇਈਸਰਦਾਪਿ
 ਅਨੁਪਾਰਿਆ॥ਤਾਈਸਰਪਤਖਹੋਇ॥ਤਾਆਗਿਆਕੀਤੀਜੈਸ
 ਰਗੁਣਰੂਪਾਰਿਕੈਇਸਬੀਚਚਰਨਪਾਰੈਹੈਨਾ॥ਅੰਗਨਿਰਗੁਣ
 ਰੂਪਮੇਗਨਉਹੈ॥ਸੋਮੇਦੋਨੋਰੂਪਇਸਮੇਵਰਤੇਗਾ॥ਜੋਇਸਨਨੁਕ
 ਰੇਗਾ॥ਓਸਕਾਮਜਨੁਸਿਸੰਰਨਤੇਸਭਕਿਲਵਿਖਨਾਸੁਹੋਵਨੁ
 ਗਾ॥ਏਸਿਤਜਨਜੋਇਹਰਾਮਦਾਸਸਰੋਵਰਬਹੁਤੁਨੀਕਿਹੋਵੈਗਾ॥
 ਜੋਇਸਨਨੁਕਰੇਗਾ॥ਓਸਦੇਕਲਾਦਾਉਪਾਰੁਹੋਵੈਗਾ॥ਜੋਜੈਜੈਕਾਰ
 ਦੇਸਬਦਗਾਵੈਗਾ॥ਓਸਦੇਮਨਵਾਛਤਸਿਪਹੋਵਨਗਾ॥ਜੋਨਾਮੁਪਿ
 ਆਵਗਾ॥ਸੇਸਲਾਮਤਰਹਨਿਗਾ॥ਗਿਆਨਰੂਪਪਤਹੋਵਨਗਾ॥
 ਤੇਜੋਇਸਦੀਸਰਨਸਦਾਰਹਿਨਗਾ॥ਸੇਤੀਨਤਾਪਦੀਚਿਤਾਈ॥੧੩

ਨਿਰਵੈਰੋਵਨਗੇ ਜੇ ਸਿਤ ਸਰੋਵਰ ਹੋਤਿ ਸਦਿਖੇ ਜੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਨ ੧੩੯
 ਗੇ ॥ ਸੁਖਨੁ ਖਪਰਮਗਤਨੁ ਪਾਤਿ ਹੋਵਨਗੇ ਜੇ ਇਸਦਿਖੇ ਨਾਮਦਾ
 ਮਹਤਮੁ ਹੋਤਿ ਸਦਿਖਮਨ ਕੇ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਾਵਨਗੇ ॥ ਸੇਜਨਮ ਮਰਨ
 ਥੀਰਹਤ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਜੇ ਸਾਥੀ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਨਗੇ ਸਾਥੀ ਨਾਮਕਾ
 ਉਚਾਰੁ ਕਰਨਗੇ ॥ ਜੇ ਇਸ ਜਾਗਾ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗੁ ਕਰਨਗੇ ॥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਰ
 ਮਪਦ ਕੇ ਪਾਤਿ ਹੋਵਨਗੇ ॥ ਇਸ ਥਾਵਰ ਜੇ ਗਮਏ ਥੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗੇ
 ਗਾ ॥ ਸੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਓਸਨੁ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ਇਸਦੇ ਦੁਆਲੇ ਚਰਨ ਚਰਨ
 ਤੇ ਸੀਤੀ ਰਝੁ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਕਾਲਾ ਮੇਹਰ
 ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਪਰਬਤਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦੇਸਨਾ ॥ ਤੇ ਆਇਆ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਬ
 ਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸਾ ॥ ਤੇ ਹੁਰਦਰਸਨ ਨੁ ਆਏ ਸੋ ਗਤਿ ਨਾਪਸਨ ਕੀਤਾ

ਜੇਗਰੀ ਬਨਿਵਾਜਏ ਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਤਾਮਸੀ ਪਾਪੀ ਜੇਰ ਹਨਿਗੇ। ਓਨਾ ਦੀਗ
ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮਸੀਭੂ ਤੇ ਕਾਕਾਂ ਤੇ ਪੇਤ
ਤੇ ਕੁਕਰਾ। ਤੇ ਚੂਹਿਆ। ਤੇ ਸਰਪਾਦੀਆ। ਜੂਨ ਨੂਭੇ ਗਨਗੇ। ਪਰੁ ਏਸੇ ਇਸਥ
ਨ ਬਰੀਬਰ ਸਰੀਰ ਨੂਤਿਆਗਨਗੇ। ਓਹ ਭੀ ਮੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨੂਪਾਪਤਿ ਹੋਵਨਗੇ।
ਚੋਗਸੀ ਥੀ ਛੁਟ ਨਿਗੇ। ੬੪। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਕਕਾ ਜਾਤ ਦਾਕਾ ਲਉ ਸੀ
ਵਡਾ ਸੂਰਮਾ ਸੀ ਓਸ ਆਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀਜੇ ਸੂਰਮੇ ਨੂਕਿਆ ਪਦਵੀ ਪਾਪਤਿ
ਹੋਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਜੁਪ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗਦੇ
ਹੈਨ। ਤੇ ਅੰਤ ਕਾਲ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾਨਾ ਮੁਸਿ ਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਸੇ ਪਰਮਗਤ
ਨੂਪਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਨ। ਤੇ ਮਾਰਮਾਰ ਉਚਾਰਕੈ ਜੇ ਸਰੀਰੁ ਤਿਆਗਦੇ ਹੈਨ।
ਸੋ ਭੀ ਸੁਵਰਗ ਦੀਆ ਬਰੀਗਨ ਭੋਗ ਕੇ ਫੇਰ ਮਨੁ ਪਾਅੰਤ ਰੁਪਾਰ ਕੇਰਾ

ਜੇਆਇਉਦੇਹੈਨਾ॥੫॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਕਾਈਸਿਦੂਤੇਰਾਮਦਾਸਗੁਰਾਂ॥੩੨॥
ਦੇਵਚਨਮਨਦੇਸਿਨਾ॥ਓਨਨੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਤਸਾਹਿਅਸੀ॥
ਤਾਂਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਹੀਰਹਾਂਗੇ॥ਤੇਸਰੀਰਤਿਆਗਾਂਗੇ॥ਪਰਏਹੁਬਬੇਕਸਰੁ॥
ਤੇਰਾਮਸਰਜੋਹੈਨਿ॥ਏਨਾਦੇਇਸਨਾਨਦਾਕੀਫਲੁਹੈ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੈਇਅਰੁ॥
ਅਸਰਤਾਸੁਖਮਨੀਜੀਦਾ॥ਉਚਾਰੁਕੀਤਾਹੈ॥ਚੋਬੀਸਹਜਾਰਇਸਕਾਅਖਰੁਹੈ॥
ਇਸਦੇਪੜਨਤੇਚੋਬੀਸਹਜਾਰਸੁਦਾਸਸਫਲੁਹੈ॥ਤੇਰਾਮਸਰਇਸ
ਦੇਪਾਸਤੀਰਥੁਹੈ॥ਇਸਦੇਇਸਨਾਨਤੇਸਭਪਾਪਨਾਸਹੇਜਾਦੇਹੈਨਿ॥ਤੇ
ਬਬੇਕਸਰਤੇਸਭਿਸਿਧਮਨੀਸਰਏਬੀਮਲਾਅਏਸਿਨਾ॥ਜੇਆਸਾਨੁ॥
ਏਥੇਰਹਿਛੁਦੀਜਾਗਾਦੇਹੈ॥ਤਾਂਅਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾ॥ਜੇਆਪਣਾਗੁਮਾਨੁ॥
ਛਡਿਕੇਗੀਗਾਦੇਲੋਪਸਮੇਤੁਸਾਂਆਇਨਿਦਾਸੁਕਰਣਾ॥ਜੇਈਹਾਇਸਨ॥

ਨੁਕਰੇਗਾ ਓਸਕੇ ਪੁਰ ਬਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਗੇ ਜੇਤੁ ਮਾਰ ਦਰਸਨੁ ਕਰੇ
 ਗਾ ਓਸਨੁ ਅਗੇ ਪਾਪ ਦੀ ਸਰਪਾਨ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਬਿਬੇਕ ਸਰਤੇ
 ਮਜਨੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋਗਿਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇਗਾ ੬੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਜੇ
 ਠਾਸਭਾਗ ਤੇ ਉਗਵਦਾ ਅਰੇ ਕੇ ਚੂਹ ਈਏ ਵਿਚਰਹਿ ਦੇ ਸਿਨਾ ਤੇ ਸਿਖੰ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲਕਰਨਾ ਤੇ ਰਾਡ ਜਾਗਣ ਕਰਣਾ ਤੇ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਿਖੰ
 ਨੁਖਵਦਨਾ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਮ ਸਿਖੰ ਨੁਪਹਿਰਾ ਵਨਾ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੇਏ ਥੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਨਮਤ ਦੇਵੇ ਹੈਨਾ ਤਾ ਪ੍ਰਤਾਨੁ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀ ਪਹੁ
 ਚਦਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪਹੁਚਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਬਚਨੁ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਸੋਮਿਲੇ ਜੇਖ ਦੇ ਪਾਲੇ ਦੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ
 ਏਹੁ ਤਾਏ ਥੇ ਪ੍ਰਥਵੀ ਤੇ ਸਿਖੰ ਨੁ ਕੇ ਬਹਮਣੁ ਨੁਖਵਾਵੇਗਾ ਤੇ ਪਿਤਾ

ਸੁਵਰਗਾਵਿਚਕਿ ਨਰਕਾਂਵਿਚਕਿ ਸੇਜੁ ਨਾਵਿਚਹੋਵਨਗੇ ਓਨਾਨੁ ੧੩੩
 ਕਿਉਕਰਿ ਪਹੁਚੇਗਾ ਤਾਂਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋਪਿਤਾ ਦੇਵਿਨਾ ਦੇਵੇ
 ਹੈਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਿਖਾ ਵਿਚਾਨਿ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿਤੇਖਤੀ
 ਆਬਹਮਣਾ ਚਹੁਵਰਨਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਬਹਮਣਾ ਵਿਚ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ਕਰ ਦੇਹੈ ਨਿ
 ਓਹਮਹਾਰ ਓਨਾਨੁ ਪਚੁਚਦਾਹੈ ਤੇਬਹੁਤੈ ਲੜਕਾ ਜੋਪਤੰਗਚ
 ਨਾਵਤਹੈ ਤੇਪਤੰਗ ਅਕਾਸਤੇਹਤੀਹੈ ਤਾਓਸਤੋਰਦੇ ਮਾਰਗਜਗਾ
 ਇਕੇਈ ਪਕਪਠਾ ਦੇਦਾਹੈ ਤਾਪਤੰਗਨੁ ਜਾਇਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇ
 ਸੇਪਿਤਾਕਿ ਸੇਇਸਥਾਨਹੋਤੇਹੈ ਤੇਓਨਾਈਮੇਹਈਤੋਰਪਤਾਮੇਖੀਪੀ
 ਹੋਤੀਹੈ ਓਸਮੇਹਦੁਆਰਾਪਸਾਦਿਪਿਤਾਨੁ ਪਾਤਿਹੁੰਦਾਹੈ ਪਉਤੀ
 ॥੧੪॥ ਪੈੜਾਜਾਤਚਡਾਈਆਜੇਠੇਸੇਠੀਕਾਰਕਮਾਈਲਟਕਣ

ਪੁਰਾਜਾਣੀਐਗੁਰਦਿਤਾਗੁਰਮਤਿਗੁਰਭਾਈਕਟਾਰਸਰਾਫੁਹੈ
 ਭਗਤਵਧੂਭਗਵਾਨਸੁਭਾਈਸਿਖਭਲਾਰਵਤਾਸਵਿਚਪਉ
 ਟਮਰਾਰੀਗੁਰਸਰਣਾਈਆਤਿਤਸੋਇਨੀਸੁਰਮਾਚਰਣਸਰਣ
 ਚੂਹੜਜੇਸਾਂਈਲਾਲਾਸੇਠੀਜਾਣੀਐਜਾਣਿਨਿਹਾਲੁਸਬਦਿ
 ਲਿਵਲਾਈਗਾਮਾਡੀਆਖੀਐਹੇਮੁਸੇਈਗੁਰਮਤਪਾਈਜਿਵੁ
 ਭੰਗਾਰੀਭਲਾਸਾਹਦਰੈਸਿਗਤਸੁਖਦਾਈਪੰਜਾਬੈਗੁਰਦੀਵਡਿਆ
 ਈਓਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਐੜਾਚੰਡਾਲੀਆਤੇਜੇਠਾਸੇਠੀਗੁਰਮ
 ਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਗਏਜੇਤੁਸਾਭੇਬਚਨਕਰਕੈਅਸੀਕਿਰਤਕ
 ਰਕੈਪ੍ਰਸਾਦਸਿਖਾਨਾਲਵਰਤਾਇਖਾਂਦੇਸਾਤੇਅਸਾਨੁਬ੍ਰਹਮਣਿ
 ਕਹਿ ਦੇਹੈਨਿਜੋਪਹਿਲੇਚਕੀਪੀਸਾਣਿਵਿਚਜੀਅਹਿਸਹੈ

ਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਬਹੁ ਹੋਏ ਖਲੀ ਕੁਟਾਇ ਵਿਚਿ ਚੁਲੇ ਦੇ ਤਪਾਵਿ ਛਿ ਵਿਚਿ। ਤੁਹ ਦੇ ਫੈ ੩੪
 ਗਇ ਕਰਿਆ ਦੇ ਛਾਨ ਏ ਕਰਿ ਜੀ ਹਿਸਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਗੇ ਦੇ ਅਸੀ ਦੇ ਵਿਤਿ ਅੰ
 ਦਾ ਹੋ ਮੁਅਹੂਤੀਆ ਅਗਨ ਵਿਚ ਡਾਲ ਦੇ ਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਪਿ ਛੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਖਾਂ ਦੇ ਹਾਂ। ਤੇ
 ਤੁਸੀਅਹੂਤੀਆ ਨਹੀ ਕਰਦੇ। ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਵਿ ਤੁਹੰਦੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੇ ਗਰੀਬ ਸਿਖਨੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਛਕਾਵਹੁ ਗੋ। ਤੇ
 ਆਪਭੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੈ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੈਕ ਪਾਵਹੁ ਗੋ। ਤਾਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
 ਭੀ ਤੁਸਾਡੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੀ ਸਭੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਨਗੇ। ਮੁਖ ਵਿ
 ਚ ਅਗਨ ਦੇ ਵਤਾ ਵਸਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਮਹਾਗਜ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣਾ ਏ ਹੀ ਤੁਹੰਦੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਗਇਣ ਚੇਤਨ ਸਹੀਰ ਵਿਚਿ ਹੈ। ਓਹ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
 ਤਾਂ ਨੇੜਾ ਵਾ ਦੇਵਤਾ ਸੁਰਜੁ ਹੈ ਓਸਨੁ ਭੀ ਭਾਗਪਹੁ ਚਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਨਾਸਕ

ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਅਸਨੀ ਕੁਸਾਰ ਹੈ ਤੇ ਕੰਨਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਇਹ ਪਾਲੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ
ਰਸਨਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਵਰਨ ਹੈ ਤੇ ਰੋਮਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਨਾਸ ਪਤੀ ਹੈ ਤੇ ਹ
ਥਾ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਬਾਵਨ ਹੈ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰੀਲਿਕ
ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਪ੍ਰਜਾਪਤ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਜਮ ਹੈ ਤੁਚਾ ਦਾ ਦੇਵ
ਤਾ ਪਵਨ ਹੈ ਇਤੁਆ ਦਿਕਸ ਭੇਦੇ ਵਤੇ ਤਿਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸਾ
ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਛਕਣਾ ਸਭੇ ਦਿਖਨ ਤੁਸਾ ਭੇ ਨਿਵਰਤ ਹੋਵਨਗੇ
੬॥ ਸਾਥੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਲਟਕਣ ਪੁਰਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਤੇ ਭ
ਈ ਕਟਰਾਸਰਾ ਛੁਭਾਈ ਭਗਵਾਨਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ॥
ਜੇ ਅਸੀਂ ਕੋਸਾਨ ਮੁਜ ਪੀਐ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਹਾਰਾ ਜ
ਦੇ ਸਭੇ ਉਪਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਤੁਸਾ ਭੇ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ

ਚਤੁਰਵਿੰਸਤ ਹੋਸੇ ਨਾ ਦੇ ਚਾਗ ਅਖਰ ਕੀ ਤੇ ਹੋ ਨ ਜੇਵਾ ਹਰੁ ਦਾਜ ੧੩੫
 ਪਜ ਪਨ ਗੋਓ ਨਾ ਦਾਉ ਪਾਰ ਹੋਵੈ ਗਾਏ ਹੁਕਲ ਚਗ ਵਿਚ ਜਹਾ ਜੁਧੈ
 ਜਿਨ ਨੇ ਨਾ ਮਦਾ ਮਹਾ ਤਮ ਜਾਤਾ ਹੋ ਤੇ ਓਨਾ ਸਭ ਨਾ ਦਾਉ ਪਾਰ
 ਤੇਇਆ ॥ ੬੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਮੁਰਾਰੀ ਪੈਣ ਰਵਤਾ ਸਵਿਚ ਰਹਿ
 ਦਾਸੀ ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੁ
 ਜੀ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਬਣੀ ਸੁਣ ਦੇਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਪਕੁ ਦੇਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਵੀ ਚਾਹ
 ਦੇਭੀ ਹਾਂ ਤੇ ਅਸਾਡੀ ਦਰਸਤ ਨਹੀ ਜਾਈ ॥ ਏਹ ਕੀ ਵਾਸਤਾ ਹੋ
 ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈ ਬਸਤੁ ਉਜਲ ਨੂਰੰਗੁ ਤਰਤੁ ਚੜਦਾ ਹੋ ॥
 ਮਲੀਣ ਨੂਰ ਹੀ ਚੜਦਾ ਪਰ ਜੇ ਮਲੀਣ ਬਸਤੁ ਪਹਿਲੇ ਪ
 ਵੀਐ ਉਜਲੁ ਕਰੀਐ ਤਾ ਪਛੇ ਰੰਗ ਚੜਦਾ ਹੋ ॥ ਤਓਨ ਕਹਿਆ

ਮਨੁ ਤਾ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਓਸ ਨੁ ਕਿਉ ਕਰਿ ਧੋਈਐ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਜ
ਪਵਿਚਸਿ ਪਾਭੀਏ ਹੋ ਪਸਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਥੀ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸੀ ਤਾ ਅਗਿ
ਅਹੋਈ ਭਗੀਐ ਹਥ ਪੈਰ ਤਨੁ ਦੇਹਾ ਪਾਣੀ ਧੋਤੈ ਉਤਰ ਸਖੇਹਾ ਮੁਤਪ
ਲੀਤੀ ਕਪੜੁ ਹੋਇ ਦੇਸ ਬੂਣ ਲਈਐ ਓਹੁ ਧੋਇਆ ਭਗੀਐ ਮਤ ਪਾਪਾ
ਕੈ ਸੰਗ ਓਹੁ ਧੋਪੈ ਨਵੈ ਕੈ ਰੰਗਿ ਜੈ ਸੇ ਸਰੀਰ ਅਸਭੁਲ ਜਲ ਅਸਭੁਲ
ਕਰ ਧੋਈ ਦਾਹੈ ਤੇ ਬਸਤਰੀ ਅਸਭੁਲ ਹੋ ਤੇ ਜਲ ਸਬੁਣ ਭੀ ਅਸਭੁ
ਲ ਕਰ ਧੋਈ ਦਾਹੈ ਤੇ ਮਤ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਨਾ ਪਾਪ ਕਰਿ
ਮਨੁ ਮੇਲੁ ਲਗੀਐ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾਨੁ ਮੁਭੀ ਸੁਖ ਮੁਹੈ ਨਾ ਮੁਇ ਸਦੇ
ਪਾਪਾ ਵੀ ਮੇਲੁ ਧੋਦਾਹੈ ਤੇ ਬਹੁੜ ਪਗੇ ਸਰਦੀ ਪੀਤ ਦਾਰੰਗੁ ਲਾਵਦੇ
ਹੈ ਤਾ ਤੁਸੀਭੀ ਸੁਣਦੇ ਪੜਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਥਮੇ ਤੁਸਾਡੀ ਮੇਲੁ ਕਟੀਐ

ਗੀਛੇਰਮਹਾਰਾਜਦੀਭਗਤਿਨੂਪਾਤਿਹੋਵੇਗਾ॥੧੦੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥੧੩੬
 ਅਤਿਤਸੁਇਨੀਤੰਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਇਆਜੇਅਸੀਸ
 ਸਤਬਿਪੁਦੇਹਾਂਤੇਜੁਪੁਕਰਦੇਹਾਂਅਸਾਡਾਉਪਰਕਿਉਕਰਿਹੋਵੇਗਾ
 ਤਾਬਚਨੁਹੋਆ॥ਤੁਸਾਜੁਪੁਦੇਸਮੇਧਿਆਨੁਮਹਾਰਾਜਦਾਕਰਨਾਜੇਸਾਰਿਗੁ
 ਧਨਖੁਪਾਰਕੈਵੈਤਾਦਾਸਿਪੁਕਰਦੇਹੋਨਾਤੇਪਰਮਦਾਜੁਪੁਕਰਨਾ
 ਜੇਗਰੀਬਾਨੁਰੰਦਾਏਓਸਨਲਜੁਪੁਕਰਨਾਜਿਸਦਾਲੁਣਖਾਵਣਾ
 ਓਸਨੁਪਮੇਸਰਰੂਪਕਰਜਾਨਣਾ॥ਤੁਸਾਹੀਬਿਜੈਭੀਹੋਵੇਗੀਤੇਮੁਖਭੀ
 ਓਜਲੁਹੋਵੇਗਾ॥੧੦੧॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਭੁਈਚੂਪਨੁਤੇਸਾਂਝੀਤੇਲਾਲਾਸੇ
 ਠੀਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲੁਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਏਤੇਸਬਦਿਨੁਲਿ
 ਵਲਾਇਕੇਗਾਵਨਿ॥ਤੇਗਿਆਨੁਕਰਨਲਿਵਲਾਇਕੇਤੇਜਿਸਸਮੇਦੇ

ਚਾਰ ਕਰਨ ਸਭ ਨ ਦੇ ਅਨਿਕੋ ਮਲ ਹੋ ਜਾਵਨਿ ਚਿਨਾ ਦੀ ਛਾਇਆ
 ਸਭ ਭਾਤੇ ਪੇਜਾ ਵੈ ਅਹਾਖੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹੋ ਜਾਵਨਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਆਭਾਈ ਕੁਲੀਆ ਕਰ ਤੂਤਾ ਕੀਤੀਆ ਚਾਹੀ ਦੀਆ ਹੋਨਿ ਜੈਸੇ
 ਮੁਖ ਪੜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਅੰਕਰ ਤੂਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਓ ਸਦੀ ਛਾਇਆ
 ਸਭ ਭਾਤੇ ਪੇਜਾ ਤੀਹੈ ਪਹਿ ਲੇ ਦੇ ਜੜਿ ਅੰਦਰਿ ਜੈ ਮੇਤਾ ਉਪਰ
 ਹੋਵੈ ਛਾਉ ਤਾ ਤੇ ਜੋ ਪੜਕੇ ਆਪਨ ਹੀ ਕਮਾਵ ਦੇ ਚਿਨਾ ਦੀ ਛਾਇਆ
 ਨਹੀ ਪੈਦੀ ੧੦੨॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਰਾਮਾ ਝੰਡੀ ਤੇ ਹੋ ਮੁਸਈ ਤੇ
 ਜਡੂ ਭੰਡ ਹੀ ਸਹ ਦਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦੇ ਸਿਨਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਸਰਨ ਆਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਸੁਣਿ ਦੇਹਾ ਤੇ
 ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀ ਠਹਿਰਦਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਥਮੇ

ਸ੍ਵਨਕਰੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਕੇ ਮਨ ਨ ਕਰੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਕੇ ਨਿਧਾ ਸਨਕ ॥੩੭॥
 ਹੈ ਜੇ ਤਿਨੇ ਇਕ ਠੇਹੇ ਹੋ ਨਿ ਤਾਰਿ ਦੇ ਵਿਚੁ ਠਹਿਰਾਇ ਹੈ ਸ੍ਵ
 ਵਨ ਦੁਇ ਪਕਰਾਇ ਹੈ ਇਕ ਤਾਇ ਹੁ ਸ੍ਵਨ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁ ਹੋਰ ਪਰੇ
 ਵੈ ਤੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰੀਐ ਤਾਂ ਪੈਤਾ ਦੀ ਅਗਨ ਸਮਾਨ ਹੈ ਕਛੁ ਇਕ ਪੁੰਨ
 ਤੁਹਾ ਹੈ ਪਰ ਸਰਬ ਥਾਪਾ ਨਹੀ ਦਗ ਪਉਦੈ ਤੇ ਇਕ ਮਨੁ ਹੋ ਕੇ
 ਰੁਇਆ ਜੈ ਸੇ ਚੁਲੇ ਦੀ ਅਗਨ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ
 ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਬਹੁ ਫਰਿਸ ਪਰਜਲ ਪਾਇਦੀ
 ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੁਝ ਜਾਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਬਹੁ ਫਰਿਸ ਪਾਇਆ ਕੀਆ ਵਿਚ ਪਾਇ
 ਆਨ ਮੁਭੁਲਿ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਸ੍ਵਨ ਨਾਲ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਬਿ
 ਜਲੀ ਦੀ ਅਗਨ ਅਸਿਖ ਜਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚ ਬੁਝੀ ਨਹੀ ਤੈ

ਸੇਸੁਣਿਅੰਹੋਇਆਫੇਰਵੀਚਾਰੀਦਹੈ ਤਾਂਭੁਲਦਾਨਹੀਸਦਾ
ਚਿਤਰਹਿਦਹੈ ਅੰਗਨਿਪਾਸਨਜੇਹੈਸੇਸੁਣਿਆਵੀਚਾਰਿਆਫੇ
ਰਕਮਾਵਣਿਵਿਚਲਿਆਵੀਦਹੈ ਤਾਂਸਮੁੰਦ੍ਰਦੀਬੜਵਾਨਲਈ
ਨਿਆਈਜਲਾਨੁਭਸਮਕਰਤੀਹੈ ਤੇਆਪਿਇਸਥਰਹਿਦੀਹੈ
ਤੈਸੇਪਾਪਦਾਨਸੁਕਰਤਹੈ ਤੇਗਿਆਨੁਇਸਥਿਰਹਿਦਾਹੈ
ਤੇਸਾਖਿਆਤਕਾਰਕੀਤਾਜੇਗੁਰਾਤੇਪ੍ਰਤੀਤਕਰਕੈਸਾਖਿਆਤਹੁੰ
ਦਾਹੈ ਸਭਇਸਨਾਥਬ੍ਰਹਮਹੀਦ੍ਰਿਸਟਆਵਤਾਹੈ ਤਾਂਤੇਤੁਸੀਸ
ਰਵਨਮਨਨਨਿਪਾਸਨਕਰੇਗਾ ਤਾਂਸਾਖਿਆਤਕਾਰਹੋਵੇਗਾ
ਫੇਰਤੁਸਾਨੁਜਨਮਮਰਨਨਹੋਵੇਗਾ ਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋਇਕੇ
ਵਿਚਰੇਗਾ ਜੈਸੇਪਰਲੋਕਾਲਦੀਅਗਨਸਭਸਨੁਜਲਾਇਕੁ

ਆਪਹੀਰਹਿਦੀਹੈ॥੧੦॥੩॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿਖ॥੧੩੮
 ਜੀਥੀਸਿਖਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾ॥ਜੀਕੋਲਸਰੁਜੋਹੋਇਆਹੈ॥ਸੇਕਿਉ
 ਕਰਿਹੋਇਆਹੈ॥ਤਾਂਓਨਾਬਚਨੁਕੀਤਾ॥ਜੇਸਾਹਿਬਛਿਦੀਪਤ
 ਸਹੀਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੇਗਤੇਗਦੇਪਨੀਲਹੋਗਵਿਚਹੋਸਨੀ
 ਤੇਘੋੜਿਆਦੇਸੇਦਾਗਰਕਲਾਲਓਬੇਰਹਦੇਸੇ॥ਓਨਾਥੀਸ
 ਹਿਬਘੋੜੇਲੀਤੇਸਨ॥ਤੇਮੇਲੇਵਸਾਖੀਦੇ॥ਮਾਇਆਦੇਵੁਣਦ
 ਕਰਾਰਕੀਤਾਸੀ॥ਓਹੁਅਗੇਦੇਹੀਮੰਗਣੁਲਗੇ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਅਸੀਮੇਲੇਤੇਦੇਵਗੇ॥ਤਾਂਓਨਾਬਹਿਆਅਸੀਮਿਜਮਾਨਹੋਕੇ
 ਲੇਵਾਗੇ॥ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ਜੇਮਿਜਮਾਨਹੋਵੇਗਾ॥ਸੇਆਪਹੀ
 ਮਲੁਮਹੋਵੇਗਾ॥ਤਾਂਓਨਾਦੀਬੇਟੀਕਉਲਾਨਉਸੀ॥ਤੇਸਾਹਿਬ

ਨੂਦੇਖਦੀਸੀ॥ ਤੇਇਕਸਮੇਸਾਹਿਬਅਸਵਾਰਹੋਏ॥ ਤਓਸਸਾਹਿ
 ਬਦਾਦਮਨੁਪਕਿਛਿਆ॥ ਤਾਸਾਹਿਬਓਸਨੁਰਾਮਦਾਸਪੁਗਲਿ
 ਅਏ॥ ਤਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀਮਹਾਰਾਜਮੇਨੁਆਪਣਾਅੰਗਲਾਈ
 ਐ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ॥ ਤੁਧਪਿਛਲੇਜਨਮਅਸਾਡੀਭਗਤਿ
 ਕੀਤੀਸੀ॥ ਤੇਤੁਧਵਰਮੰਗਿਆਸੀ॥ ਜੇਮੇਗਉਧਰਹੋਵੈ॥ ਇਸਕਾ
 ਰਨਤੈਨੁਲਿਆਏਹਾਂ॥ ਤੁਏਬੇਦਰਬਾਰਰਹਾਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇ
 ਚਿਤੇਬੈਠਕੇਤਪਕਰਾ॥ ਅੰਗਲੇਜਨਮਤੈਨੁਮੇਲਵੇਲਾਗੇ॥ ਤੁ
 ਓਸਕਾਹਿਆਜੇਮੇਗਪੁਤ੍ਰਹੋਵੈ॥ ਤੁਮੇਰਨਾਉਰਹੈ॥ ਤਾਂਬਚਨੁਹੋ
 ਇਆ॥ ਇਹੁਕੇਲਸਰਤੀਰਥਹੈ॥ ਤੇਰਨਾਮੁਸਭਜਗਤਪਰਪ
 ਰਗਟੁਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੇਇਸਤੀਰਥਨੂਜੇਪੜਕਾਮਨਾਕਰਿਸੇਵਨ

ਗੋ। ਓਨਨੁਪਤਪਾਪਤਹੈਵੈਗਾ। ਜੋਨਿਹਕਾਮਸੇਵੇਗਾ। ਓਸਦੇਸਭ ੧੩੬
 ਪਾਪਕਟੀਅਨਗੋ। ਤਾਬਰਸਦੇਬਰਸਏਹੁਪ੍ਰਜੇਸਰਾਪਾਵਿਚਮਿਲ
 ਨਗੋ। ਤੇਰੀਭੀਪਰਮਗਤਹੈਵੈਗੀ। ਕਛੁਸਿਸਾਨਹੀਕਰਨਾਨਾਪੁ
 ਨਰਾਇਣਕਾਉਚਾਰਕਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾਭਾਈਮਨਿਸਿੰਘਜੀਥੀਪਸ
 ਨਕੀਤਾ। ਜੇਓਹਤਾਕਾਮਦੀਭਾਵਨੀਕਰਗੁਰੂਮਿਲੀਸੀਨਿਹਕ
 ਮਾਕਿਉਕਰਿਹੋਈ। ਤਾਂਓਨਾਕਹਿਯਾਜੈਸੇਹੀਰੋਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸਭਪਦ
 ਰਥਤੇਪੜਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਸਚਦਾਪ੍ਰਕਾਸਸਿਰੀਤੇਪੜਤਾਹੈ। ਤਾਂਜੇਪੁ
 ਰਖਵਿਚਸਚਹੋਦਾਹੈਤਾਇਸਤੀਨੁਭੀਸਚਮਿਲਦਾਹੈ। ਤੇਜੈਸੇ
 ਫਟਕਦੇਉਪਰਸਿਗਦੇਪਦਰਥਦਾਰੰਗਦਿਸਦਿਆਵਦਾਹੈ। ਤੇ
 ਸੋਝੁਠੇਉਪਰਇਸਤੀਦਾਬਲਪੜਜਾਤਾਹੈ। ਦੁਹਿਵਿਚੋਇਕਰ

ਸਚੇ ਹੋਵੈ ਤਕਾਮੁ ਪਦ ਜਾਦ ਹੋ ॥ ਪਉੜੀ ੨੫ ॥ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਲ
 ਤੇ ਗੁਣਿ ਚਸੇ ਫੀਆਇਣ ਤਾਇਆ ਸਹਾਰੀ ॥ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਝੰਝੀਆ
 ਸੇਵੇ ਜਵ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਸਾਧੂ ਮਹਿਤਾ ਜਾਣੀਐ ਕੁਲਕੁਮਾਰ
 ਭਗਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਲਖੁ ਦਿਚ ਪਦੇ ਲੀਆ ਭਾਈ ਲਖਾ ਪਰਉਪ
 ਕਾਰੀ ॥ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਜਦੁ ਇਹਾ ਝੀਕੇ ਹਲੀਆ ਵਿਚ ਭਾਰੀ ॥ ਸੁਦਕ
 ਲਿਆਣਾ ਸੁਰਮਾ ਭਾਨੁ ਭਗਤੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ਮੂਲਾ ਬੇਰੀ ਜਾਣੀ
 ਐਤੀ ਰਖ ਅਤੇ ਮੁਕੰਦ ਅਪਾਰੀ ॥ ਕਹੁ ਕਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜੀਗੀਆ ਸੇ
 ਠਮੀ ਗੀਣੇ ਨੂਬਲਿ ਹਾਰੀ ॥ ਸਨਮੁਖ ਸੁਨਿਆ ਗਭਲਾਨਾ ਭੀਨਿ
 ਹਾਲੁ ਸਪਰਵਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੀ ॥ ੧੦੪ ॥ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਹਾਰੀ ਸੇਵੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਭਿਰਾ

ਵਾਇਚੈ ਹੈ ਸੀ। ਸਾਹਿਬ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੀ। ੧੪੦
ਪਰ ਅਕਰੂਰ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਸਦਾਰਿ ਦਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੀ। ਸੇਵਾ ਟੁਲ
ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਕਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਦੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਇਆ ਜੀ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ
ਭਤੀ ਜੇਹਾ ਅਸੀਂ ਤੇਰੀ ਟਹਲ ਕਰੀਏ। ਤਾਓ ਸਾਅਰ ਦਾ ਸਕੀ ਤੀ
ਤੂੰ ਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਮਾ ਅੰਤਰ ਪਾਰਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕ੍ਰਿਸਨ
ਅੰਤਰ ਪਾਰਿਆ ਹੈ। ਤਾਅਰ ਜਨ ਪਾਠ ਵੇਨ ਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੇ ਮੇਰ
ਨਾਮ ਤੇ ਤੁਸਾ ਰਾਨਾ ਮੁਇਕ ਹੋਵੇ। ਤਾ ਤੁਸਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਕ
ਲਜਗਾ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਨਰ ਰੂਪ ਪਾਗਾ ਗੇ। ਤਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਮੁਇਕ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੇਹੁਣ ਤੇ ਨੁਗਿਆਨ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਤੇਰੀ ਜੇਤ

ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਵਿਚ ਸਮਾਇ ਲੀਤੀ ਹੈ ਤੈ ਨੁਸਖਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸੇ
 ਤੂ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਮੇ ਨੁ ਆਪਣੀ ਸਾਇਆ ਕਰਿ ਵੇਚਨ ਹੀ ਏਹੈ ਮੇ
 ਹੁ ਦਾਨੁ ਦੇਹੈ ਤੇਰੀ ਸਿਖੀ ਜੇਹਾ ਹੋਰੁ ਮਰਾਤ ਬਾਕੇ ਈ ਨਹੀ ਜੀ
 ਅਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਦਾਦਾਨੁ ਬਖਸੇ ਜੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪ੍ਰਸਿਦ੍ਹ ਹੋ ਕੈ ਕਹਿ
 ਆਤਮਾ ਏਆ ਜੀ ਤੁਸਾਨੁ ਮਨੁ ਨੀਵਾਹੈ ਤੁਸਾਨੁ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਈ ਹੈ ११०॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਿਤਾ ਝੰਝੀ ਤੇ
 ਸੈ ਦੇਜ ਦੁਲਹੀ ਗਵਿਚਰ ਹਿ ਦੇਸਨਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਤੀ ਸਗੋ ਪਾਤ
 ਸਾਹੀ ਨੁ ਸਿਖ ਸਰਸਾਨ ਲਲਹੀ ਰਲੇ ਗਏ ਤੇ ਵਡੀ ਕੁਗਤ
 ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਆਮੈ ਤੁਠਾਹਾ ਕੁਝ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕੁ
 ਹਿ ਆਜੀ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਸਾਇ ਪੁਗਦੇ १੪

੧੪੯
 ਖਕੈਬਚਨੁ ਕੀਤਾ॥ ਮੰ॥ ੧॥ ਲਹਿਰਿ ਸਹਰੁ ਜਹਰ ਕਹਿਰੁ ਸਵਾਪਹਿਰੁ
 ਤਾਂ ਤੇ ਸਭੇ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸੈ ਦੇਹੈ ਨਾਏਹੁ ਬਚਨੁ ਬਖਸੀਐ॥ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਮੰ॥ ੨॥ ਲਹਿਰਿ ਸਹਿਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਸਿਫ ਤੀ ਦਾ ਪਰਾਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਇਸ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੁ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਲਹਿਰੁ ਤੀ
 ਕੁਬਜਾਹੋ ਵਨਗੇ॥ ਤੇ ਸਬ ਦਰੁ ਪੀਲੀ ਮਿਤੁ ਵੰਡੀਐਗਾ॥ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਸਰੁ ਸਿਫ ਤੀ ਦਾ ਪਰੁ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੇ ਸੇ ਦੇਹੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸਬ
 ਦਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਕਰੁ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਰਗੁਣ
 ਨਿਰਗੁਣ ਇਕ ਕਰਿ ਜਾਣੁ॥ ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਨਾਥੀ ਵਚਨੁ ਸੁਣੇਗਾ॥ ਤਾਂ
 ਓਸ ਦਾ ਭੀ ਮਨੁ ਰੂਪ ਵਜਾਵੈਗਾ॥ ਤਾਂ ਦੇਨੈ ਸਿਖਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ
 ਚਰਨੀ ਦਾ ਹਿਪਏ॥ ਤੁਸੀਂ ਪਾਕਰੋ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ॥ ਤੁਸਾਨੁ

ਗਿਆਨੁ ਦਿਵੈ ਹੋਵੈ ਗਾਂ ਤੁਸੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨ ਆਵੈ ਗੋ ੧੦੬॥ ਸਖੀ ਹੋ
 ਰੁਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਮਹਿ ਤਾ ਤੇ ਕੁਲ ਕੀ ਮਿਆਰ ਦੀ ਵਿਚ ਹੋ ਸੀ ॥ ਤੇ ਬੁਧੁ ਉਸ
 ਦਾ ਨ ਉਹੈ ਸੀ ॥ ਤੇ ਭਗਤੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੁਹੈ ਸੀ ॥ ਤੇ ਲਹਿਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
 ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਜੇ ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਜੈ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ
 ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨਾ ॥ ਸੋ ਪਹਲੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਕੜਾਹੁ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਲਾਹਾ ਵਾਪ
 ਗਵਿਚੈ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਦਸਵੰਦੁ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਦੇਵਣਾ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਬੁਧੁ ਆਵਾਇ ਟਾਟਾ
 ਚਾੜਿਆ ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਿਖਾਨੂ ਕੀਤਾ ॥ ਸਭ ਸਿਗਤਿ ਆਇ ਜੁੜੀ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਪ
 ਟੋਲੀਆ ॥ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾ ਸੀ ॥ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਓਹੁ ਗਇਆ ॥ ਅਗੇ ਦਰਵਾਜਾ ਬੰਦੁ ਹੋ ਸੀ ॥
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬਾਹਰ ਰਹਿ ਗਇਆ ॥ ਅੰਦਰਿ ਦਰਵਾਜੇ ਦੇ ਸਿਗਤਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ॥ ਜੇ ਆਵਾਪਕਾ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬਾਹਰ ਬੋਲਿਆ ॥ ਜੇ ਆਵਾਕ ਚਾਹੁ ॥ ਤਾਂ ਆਵਾ

ਪਿਲਾਗਹਿਆ ਤਾਂ ਓਸਗੁਰੂ ਅਰਜਨਜੀ ਨੂੰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੇਕੜਾ ਹੁਭੀ ੧੪੨
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਸਵੀਂ ਪੁਰੀ ਵਿਤਾ ਹੈ ਅੇਰਾ ਅਵਾ ਪਿਲਾਗਹਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੈ
 ਇਆ ਭਾਈ ਲਖੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਸੀ ਤੁਸਾਂ ਓਸਦਾ ਅਦਰ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀਂ
 ਓਸੇ ਪਾਸ ਜਾਓ ਤਾਂ ਬੁਧੂ ਕਹਿਅ ਕੇਈ ਸਿਖ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬੁਧੂ
 ਚਨੁ ਹੈ ਇਆ ਤੁਪਰ ਉਪਕਾਰ ਕਰਾ ਭਾਈ ਲਖੂ ਥੋਇਸੁ ਨੁਬਖਸਾਇਲਿ
 ਆਉ ਤਾਂ ਭਾਈ ਲਖੂ ਪਾਸਾਇਆ ਭਾਈ ਲਖੂ ਤੁਸਨੁ ਕੇ ਪਨਹੀ ਚਾਹੀ
 ਦਾ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨ ਹੈ ਤਪਦਾਨ ਸੁਕਰ ਦੇਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਲਖੂ ਕਹਿਅ ਜੇ
 ਆਵਾ ਪਕਦਾ ਤਾਨਹੀ ਪਰਲਹੀਗ ਵਿਚ ਬਰਸਾ ਤੁਬਹੁ ਤੁਲਗੇਗੀ
 ਪਿਲੀਆਇਟਾ ਪਕੀਆ ਦੇ ਮੁਲਾ ਵਿਕਨਗੀਆ ੧੦੦੭ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨੂ ਰਾਤ ਤੇ ਭਾਈ ਹਾਫੀ ਕੋਹਲੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ

ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਜੇ ਜੀ ਇਕ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹਨ ਕੇ ਤੇ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰ
ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਇਕ ਸੰਗੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬਰੇ ਕਰਮ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਸਬਦੁ ਤੇ ਤੇਰ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਸਨੁ ਕਲਿਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇਨੁ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਚ
ਨਹੀਂ ਇੰਨਾ ਜੇ ਭਾਵ ਨੀ ਕਰਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਜੇ ਅਸਾ ਰਾਜਨਾਮੁ
ਮਰਨੁ ਕਟੀ ਆ ਤਾ ਓਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਆਪਣੇ ਮਾਣੁ ਤੇ
ਵਿਖੇ ਭੋਗਾਂ ਵਾਸਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਓਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਿਉਂ ਕਰਿ
ਹੈ ਵੈ ਜੈ ਸੇ ਸਰਪ ਮਣਦੀ ਜੈ ਤਨਾਲ ਕਿਰਮਾਨੁ ਭੁਖਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਦੁਸ
ਟਮਨੁ ਖਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੰਗੇ ਲੋਕਾ ਦਾ ਦੁਖਾ ਓਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਵਿਖੇ ਭੋ
ਗ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਜੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਇਕ ਰਿਨੁ ਰਾਇਨੁ ਪਿਆ ਓਵੇ ਹੈ ਨਾ
ਤੇ ਨਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੧੦੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਲਿ

ਆਣਾ ਸੂਦੁ ਬਰਾ ਸੁਰਮਾ ਤੈਸੀ ਜਦ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ੧੪੩
 ਤਾਂ ਓਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾਇ ਪਉਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿ
 ਚ ਭਉ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਠਾ ਵਿਚ ਸਸਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਫੇਰਾ ਆਪਣੇ ਦਲ ਵਿ
 ਚ ਆਇ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਨਾ ਹਾਠਾ ਵਿਚ ਸਸਤਾ ਮਾਰ
 ਨੇ ਸੁਗਮ ਹੋਨਾ ਪੁਰਾ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਜੇ ਹਾਠ ਪੈ ਕਾ ਮਕੈ ਪਲੇ ਭਾਉ ਜੇ
 ਏਨਾ ਦੇ ਵਿਚ ਜੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਦਾ ਸਸਤਾ ਵਾਹ ਕੇ ਨਿਕਸਦਾ ਹੋ ਸੇ ਸੁਰ
 ਮਾ ਕਹੀ ਤਾ ਹੋ ਸਲੋਕ ਸਹਸਰਿ ਤੀ ਮਃ ੫ ਮੇਰਾ ਸਾਪਸ ਮੁਹੁ ਸੁਰਮਾ
 ਜਿ ਤੀ ਸੀ ਨਾ ਹੀ ਤਨ ਨਿਮਤ ਹਾ ਆਣੁ ਪਗੁ ਏਗੇ ਬਿਦਰਸਣ ਓਟੁ ਗੁ
 ਰ ਸਬਦ ਕਰ ਚਰਮ ਏਹਾ ਅਰੂੜੁ ਤੇ ਅਸਵਰਥ ਨਾਗੁ ਹੁਭੁ ਝੰਝੇ ਪ੍ਰਭ
 ਮਾਰਗਾ ਬਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭਉ ਸਤੁ ਮੇਨਾ ਪਾਅੰ ਤੇ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨੁ

ਜਿਤ ਤੇ ਬਿਸਵ ਸਿਸਾਹ ਨਾਨਕਵ ਸਿਆਂ ਕਰੋ ਤਿਪੰਚਤ ਸਕਰਹਾ ਤਿ
 ਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਜਗਿਆਸੀ ਦੀਸੇ ਨਹੈ ਕੈਸੇ ਸੁਗਮੇ ਹੋਨ
 ਜੋਕਾ ਮਕਰੋ ਪਨੁ ਜਿਤ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਜਿਗਨਿਸਤਾ ਰੂਪੀ ਪਹਿਰੀ ਹੈ ਤੇਵਾ
 ਹਰਹਰ ਦੇਹਣਾ ਦਰਮਣਾ ਏਹੈ ਹਥਿਆਰ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਦਾਸ ਬਦੁ ਵਿਖਣਾ
 ਦੇਛਰਣ ਸਮੇਛ ਲਪਰਣੀ ਤੇ ਨੈਛ ਭਗਤਿ ਕਰਨੀ ਘੋੜਿਆ ਤੇ ਚੜ੍ਹ
 ਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿ ਰਥਾ ਦਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਹੈ ਤੇ ਪਰਾਭਗਤ ਹਾਥੀ ਦੀਆਂ ਸਵਰੀ
 ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਦਾਰਾ ਹੁਪਛਣਾ ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਹੋ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀਸੇ ਨਾ ਤੇ
 ਵਿਚਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋ ਸੁਗਮੇ ਸਾਰੀ ਵਿਸ਼ਨੁ ਜੀਤ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੁਸੀਭੀ ਆਪਣੇ ਮ
 ਨਨੁ ਜੀਤੋਗੇ ਤਾ ਸੁਗਮੇ ਹੋਵੋਗੇ ॥੧੦੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਭਗਤ
 ਸਬਦ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਪਿਥੇ ਮੇਘ

ਕਸਾਵੈ। ਤੇ ਬਹੁ ਭੋਰ ਨਾਨੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੈ ਜੋ ਸਿਖ ਉਸ ਦੀ ਰਸ ਨਾਥੀ ੧੪੪
 ਕਥਾ ਭੁਣਨ ਸੇ ਸਭੇ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਨੂਪਾਪਤਿ ਹੋਵਨਿ। ਤਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿ
 ਆਜੇ ਮੁਹ ਜੰਗਾਵਿ ਚਦੁ ਸਟ ਬਹੁਤੁ ਹੋਨਾ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ
 ਹੋਨਿ। ਤਾ ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਆਗਿਆ ਗੁਰੂ ਕੀ ਲੇਕਾਰਿ ਮੁਹ ਜੰਗੀ ਗਾਇਆ ਜਬ
 ਓਥੇ ਜਾਇਗਹਿ ਆਤਾ ਭਾਈ ਕਿਸ ਨਾ ਸੇ ਠੀ ਮੰਗੀ ਛਾਸਾਰੇ ਪੁਤਾ ਇਸਤੀ
 ਆਸਮੇ ਤਾ ਦਿਨ ਗਤਾ ਤਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰਨਾ। ਹਥ ਜੇ ਝੁਕੇ ਖੜੇ
 ਤੇਰਹਿ ਨਾ ਨਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਦੀ ਕਥਾ ਹੋਵੈ। ਸਾਥ ਹੀ ਤੀਸ
 ਰੇ ਪਹਾਰਿ ਕਥਾ ਹੋਵੈ। ਹੋਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ। ਤੀਸਰੇ
 ਹਰਿ ਕਥਾ ਹੋਵੈ। ਸਾਰੇ ਸਿਖਾਨੂ ਮੁਹ ਜੰਗਾਵਿ ਚਗੁ ਰਮਾਤਿ ਪਾਪਤਿ ਹੋਈ।
 ਸਭ ਵੰਡਿ ਖਾਵਣਿ ਲਗੇ ੧੫। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਮੁਲਾ ਬੇਗੀ ਤੇ

੩

ਤੀਰਥ ਤੇਭਾਈ ਮੁਕੰਦਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਸੁਨਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹਿ ਜੀ। ਇਕ ਨਾਮਿਖ
ਦੀ ਆਰਸ ਨਾਥੀ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਚਰੁ ਸੁਣਿ ਕੇ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਇ
ਕ ਨਾ ਦੇ ਮੁਖ ਥੀ ਸੁਣਿਆ ਅਸੁਰ ਨ ਹੀ ਕਰਦਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਹੀਰੇ ਦਾ ਤੇ ਫਟ ਕਦਾ ਇਕੋ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਛਾਣਿ ਕਿਉ ਕਰਿਹੁ
ਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਨਰੰਗਾ ਤੇ ਹੀਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਫਟ
ਕਦੇ ਪਾਸ ਜੇਹਾ ਰੰਗੁ ਰਖੀਐ। ਤੇ ਜੇਹਾ ਓਸ ਦਰੰਗੁ ਭਾਸਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ
ਜੇਹਾ ਮੁਖਿ ਹੋਨਿ। ਭਾਵੈ ਕੈਸੀ ਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਜਾਇ ਬੈਠਨਿ। ਓਨਾ ਦਾ
ਤੇਜ ਸਚ ਦਾ ਸਿਗਤਿ ਵਾਲਿਆ ਤੇ ਭਾਸ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਝੁਠੇ ਦੇ ਉਪਰ
ਕੁਸਿਗੀਆਂ ਦਾ ਬਲੁ ਪ੍ਰਬਲੁ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜਨ

ਅੰਦਰਜੀਸੇਤਾਉਪਰਹੋਵੇਛਾਉਜੇਪਹਿਲੇਸਿਖਦੇਰਿਦੇਵਿਚਗੁਰਾਦ ੧੪੫
 ਸਬਦੁਪਦੇਸੁਕਰਦਹੈ। ਤਾਂਬਹੁੜੇਸੋਤਿਆਨੂਓਸਨੂਮਿਲਕੇ। ਤਿਸਨਾ
 ਰੁਪੀਤਪਤਥੀਸਾਂਤਆਵਦੀਹੈ। ਸਾਂਧਾਦੀਸਿਗਤਿਕਰਨੀਜੇਆਪ
 ਥੀਬੁਧਵਿਚਦਸੇਖਹੋਵਨਿ। ਤੇਬਚਨਗੁਰਾਂਦੇਮਨਵਿਚਦਸਾਂਵੇਲੇ
 ਵਕ੍ਰਤੰਨਈਵਗਛੰਤਸਿਗਦੇਖਣਸਾਧਵਾ। ਵੇਸਟੀਮਹਾਸਠਪੀਹਚੀ
 ਦਨੀਨਵਿਸਾਇਤੇ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਰਾਭਾਵੈਕੈਸੇਕੁਸਿਗੀਹੋਵਨਿ।
 ਸਾਧਾਦੀਸਿਗਤਿਕਰਸੁਪੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਜੈਸੇਬਿਛਤਾਬਾਵਨਚੰਦਨਸਿਗ
 ਚੰਦਨਹੋਦਹੈ। ਪਰਸਰਪਭੀਸੀਤਲਹੋਦਹੈ। ਪਉੜੀ॥੨੬॥ਭਾ
 ਨਾਮਲਣੁਜਾਣੀਅੰਕਾਬਲਰੇਖਗਉਗਰਭਾਈ। ਆਪੋਸੇਢੀਕਾਸ

ਰ

ਮੀਗੁਰਸਿਖੀਦੀਚਾਲਚਲਾਈਭਾਈਭੀਵਾਸੀਰੰਦਗੁਪਚੰਦਸਨਮੁਖ
 ਸਤਭਾਈਪਰਤਾਪੁਸਿਖਸੁਰਮਾਨੰਦੈਵਿਠਸੇਵਕਮਾਈਸਾਮਦਿਸੁਵ
 ਛੇਰੁਪੈਥਨੇਸਰਸਿਗਤਬਹਲਈਗੋਪੀਅਹਿਤਾਜਾਣੀਐਤੀਰਥਨਥ
 ਗੁਰਸਰਣਾਈਭਾਉਮੋਕਲੁਆਖੀਅਹਿਦਿਲੀਮੰਡਲਗੁਰਮਤਿਪਈ
 ਜੀਵੰਦਾਜਗਸੀਫਤੇਪੁਰਸੇਠਤਲੋਕਸੇਵਕਮਾਈਸਤਿਗੁਰਦੀਵਨੀਵ
 ਡਿਆਈ॥੧੦॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਭਾਨਾਮਲਗੁਤੇਰੇਖਰਾਉਦੇ
 ਨੇਸਿਖਕਾਬਲਾਵਿਚਹੁਦੇਸਿਨਾਤੇਸੁਬੇਦਾਰਨਿਬਾਬਦਾਮੇਦੀਖਨ
 ਕਰਦੇਸਿਨਾਤੇਜੇਕੁਝਵਟਤਹੈਵੈਸੇਸਿਖਨੂਖਵਾਲਦੇਵਨਾਕਿ
 ਸੇਠਨਾਦੀਚੁਗਲੀਨਬਾਬਦੇਅਗੇਕੀਤੀਜੇਏਨਦਾਵਟਕਸਾਪ

ਟਿਠੈ। ਦੇਨ ਨੂਪੰਜ ਬਰਸ ਸੇ ਦੀ ਖਨਾ ਕਰਾਇਆ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾਏ ਨਾਏ ਜੁਮੇ ੧੪੬
 ਦਸਿ ਹਜਰ ਪਾਇਆ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਬੈਠਾ ਹੋਏ ਤਾਨ ਬਾਬਾ ਦਾ ਓਨਾ
 ਮੰਗਾਇਆ ਤੇ ਤੇਲ ਟੁਲਗਾ ਤੇ ਸਾਹਬ ਦੇ ਅਰਦਾਸ ਪੰਜੇ ਪੈਸੇ ਸਿਖ ਵਿਸੇ
 ਅਛਰ ਖੇਸਿਨਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਅਸਾ
 ਤੀ ਪੈਜ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਪੈਸੇ ਦਾਏ ਥੀ ਬਾਏ ਤੇ ਰਖਣਾ ਤੇ
 ਬਾਏ ਦਾ ਦਾਏ ਤੇ ਰਖਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਪੁਛਿਆ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ
 ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਕਿਉ ਰਖ ਦੇਹਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਖਾ ਦਾ ਵਟਾ ਪੂਰਾ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ਓਸ ਦੀ ਪੈਜ ਰਖੀ ਹੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਨਸਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਤਿਨਾ ਦੇ
 ਪੈਜ ਅਸੀਰ ਰਖ ਦੇਹਾ ੧੧੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਸਿਖਾਂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ

ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਕ ਸਾਮੀ ਗਵਿਚ ਪੰਡਤ ਜੇਤੀ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਣੀ
 ਸਖਾਂ ਨੂਪੜ ਨਹੀ ਦੇ ਦੇ ਕਾਹਿ ਦੇ ਹੋ ਨਿਜੇ ਸਹੀ ਸਾਕਿ ਤੇ ਦੇ ਵ ਬਣੀ
 ਹੋ ਤੇ ਕਾਖ ਮਨੁਖ ਬਣੀ ਹੋ ਤੇ ਤੁਸਾ ਸਭ ਨਿਤ ਨ ਮਿਤ ਕਰਮ ਛੋਰੀ
 ਦੇ ਤੇ ਹੋ ਨਿਅਸੀ ਤੁਸਾ ਡੇ ਨਾਲ ਵਰਤਣ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਆਪੇ
 ਸੇ ਦੀ ਨੁਆਗੀਆਂ ਹੋਈ ਤੇ ਰੇ ਵਚਨਾ ਵਿਚੇ ਮੇ ਬਲੁ ਪਾਇਆ ਹੋ ਤੁ
 ਜਾਇ ਕੇ ਕਸਮੀ ਰਗੁਰ ਸਿਖੀ ਦੀ ਚਾਲ ਚਲਾਉ ਤਾਂ ਆਪੇ ਅਰਦੁ
 ਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਓਹ ਕਰਮ ਕਾਡੀ ਹੈ ਨਾ ਉਪਾਸਨਾ ਨੁਨਹੀ ਜਾਣ ਦੇ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਾਣ ਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਨ ਪਰੁਕਮਾ ਦੇ ਨਹੀ ਤੇ ਗਾਵਰ
 ਸਨੁ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਕਮਾਵਨ ਗੋ ਜੈ ਸੇ ਪੰਡਤਾ ਨੁ ਸਹੀ ਸਾਕਿ ਤੇ ਹੋ ਤੇ ਸੇ

ਸਿਖਾਨੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਿਆਰੈ ਹੋਤਾ ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਗਇਆ ॥੧॥
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਲਗਾ ਕਰਣਿ ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਅਸੀ ਕੁ
 ਖਾਬਾਣੀ ਨਹੀ ਮੰਨਦੇ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਕਹਿਅ ਜੇ ਪਿਤਰੁ ਵੈਧਾਤ
 ਦੇ ਬਾਸ ਨ ਮੈ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਮਾਟੀ ਦੇ ਬਾਸ ਨ ਮੈ ਹੋਵੈ ਜੇ ਪਿਤਰੁ ਕੇ ਲੋਣ
 ਵਾਲਾ ਭਾਡ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਆਤਮਾਗਿ
 ਮਾਨ ਭਾਵੈ ਸਹਿ ਸਕਿਤ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਭਾਖਾ ਵਿਚ ਹੋਵੈ
 ਏਹੁ ਨਾਮ ਸਰਬ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉ ਜੇ ਤੁਸੀਭੀ ਭਾਖਾ
 ਵਿਚ ਸਭ ਦੁਸਮਾਝਾ ਦਵੇ ਹੋਤਾ ਓਨ ਕਹਿਅ ਅਸੀ ਮੈਟੀ ਬੂਧ
 ਵਾਲਿਆਨੁ ਸਮਝਾਵੇ ਹੋਤਾ ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਾਧੋ ਕਹਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਕ
 ਲ ਜੁਗ ਦੇ ਜੀਅ ਦਾ ਸਤਿ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੇਈ ਪਰਬੁ ਹਮ ਵਿਸੁ

ਰੂਪ ਪਾਰਕੈ ਜੋਗ ਨਿਦਾ ਮੇਸ ਵਾਸਲੀ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨਾ ਥੀ ਵੇਦ ਹੋਏ
 ਹੈ ਨਾ ਸੋਈ ਪਰਬ ਮਗੁਰ ਨ ਨਕ ਜੀ ਦਰੂਪ ਪਾਰਕੈ ਰੂਪ ਪਾਰਕੈ
 ਵੀਤੀ ਹੈ ਵੇਦਾ ਕਰਕੈ ਚਤੁਰਾਈ ਪਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਮਨੁ ਨੀਵੇਂ ਹੋਈ
 ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖੀ ਪਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਕ ਸਮੀਗ ਵਿਚ ਪਗ ਸਾਲਾ ਬ
 ਟੀ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ਉਪਰੰਦ ਕੀਰਤ ਨ ਹੋਵੈ ਆਏ ਸਿਖਾਈ
 ਟਹਲ ਹੋਵੈ ਦਿਨ ਵਾਰ ਜੋ ਫੁਕ ਕਾ ਹੋਵੈ ਸਿਖੀ ਦੀਰੀ ਤਰਲੀ
 ੧੧੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਭੀ ਵਾਤੇ ਰੂਪ ਚੰਦੁ ਸਿਰੰਦ ਵਿਚ ਹੋਸ
 ਨਾ ਕਿਰਤ ਕਰਕੈ ਸਿਖਾਨਾ ਲਵੈ ਡੁਖਾਵਨਾ ਤੇ ਗੁਰ ਪੁਰਬ ਕਰਨੀ ਸ
 ਖਾਨੁ ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਾਵਨਾ ਇਕਾ ਦਿਨ ਇਕ ਮੁਗਲੁ ਵਾਸਨੀ ਮ
 ਹਰਾ ਦੀਓ ਨਾਨੁਰ ਖਣੀ ਦੇਗਾਇਆ ਸੀ ਜੀ ਮੇਦਿਲੀ ਜਾਦਾ ਹਾਂ

ਫਿਰ ਆਇਕੇ ਤੁਸਾ ਥੀ ਲੇਵਾਂਗਾ ਓਨਾ ਅੰਦਰਿ ਰਖਿ ਛੋਡੀਆ ਤੇ ਵਹੀਤੇ ॥੧੪੬॥
 ਨਵਾ ਲਿਖੇ ਭੁਲਿ ਗਇਆ ਤਾਂ ਓਹ ਪੰਜਾਂ ਬਰਸਾ ਪਿਛੋ ਫਿਰ ਆ
 ਏਆ ਓਸ ਮੁਹਰਾਂ ਮੰਗੀਆ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਤਸ ਉਮਰ ਦੀ ਵਾਸ ਨੀ ਹੋ
 ਤਾਂ ਭਾਈ ਭੀ ਵੈਆ ਪਈਆਂ ਵਹੀਆਂ ਸਭੇ ਹੀ ਦੇਖੀਆਂ ਕਿਸੇ ਜਗਨ
 ਵਾਨ ਹੀ ਸੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇ ਓਸ ਨੂ ਚਿਤ ਭੀ ਨ ਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਵੈ ਨੇ ਝਗ
 ਕੇ ਦੇ ਨਵਾ ਬਪਾਸ ਗਏ ਨ ਬਾਬ ਤੇ ਲਦ ਕੜਾ ਹਾਤ ਪਾਇਆ ਤੇ
 ਕਹਿਆ ਵੈ ਨੇ ਹਥ ਪਾਵਹੁ ਤਾਂ ਸਿਖ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾਂ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਮੰ
 ਨਿਆ ਤੇ ਮੁਗਲ ਸਭੇ ਮੁਹਰਾਂ ਪੀਰ ਦੀ ਸੀਰ ਨੀ ਮੰਨੀ ਵੈ ਨੇ ਹਥ
 ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚ ਪਾਇਆ ਮੁਗਲ ਦਾ ਹਥ ਸਫ਼ਿਰ ਗਇਆ ਤੇ ਸਿਖ ਦ
 ਹਥ ਸਲਾਮਤ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਂ ਮੁਗਲ ਨੂ ਨ ਬਾਬ ਤੁਠਾ ਕਰਿ

ਕੈ ਨਿਕਾਲ ਦਿਤਾ ਭਾਈ ਭੀਵਾ ਸਚਾ ਹੋ ਕੇ ਪਰਿਆਇਆ ਤੇ ਭਾਈ
 ਰੁਪਚੰਦ ਬੀਪੁਛਿਆ ਇਕ ਵਾਸਨੀ ਦਾ ਦਾ ਮੁਗਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਝੂਠਾ ਹੋ
 ਏਆ ਤੇ ਭਾਈ ਰੁਪਚੰਦ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਭੀ ਅੰਦਰ ਦੇਖੀਐ ਜਾਵੇਖ
 ਏਲਗੇ ਤਾ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਭਾਡੇ ਵਿਚੇ ਵਾਸਨੀ ਨਿਕਲ ਆਈ ਤਾਂ ਵੇਨੇ
 ਵਾਸਨੀ ਨੂੰ ਲੋਕੇ ਜਿਥੇ ਮੁਗਲ ਬੈਠਾ ਸੀ ਤਿਥੇ ਗਏ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਏਹੁ
 ਵਾਸਨੀ ਅਪਣੀ ਤੂਲੇ ਤਾ ਮੁਗਲ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਭਿਟ ਕੀ
 ਮੰਨੀ ਸੀ ਓਨ ਕਹਿਆ ਪੰਜ ਮੁਹਰਾ ਤਾ ਓਸ ਕਹਿਆ ਤੁਸਾ ਡੇਗੁਰੂ
 ਕਾ ਮੇਦਰ ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਚਾਹਨਾਹਾ ਤਾ ਓਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਲਿਆਏ
 ਤਾ ਓਸ ਪਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੀਏ ਝੂਠੇ ਸਚੇ ਹੋਏ ਤੇ ਮੇਸਚਾ ਝੂਠਾ ਹੋਇ
 ਆ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਓਨ ਦਾ ਇਕ ਸਗੁਰੂ ਤੇ ਨਿਹਚਾ ਸੀ ਤੇਰ

ਬਹੁਤਿਆਪੀਰਾਤੇਸੀ। ਇਕਭਰਤੇਦੀ। ਇਸਤੀਸੁਖੀਹੁਦੀ। ੧੧੩। ੧੪੮
ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਪਤਾਪੂਵਡਾਸੁਗਮਾਹੈਸੀ। ਓਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
ਜੇਅਸਾਡੀਤਾਬਿਤਸਸਤਾਦੇਚਲਾਵਣਦੀਹੈ। ਅਸਾਡਾਉਪਰਹੋਵੈਸੇ
ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਕਾਲੁਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਂਕੋਈਗਥਨਹੀ
ਸਕਦਾ। ਜੇਕਾਲਨਹੀਆਵਦਾ। ਤਾਂਕਾਲੁਆਪਗਾਖਾਹੁਦਾਹੈ। ਤਾਂਤੇਸੁ
ਗਮੇਨੁਚਾਹੀਦਾਹੈ। ਜੇਧਰਮਦਾਜੁਪੁਕਰੈ। ਜਿਥੇਕੋਈਗਊਅੰਨੁਕੈ
ਅਥਿਤਾਨੁਕੈਬਹਮਣਾਨੁਦਖਾਵੈ। ਓਥੇਜੁਪੁਕਰੈ। ਬਹੁਤੇਥੰਨਬੀ
ਚਾਰੇ। ਤੇਕੁਝਪਾਸਹੋਵੈ। ਤਾਂਦਾਨੁਕਰੈ। ਦਾਨਕਰਨਕੁਸਸਤਾਵਿਚਬ
ਰਕਤਹੁਦੀਹੈ। ਜਸੁਹੁਦਾਹੈ। ਜਸੁਅੰਮਿਤਦੇਸਮਾਨੁਹੁਦਾਹੈ।
ਅਪਜਸੁਬਿਖਦੇਸਮਾਨਹੈ। ੧੧੪। ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਨਿਦੰ

ਵਿਠੜ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਮੀ ਦਾ ਸੁਵਛੇਰ ਥਨੇ ਸਰਗ ਹਿਏ ਸਨਾ ਤੇ ਸਿਖਾ
 ਦੀਟ ਹਲਕਰਨਾ ਤੇ ਕਿਰਤ ਜੇ ਕਰਨੀ ਸੇ ਇਕੋ ਵਚਨੁ ਬੋਲਨਾ ਤਾ ਓਨਾ
 ਦਾਨੁ ਭੀ ਇਕ ਸੁਖ ਨੀ ਆਪਾਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੁਸਾਨੁ
 ਏਸੇ ਸਚ ਥੀ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ਸਚੁ ਬਰਾਬਰ ਪੁੰਨੁ ਨ ਹੀ ਤੇ ਝੂਠੁ
 ਬਰਾਬਰ ਪਾਪਾ ਅਸਮੇਧ ਸੇ ਜਗੁ ਨ ਹੀ ਬਹਮਹੀਤਿਆ ਸਿਤਾਪਾ ਸਿਖਾ
 ਨੁਪੁਸਾ ਦੁਛਕਾਵਨਾ ਤੇ ਸੀਤਕਾਲਾ ਵਿਖੇ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰਾਵਨਾ ਤੇ
 ਆਪ ਪੈਰ ਧੋਵਨਾ ਤੇ ਓਨਾ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਸਰੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ
 ਹਲਕਰਨਾ ਤੇ ਘਰ ਵਿਚ ਗਿਰੰਥ ਜੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ੧੧੫ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਅਹਿਤਾ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਭਾਈ ਨਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਭਾਉ ਮੇਕ
 ਲ ਤੇ ਭਾਈ ਵਿਲੀ ਮੰਗੁ ਲਗਰਾ ਦੀ ਸਰਣਾ ਆਏ ਓਨਾ ਅਰਦਾ

ਸਕੀ ਤੀਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨੂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ੧੫੦
 ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਲੁ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇਵ ਤੇ ਹੋ ਸੇ ਨਾ ਆਂ ਬਾਣੀ ਕ
 ਰਿ ਕੈ ਤੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਓਨਾਂ ਦੀ ਆਂ ਬਾਣੀ ਮਨ
 ਸੁਣਿ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਗਮਾਨੁ ਤੇ ਚਤੁਰਾਈ ਵਧਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਅਗਾਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਹੁਣਿ ਤਾ ਸਿਖ ਬਾਣੀ ਆਨੁ ਜਾਣੁ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਗੇ ਜੇ
 ਹੋਵਨੁ ਗੇ ਤੇ ਪਛਾਨਣਗੇ ਨਹੀ ਜੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਨਹੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੀ
 ਬਾਣੀ ਕੋ ਨਹੀ ਤਾ ਤੇ ਸਭ ਬਾਣੀ ਆਇਕ ਠੀ ਆਕਰ ਕੇ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ
 ਕੀ ਚੋ ਤੇ ਅਖਰ ਭੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਗਮ ਕੀ ਚਨਾ ਸਾਭਿ ਕਿਸੇ ਦੇਵਾ ਚਾਇ ਵਿਚ
 ਸੁਗਮ ਆਵਨਾ ਤਾਂ ਕੈ ਠੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸਭੇ ਬਾਣੀ ਆਇਕ ਠੀ ਆਕੀ ਤੀਆ
 ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੂ ਮਹਾ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਏ ਆਉ

ਦੀ

ਤੰਭਾਈਗੁਰਦਾਸਕਹਿਆਮਹਾਰਾਜਾਓਹੁਮੈਨੂੰਨਹੀਦੇਵਦੇ। ਤੁਸੀਆਪ
 ਜਾਹੋਗੇਤਓਹਦੇਵਨਗੇ। ਤਾਸਾਹਬਆਪਗਏ। ਜਾਂਮੈਗਣਿਸੁਣਿਆਤੰ
 ਚੈਬਾਰਬੰਦਕਰਿਕੈਮੰਦਰਿਬੈਠਗਹਿਆ। ਤਾਸਾਹਬਹੈਠਚੈਬਾਰਦੈਬੈ
 ਠਕਰਿਗਾਗਾ। ਏਕਰਿਸਬਦੁਅਲਾਪਿਆ। ਮੈਹੁਣਤੇਰੇਉਚੈਮੰਦਰਮ
 ਹੇਲਾਅਪਰਾਮੈਹੁਣਤੇਰੇਸੇਹਦੁਆਰਜੀਸਿਤਧਰਮਸਾਲਾਧਰਮਸੰ
 ਲਾਅਪਰਦਇਆਲਠਕਰਸਦਾਕੀਰਤਨੁਗਾਵਹੇ। ਜਹਸਾਧਸਿਤ
 ਏਕੜਹੋਵਹਿਤਹਾਤੁਝਹਿਪਿਆਵਹੇ। ਕਰਿਦਇਆਮਇਆਦਇਆ
 ਲਸੁਆਮੀਹੋਹੁਦੀਨਕ੍ਰਿਪਾਰਾ। ਬਿਨਵੰਤਨਨਕਦਰਸਾਪਿਆਸੇਮਿ
 ਲਦਰਸਨਸੁਖਸਾਰਾ। ਜਾਂਪਹਿਲੀਪੰਝੀਗਾਂਢੀਤਾਮੈਹੁਣਚੈਬਾਰਾ
 ਖੋਲਿਆ। ਜਾਂਦੂਜੀਪੰਝੀਗਾਂਢੀਤਾਤਲੇਦਾਦਰਵਾਜਾਂਪੰਝੀਆਂਦ ੦੧੫

ਖੋਲਿਆ ਜਾਤੀ ਜੀ ਪੈਰੀ ਗੰਢੀ ਤਾਉ ਠਕੇ ਨਾ ਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਚੇ ਥੀ ੧੫੯
ਪਉੜੀ ਗੰਢੀ ਤਾਪੋ ਥੀ ਅਸਭੇ ਲੇਕੈ ਆਇ ਚਰਨ ਲਗਾ ਤਾਸਾ ਹਿਥ ਪੋ
ਥੀ ਅਸਭ ਇਕ ਠੀ ਆਕਰ ਕੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੀ ਆ ਗੁਰਮੁਖੀ
ਆਖਰਾ ਵਿਚ ਗਿਰੀਥ ਜੀ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕਬੀਰ ਆਦਕ ਸਭੇ ਭਗਤ ਭੰ
ਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੂ ਆਇ ਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ਜੁਏ ਹੁਪੰਜ ਵਾਏ ਦੁਕਲ ਜੁਗ
ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਸਾਡੀ ਆਭੀ ਬਾਣੀ ਅਸਾਖ ਦਾਸ ਤੇ ਚੜ੍ਹਾਓ ਜੇ ਅਸਭੇ
ਪੰਥ ਦਲ ਆਵਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਦਾ ਗੀ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੇ ਤਾਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਗੁਰੂ
ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਓਨਾ ਦੀਰਸਨਾ ਥੀ ਨੀਤਨ
ਬਾਣੀ ਆਉ ਚਾਰੁ ਕਰਵਾਇ ਕੈ ਚੜ੍ਹਾਵਣੀ ਆ ਤੇ ਗੀਥ ਜੀ ਵਾਭੇ ਗੁਪਾਵਣ
ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਵੰਦਾ ਤੇ ਜਗ ਸੀਤ ਸੇਠ ਤਿਲੋਕਾ ਫਤੇ ਪੁਰੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਆਇ ਸਿਨ

ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਹੀ ਭਗਤਿ ਹੋ ਜੁ ਗਰੇ ਹੈ ਨ ਕੇ
 ਹੁਇ ਭੀ ਕੇਈ ਭਗਤੁ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਆਦਿ ਜੁ ਗਾਇ ਭਗਤਿ ਹੋਇ
 ਹੈ ਨਿਪਰੁ ਜਿਨ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾਇਆ ਲਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਨ ਭ
 ਗਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੁਕਮ ਲਿਖੇ ਕਾਨ ਭਗਤੁ ਛਜੁ ਭਗਤੁ ਪੀਲੇ
 ਭਗਤੁ ਸਾਹੁ ਸੇਨੁ ਭਗਤੁ ਲਹਿ ਰਹਦੇ ਹੈ ਸਨਾ ਓਹ ਭੀ ਦਰਸਨ
 ਨੁ ਆਇਨਾ ਜਾਸ ਭਯਾ ਭਗਤੁ ਨੁ ਹੁਕਮੁ ਪਹੁਚਿਆ ਤਾਂ ਕਾਨ ਤਾਗਿਆਨੀ
 ਹੈ ਸੀ ਤੇ ਜੋ ਗਧਾਰਨਾ ਕਰ ਪੰਜ ਸੈਬਰ ਸਓਸ ਸਰੀਰੁ ਖਿਆ ਸੀ ਪਰੁ
 ਗਰਬੁ ਉਸਦਾ ਨਹੀ ਸੀ ਮਿਟਿਆ ਸੋ ਤਾਰਥ ਪਰਾ ਅਰੂੜ ਹੋ ਕੇ ਆਇਆ
 ਤੇ ਹੋਰ ਸਭ ਭਗਤ ਚਰਨੀ ਵਰਦੇ ਆਏ ਆਨਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਜੀ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਆਪਣੀ ਆਬਾਣੀ ਓਚਾਰੇ ਤੰ

ਕਾਨ ਬੋਲਿਆ ਓਹੀ ਰੋਮੇ ਓਹੀ ਰੋ ਜਾ ਕੇ ਦੇ ਦੁਪਰਾਣ ਸਭ ਗਵਾਹਿ ਖੋਜ ੧੫੭
ਦੇ ਖੋਜ ਨ ਕੋਈ ਰੋ ਜਾ ਕੇ ਨਾਰਦ ਸੇਵਾ ਹਿ ਸਾਰਦ ਸੇਵਾ ਹਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾਰੋ ਬ੍ਰਹਮ
ਬਿਸਨਾ ਮਹੇਸ਼ ਅਰਾਧ ਸਭ ਕਰ ਦੇ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾਰੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਾਟੀ ਕਾ ਕਲਜੁ ਗਕਾ ਸਮਾਏ ਏਨਾ ਵਚਨਾ ਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਭ ਲੋ
ਕਾ ਵਿਖਣਾ ਵਿਚ ਪਰਵਰਤ ਜਾਵਨਗੇ ਤਾਂ ਅਗੇ ਓਸ ਸਰਾਪੁ ਦਿਤਾ ਤੁ
ਸਾਡਾ ਸਰੀਰ ਬਿਨ ਸੇਗਾ ਵੈਰੀਆ ਦੇ ਹਥੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਤਾ
ਅਨਿਤ ਹੋ ਬਿਨ ਸਿਆਈ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਤਮਾ ਤਾ ਸਤ ਹੈ ਓਹ ਤਾ ਬਿਨ
ਸਦਾ ਨਹੀ ਤਾ ਛੁਬੋ ਬੋਲਿਆ ਕਾਗਦ ਸਿਦੀ ਪੁਤਲੀ ਤਉ ਨ ਡਿਅਾ ਨਿਹਰਾ
ਇਉ ਹੀ ਮਾਰ ਲੇਜਾ ਇਹੀ ਜਿਉ ਬਲੇ ਚਾਹੀ ਧਾਰਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਛ
ਜੁਇਤੁ ਗ੍ਰਿਸਤਾ ਵਿਚ ਪੰਥੁ ਚਲਾਇਆ ਹੈ ਆਪਣੀ ਬਿਰਾਨੀ ਇਸਤੀ

ਦਾ ਵੀ ਚਰਚ ਹੀ ਦਾ ਹੋ ਏਹੁ ਵਚਨ ਅਤੀ ਤਾਨੁ ਚਾਹੀ ਵੇਹੈ ਨਾ ਤੇ ਗਿਸਤੀ ਨੁ
ਬਿਗਨੀ ਇਸਤੀ ਤਿਆਗੀ ਚਾਹੀ ਵੇਹੈ ਪੀਲੇ ਬੇਲਿਆ ਪੀਲੇ ਅਸਨ ਲੋਸੇ
ਭਲੇ ਜੇਜਮ ਵਿਆਮੁਏ ਓਨਾ ਚਿਕੜਿ ਪਾਵਨ ਤੇ ਬਿਆਨਾ ਅਯੁਦਭਰੇ ਬਾ
ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੀਲੇ ਜੀਵਣ ਮਰਣਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਪਸਿਤ
ਆਪਣਾ ਅਭਮਾਨੁ ਮਾਰ ਵੇਹੈ ਨਾ ਸਾਹੁ ਸੇਨੁ ਬੇਲਿਆ ਬੇਲਿਣਿ ਦੀਜ
ਇਨ ਹੀ ਵੇਅੜਿਆ ਚੁਪਵੇਅੜਿਆ ਚੁਪਵੇ ਤੂਸ ਭੁਜਾ ਤਵਾ ਹੋਤੇ ਰਾਗੇ
ਚੁਪ ਹੀ ਚਾਹੀ ਵੇਹੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਹਿਆ ਤਹ ਛਾਬ ਚਨੁ ਹਈ ਪਰ
ਚੁਪਵੇ ਮੁਕਾਮ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਪਉੜੀ ੨॥ ਅਹਿਤਾ ਸਕਤੂ ਆਗਰੇ ਚਦੁ
ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲੁ ਨਿਹਾਲਾ ਗੜੀ ਅਰਮਥੁ ਰਾਦਾ ਸੁਹੈ ਸਪਵਾਰ ਲਾਲਗੁ
ਲਾਲਾ ਗੀਗਾ ਸਹਗਲੁ ਸੁਰਮਾ ਹਰਵੰਸੁ ਤਪੇਟ ਹਲਿ ਪਰਮ ਸਾਲਾ

ਅਣਦੁਸਰੀ ਮਹਾਪੁਰਖ ਕਲਿਆਣਾ ਕੁਲ ਕਵਲ ਰਿਸਾਲਾ ਨਾਨਕ ੧੫੩
 ਟਕਣੁ ਬਿਦਗ ਉਸੇ ਵਸਿ ਗਤਿ ਪੁਰਣੁ ਪਾਲਾ ਹਾਢਾ ਆਲਮ ਚੰਦੁ ਹੈ ਸੇ
 ਸਾਰਾ ਤਲਵਾੜੁ ਮੁਖਾਲਾ ਜਗਨ ਨੀਦਾ ਸਾਧੁ ਹੈ ਭਾਨੁ ਸੁਹੜੁ ਹੰਸਾ ਦੀ
 ਢਾਲਾ ਗੁਰਭਾਈ ਰਤਨਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ੧੧੬ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਅਹਤਾਸ ਕ
 ਤੁਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਚਢੇ ਵੇ ਆਗੇ ਰਹਿ ਦੇ ਸਿਨਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸ
 ਰਨ ਆਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਚੁਕਰ ਮਕਾਡੀ ਕਹ ਵੇ ਹੈਨਾ ਕਰਮਾ ਸੁਭ ਕੀ
 ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਿਤ ਕਰਮ ਗਾਇਤੀ ਤਰਪਨਾ ਆਵਿ ਕਤੇ ਨਿਮਿਤ ਕਰਮਾ ਪਿਰ
 ਪਤਲ ਦਸਗਾੜੁ ਸਰਾਧਿ ਆਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨੁ ਗਤ ਨਹੀ ਤੇ ਗਿਆਨ
 ਕਹਿ ਵੇ ਹੈਨਾ ਜੈਸਾ ਸਰੀਰ ਆਨਿ ਤਹੈ ਤੈਸੇ ਕਰਮ ਆਨਿ ਤਹੈ ਨਾ ਗਿਆ
 ਨ ਹੀ ਕਾਰਿ ਗਤਿ ਹੈ ਤਾ ਅਸੀ ਕੈਨ ਸੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

ਜੈਸੇ ਦੁਭਾਸੀਆ ਜਹਾ ਜਾਂਵਿ ਚ ਸੇ ਦਾ ਕੁਝ ਇਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ
 ਨਾਮ ਦੁਭਾਸੀਆ ਹੈ ਨਾਲੇ ਕਰਮਾਵਾਲਿਆ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਨਾ
 ਲਿਗਿਆ ਨਵਾਲਿ ਓਕੀ ਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਗਿਆ ਨਵਾਲੇ ਕਾਗਿਆ ਨੁ
 ਦਿਤ ਕਰ ਦੇ ਤਾ ਹੈ ਕਰਮਾਵਾਲਿਆ ਕੇ ਨਿਹਕਾ ਮਕਰਮ ਪਾਪਤ ਕਰਤਾ
 ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਆਗਿਆ ਨਕਾਲ ਸੁਕੁ ਕਰਮਾ ਨਿਹਕਾ ਮਕੀ ਤੇ ਅੰਤ ਹਕਰਨ
 ਸੁਧ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੁਸਾਵਾ ਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰਨਾ ॥੧॥ ਸਾਖੀ ਹੈ
 ਰਚਲੀ ਭਾਈ ਗੁਰੀਅਲੁ ਤੇ ਭਾਈ ਮਥਰਾ ਦਾ ਸੁਦੇਵੇ ਪੰਡ ਦੀ ਸ਼ਿਤ ਕਰ
 ਲਿਆ ਓਦੇ ਸਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਵਾਰ ਵਾਲੇ ਪੜਾਇਸ ਤੀ ਉਨਕੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ ਕਰ
 ਨਹੁ ਗੁਛ ਕਾਂਵਨਿ ਤਾ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੈਸੇ ਅਸਾਡੀ ਟਹਲ ਸੇਵਾ
 ਕਰ ਦੇ ਹੋਤੇ ਅਸੀ ਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੀਏ ਤਾ ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਹਲ ਕਰਨੀ ਤੇਤ

ਸੀ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸਭੇ ਸਿਖਾਈ ਟਹਲ ਸੇਵਾ ਕਰਿਆ ਕਰੀਏ ਸਿਖਾਈ ੧੫੪
 ਪ੍ਰਸਿਨਤਾਲਈਏ ਤਬਿਆਇਆ ਸਿਖਾਈ ਬਹੁਤੁ ਟਹਲ ਕਰਿ
 ਆਕਰਿ ਨਿਸਾਹਿ ਬਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹੁਜੂਰ ਓਨਾ ਵੀ ਸਾਖਰਲੀ
 ਤਾਂ ਓਹੁ ਹੁਜੂਰ ਆਏ ਬਡੀ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਏਸੇ ਕਰ ਓਨਾ ਵੀ
 ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ੧੧੮੫ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਹਿਗਲੁ
 ਬਡਾ ਸੂਰਮਾ ਹੋਸੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਹਾਇਆਇਆ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ ਤੁਸੀਂ ਮਲੇਛਾਂ ਦੀ ਚਕਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ
 ਪਾਸ ਗਹਿਆ ਕਰੋ ਤੁਸਾਡੀ ਪ੍ਰਤਪਾਲਾਭੀ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਗਿਆਨ ਭੀ
 ਤੁਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾਲੇ ਦੀ ਨਵਿਖੇ ਤੁਸਾਡਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਵੇਗਾ
 ਨਾਲੇ ਦੀ ਆਕੇ ਕਰ ਜਪੁਰੇ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਸਾਹਿਬ ਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ

ਦੇ ਪਾਸਗੀਗਾਸਾਹਿਗਲੁਗਹਿਆਤੇਜਪਾਦੇਸਮੇਸਨਮੁਖਰਹੇ
 ਏਸੇਕਰਿਓਸਦਕਲਿਆਣੁਹੋਇਆ੧੧੯।ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਹ
 ਰਵੰਸਤਪਾਪਗਮਸਾਲਦੀਟਹਲਕਰਦਾਸੀਜੇਸਿਖੁਕੁਖਾਆਵੈ
 ਓਸਨੁਪਸਾਦੁਖਵਾਵੈਜੇਥਕਾਆਵੈਓਸਦੇਗਗਮਪਾਂਤੀਨਾਲਪੇ
 ਰਪੈਵੈਰੁਗਛਕਾਵੈਗਤਨੁਓਪਰਭੂਰੇਪਾਵੇਵੈਪਾਂਤੀਗਗਮਕ
 ਰਕੈਇਸਨਾਨਪਿਛਲੀਗਤਕਰਾਏਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਗਿਰਥਜੀ
 ਦੀਬਾਣੀਪੜੈਤੇਤੀਸਰੇਪਹਿਰਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੁੜੈ
 ਤਾਸਿਖਾਂਨੇਕਹਿਆਜੇਸਾਹਿਬਗ੍ਰੰਥਜੀਦੀਮਿਜਾਦਕੀਤੀਹੋਹ
 ਰਬਾਣੀਆਬੰਦਕੀਤੀਆਹੈਨਾਤਾਓਸਨੇਸਾਹਬਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੇਜੀਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਦੀਬਾਣੀਪੜਿਆਕਰੀਏਕਿਨਾਪੜੀ

ਮੈ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅੰਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਨੇ ਸਰੀ ਕਾ ਕਰ ਕੇ ਬਾਣੀ ॥ ੧੫੫ ॥
 ਉਚਾਰੀਆ ਹੋਇ ਨਿ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਲੀਤੀ ॥ ਓਸ
 ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰਜਿਆ ਹੋਇ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਅੰਨੇ ਸਬਦ ਦੀ
 ਕਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਈ ਹੋ ॥ ਜੇਈ ਸਰਦਾਰਿ ਦਾ ਵੇਦ ਹੋ ਨਾ
 ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਸਬਦ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਿਖ ਦਾਰਿ ਦਾ ਸਬਦ ਨਾ ਲਿਆ ਲਿ
 ਅੰਨੇ ਹੋਇਆ ਹੋਵੈ ਸੇ ਬਸ ਕਓ ਹੁ ਬਚਨੁ ਪੜਨਾ ॥ ੨੦ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਬਾਣੀ
 ਮੁਰਾਰੀ ਅਣਦੁਆਰਾ ਪੁਰਖ ਸੀਆ ਤਮਾਗਿਆਨੀ ਸੀ ਤੇ ਭਾਈ ਕਲਿ
 ਆਣਾ ॥ ਤੇ ਨਾਨਕੇ ਲਟਕਣੁ ਜਾਤਾ ਬਿਦਰਾਉ ਤੇ ਆਲਮ ਚੰਦ
 ਹਾਏ ॥ ਤੇ ਸੇ ਸਾਰਾ ਤੁਲਵਾੜਾ ਜਗਿਆਸੀ ਹੋ ਜਾਨੀ ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
 ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਅਸਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥

ਰਕੀਚੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਬਦੁ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਕਰਣਾ। ਤੇ ਸਿਖਾਂ
 ਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਣੀ। ਤਾਂ ਭਨਕਹਿ। ਆਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਜਿਸ ਸਮੇਂ
 ਅਸੀਂ ਸਬਦੁ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਮਨੁ ਨੀਵਾਗਹਿਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਵਿ
 ਉਹਾ ਗਵਿਚ ਪਉਦੇ ਹਾਂ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਭੁਲ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ।
 ਅਜੇ ਤੁਸਾਰਾ ਅਭਿਆਸੁ ਦਿੜਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਹੁ ਵਿਉਹਾਰ ਦਾ ਤੇ
 ਦੁਗਮਤ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਬਹੁਤਿਆ ਜਨਮ ਦਾ ਚਲਿਆ ਮਾਇਆ
 ਹੈ। ਤੇ ਸਬਦ ਬਣੀ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਏਸ ਜਨਮ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪਰੁ ਉ
 ਹੁਭੀ ਦੇਹ ਅਭਿਆਸੁ ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਸ੍ਵਣਿ ਨਿਤ ਦੇਦਾ ਆਗੇ।
 ਅਇਹੁ ਦਾ ਵਿਛੋੜ ਹੋਗਾਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਏਹੁ ਭੀ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅ
 ਭਿਆਸੁ ਨਿਤ ਸ੍ਵਣ ਦਾ ਆਗੇ ਦਿੜ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਏਹੁ ਸਚਾ ਅ

ਰਿਆਸਤ ਦਿਤ੍ਰ ਹੋਗਇਆ ਓਇਆ ਰਿਆਸਤ ਵਿਸਿਸਰਣ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ॥ ੫੬ ॥
 ਜੈਸੇ ਨਦੀ ਦਾ ਪਰਵਾਹ ਜਿਹੋ ਰੁਪਰਪਾਈ ਦਾ ਹੋਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਗਿ
 ਆਨਰੁ ਪੀਥਿ ਨੁ ਦਿਤ੍ਰ ਕੀਤੇ ਮਨੁ ਜੇ ਨੀਵਾਣ ਕੀਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੋਤਾ
 ਪਰਵਾਹੁ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਜਤਨੁ ਕੀਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਦਾ ਤਾਓਨ
 ਦਾ ਅਭਿਆਸੁ ਦੁਆਰੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੁਗਰੀ ਨੂਗਿ
 ਆਨੁ ਦਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਉਪਾਸਨਾ ਦਿਤ੍ਰ ਹੋਈ ॥ ੫੭ ॥ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਜਗਨ ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਨੁ ਸੁਹਾਵੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਅਗੁਇੰਦੀ ਆਨੁ ਰੋਕ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨੂਰੀ ਰੋਕ ਕੇ ਭਜ
 ਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਫੇਰ ਕੀਤਾ ਪਦਾਰਥੁ ਵਿਸਾਇਆ ਵਦਾਹੋਤਾ ਅ
 ਸਾਨੁ ਮਨੁ ਚਲਿ ਜਾਵਾਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਨਿ ਨਾਸ ਤੇ ਵਾਸ

ਨਾਖੇ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਤਿਨ ਹੀ ਦੀ ਏਕ ਠੀ ਸਾਪਨ ਕਰੇ ਜੈ ਸੇ ਸੇ
 ਰਦਾ ਛਕਾ ਪਛੀਤ ਹੈ ਤਾਂ ਛਲੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਤਿਨ ਹੀ ਗੁਣ ਦਾ ਅਭਿ
 ਆਸ ਕਰੇਗੇ ਤਾ ਤੁਸਾਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਵਾਨੁ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ ਓਨ ਬੇਨਤੀ
 ਕੀਤੀ ਜੇ ਜੀਆ ਅਸਾਨੁ ਸਿਪਾਕਰ ਕੈ ਵਚਨੁ ਕੀਚੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ
 ਮਨੇ ਨਾਸ ਪਾਣਾ ਦੇਰ ਕਣਕਰੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਣ ਮਨ ਦਾ ਘੋੜੁ ਹੈ ਨਿ
 ਪਾਣਾ ਨੁ ਤਿਕਟੀ ਵੇਖੈ ਰੋਕਰੇ ਖੋਗੇ ਤਾ ਮਨੇ ਨਾਸ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਵਾਸਨਾ
 ਖੋਜਗਾ ਤਿਏ ਝੁਠ ਜਾਣ ਨਿਕਰੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਜਗਤ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਝੁ
 ਠੈ ਮਿਗਾ ਤਿਸਨਾ ਨਿਆਈ ਝੁਠ ਜਾਣੀ ਦੇਹੈ ਨਿ ਤਾ ਵਾਸਨਾ ਖੋਹੁੰ
 ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਵੇਦਾ ਤਿਏ ਅਭਿ ਆਸ ਕਰਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾ
 ਸਬਦੁ ਸਭ ਵੇਦਾ ਤਦਾ ਸਾਰੁ ਹੈ ਜੈ ਸਬਦ ਦਾ ਅਭਿ ਆਸ ਕਰੀਦਾ

ਤੇ ਤਤਤੁਗਿਆਨੁ ਦਿਖਹੁ ਦਾਹੈ ਤੇ ਪਰਸਪਰ ਤਿਨੇ ਆਪਿ ਵਿਚਸ ੧੫੭
 ਹਾਕ ਹੈ ਨਾ ਮਨੇ ਨਾ ਸਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੁ ਦੀਹੈ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੁ ਮਨੇ ਨਾ
 ਸਹੁੰਦਾਹੈ ਤੇ ਤਤਤੁਗਿਆਨ ਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੁ ਮਨੇ ਨਾ ਸਦੇ ਨਹੁੰਦਾਹੈ ਨ
 ਜੈ ਸੇ ਕਈ ਦਿਲੀਦੇ ਗਜੇ ਪਾਸੇ ਇਕ ਸਿਰੰਦਦਾ ਸੁਬੇਦਾਰਾ ਤੇ ਇਕੁ ਲ
 ਪੰਰਦਾ ਸੁਬੇਦਾਰਾ ਤੇ ਇਕੁ ਕਾਬਲਦਾ ਸੁਬੇਦਾਰਾ ਤੇ ਤਿਨ ਨਹੁੰ
 ਰਾਜੇ ਦੀਆ ਗਿਆਨ ਹੋਵੈ ਜੈ ਇਕੁ ਠੇਕੇ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰੰਦਦਾ ਠਾਣਾ ਤ
 ਕੜਾ ਕਰਿ ਜਾਣਾ ਤੇ ਬਹੁੜੇ ਲਹਿਰਦਾ ਠਾਣਾ ਤ ਕੜਾ ਕਰਣਾ ਤੇ
 ਬਹੁੜੇ ਕਾਬਲਦਾ ਠਾਣਾ ਤ ਕੜਾ ਕਰਣਾ ਜੈ ਮੁਦਈ ਤੁਸਾਰੇ ਜਬਰ ਹੈ ਨ
 ਇਕੁ ਸਾਇਕੁ ਸਤੇ ਜਿਤੇ ਨਹੀ ਜਾਵੇ ਤੈਸੇ ਆਗਿਆਨੁ ਜੈ ਸਾਵੈਰੀ
 ਹੈ ਤੇ ਮਨੇ ਨਾ ਸਤੇ ਵਾਸਨਾ ਖੇਤੁ ਤਤਤੁਗਿਆਨੁ ਤਿਨੇ ਆਗਿਆਨੁ

ਹੋਵਨਤਉਅਗਿਆਨਨਸਦੁਹੰਦਹੈਸਾਸਸਾਸਵਹੁਗੁਰੂਜਪ
 ਤਾਤੇਸਬਦਦਾਅਭਿਆਸੁਕਰਨਾਤੇਜਗਤਨੁਝੁਠਾਜਾਨਣਾ
 ਪਉੜੀਸੀਗਾਰੂਜੈਤਾਭਲਾਸੁਰਬੀਰਮਨਪਰਉਪਕਾਰਾਜੈਤਾ
 ਨੰਦਾਜਾਣੀਐਪਰਖਾਪਿਰਾਗਾਸਬਦੁਆਧਾਰਾਤਿਲਕਤਲੇਕਪ
 ਠਕਾਸਾਪਸਿਗਤਜੇਵਾਹਿਤਕਾਰਾਤੇਤਾਮਹਿਤਾਮਹਾਪੁਰਖਗੁ
 ਰਮੁਖਸੁਖਫਲੁਸਬਦੁਪਿਆਰਾਜਤ੍ਰੀਆਸਾਈਦਾਸੁਹੈਸਭਕੁ
 ਲੁਹੀਰੇਲਾਲੁਆਪਾਰਾਮਲਕਪੇੜਹੈਕੋਹਲੀਦਰਗਹਭੰਡਾਰੀ
 ਅਤਿਭਾਰਾਮੀਆਜਮਾਲੁਨਿਹਾਲੁਹੈਭਗਤਿਕਮਾਵੈਪਰਉਪਕਾ
 ਰਾਪੂਰਾਗੁਰੂਪੂਰਾਵਰਤਾਰਾ੧੨੨ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਸੀਗ
 ਰੂਤੇਭਾਈਜੈਤ੍ਰਹੈਸਾਨਿਵਰੇਸੁਰਬੀਰਤੇਪਰਉਪਕਾਰੀਸਾਹਿ

ਬਾਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਪਾਸਸਾਹਬਸੈਪੈਬਚਨੁਹੋਇਆਆਸਾਜੇ ੧੫੮
 ਸਸਤਪਕੜੇਹੋਨਿਸੇਗੁਰੁਹਰਿਗੋਵਿੰਦਦਾਸਗੁਪਧਾਰਕਪਕੜੇਹੋਨ
 ਸਮਾਕਲਜੁਗਵਰਤਣਹੋਸਸਤਾਦੀਵਿਦਿਆਕਰਿਮੀਰਦੀਮੀਰੀ
 ਖਿਚਲੇਈਹੋਤੇਸਬਦਦੀਪੀਤਸਮਝਕਰਿਪੀਰਦੀਪੀਰੀਲੇ
 ਲੇਈਹੋਤੁਸਾਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੁਗਰਹਿਣਾਇਕਰਾਜਿ
 ਆਦਾਲੁਣੁਕੇਈਖਾਦਹੋਓਨਾਨੁਆਪਣਾਸਗੀਰੁਸੈਪਦਾਹੋ
 ਤੇਤੁਸਾਨੁਸਾਥਹੀਮੁਕਤਸਾਥਹੀਜੁਗਤਿਜੀਵਣਮੁਕਤਿਨੁ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇਗਾਤਾਓਨਾਨੇਕਹਿਆਸਾਨੁਜੇਗੀਪਗਾਇਤਾਹੋ
 ਤੇਇਕਰਤੀਮਾਇਤਾਬੇਵਿਚਪਾਈਏਤਾਮਇਸੁਇਨਹੋਜਾਦਾ
 ਹੋਜੇਇਕਚਾਵਲੁਕੁਰਕੇਈਮਨੁਖਪਾਵੈਤੇਸਦਾਮਣਦੀਓਸਨੁ

ਭੁਖਿਅਹੋਈਹੈ ਅਰੁ ਹਸਤੀਕਾਬਲੁ ਉਸਕੇ ਪਾਸਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬਚ
 ਨਹੋਇਆ ਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਤੁਮਲੇਜਾਵੇ ਜਬਸਾਹਿ
 ਬਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਬਚ ਨਹੋਇਆ ਜਿਨ
 ਨੇ ਮਨੁਰੂਪੀ ਪਾਗਮਾਰਿਆ ਹੈ ਉਨਕੋ ਅੰਗ ਪਾਰੇ ਸਾਥਕਿਆ ਪਰ
 ਜਨਹੈ ਮਾਰਿਆ ਪਾਗ ਤਾਂ ਬੇਨੁ ਸੁਦਰਨ ਕਰਦਾਹੈ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿ
 ਆਜੀਨੁ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਦਾਹੈ ਪਰ ਤੁਸਾਡੀ ਸੁਰਧਾ ਕਰਕੇ ਇਕਚ
 ਵਲੁਲੇ ਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਇਕਚ ਵਲੁ ਵਿਚੇ ਪਾਨ ਉਤੇ ਪਾਇਕੇ
 ਭੋਜਨੁ ਕੀਤਾ ਰਹਿਦਾ ਬਿਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਿਚ ਡਾਲਾ ਦਿਤਾ
 ਉਨਕੇ ਤਾਈਆ ਪੇਸ਼ ਪਾਸਗਿਆ ੨੩ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈਜੈਤਾ ਤੇ ਭਾਈਨੀਵਾ ਤੇ ਭਾਈਪਿਰਾਗਾ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸ

ਤੀਵੇਹਜੁਗਾਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਸਾਨੂਕੋਈਐਸਾਉਪਦੇ ੧੫੬
 ਸੁਦੇਈਐਜੇਅਸਾਨੂਫੇਰਕਰਤਤੁਕਰਨਾਕੁਝਨਾਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆ। ਈਦੀਅਨੂਸੀਕੋਚਕੇਤੁਸਸਸਸਵਾਸਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾਭਜਨੁਕ
 ਰਨਾ। ਤੇਜਿਸਸਮੇਖਿਤਬਾਹਰਾਵੇਤਿਸਸਮੇਸਬਦਦਾਪਰਚਾ
 ਵੀਚਾਰਕਰਨਾ। ਤਾਂਓਹਏਸੇਪਕਾਰਲਗੇਵਰਤਣਤਾਬਹਮਣਨੇ
 ਓਨਾਨੁਕਹਿਆ। ਤੁਸਾਨਿਤਨਿਮਤਕਰਮਛਡਦਿਤੇਹੈਨਿ। ਤੁਸੀ
 ਕ੍ਰਿਸਟਹੋਏਹੈ। ਤਾਂਓਨਾਸਿਖਨੇਕਹਿਆ। ਜੇਅਸਾਨੂਪੰਡਤਨੇਕਹਿਆ
 ਹੈ। ਜਿਸਦੇਘਰਿਸੂਰੰਕਕੋਮਿਰਤਕੁਹੰਦਾਹੈ। ਓਸਦੇਕਰਮਲੇਖੇਨ
 ਹੀਪਓਦੇ। ਜੇਜਿਸਦਿਨਦੇਅਸੀਸਤਿਗੁਰਾਨੂਮਿਲੇਹਾਂਜੇਅਗਿਆਨੁ
 ਜੇਹਾਪਤਾਸਾਭਮਿਰਤਹੋਇਆਹੈ। ਤੇਗਿਆਨਸਾਰਖਾਪਤਾਅਸ

ਰੇ ਪਾਰਿਜਨੀਮਾ ਐ ਤਾ ਅਸੀ ਕਰਮ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀ ਕਰਵੇ। ਓਨਾ
 ਕਹਿਆ ਸੁਤਕੁ ਤਾ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸਤਿਗੁ
 ਰਾ ਅਗਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸਵਾਸਨਾ ਭਥੀ ਉਪਜਤ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮ ਤਾ ਹੈ।
 ਜੋ ਸ੍ਵਾਸਨਾ ਸਕਾ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ ਸੋ ਮੁਰਤ ਹੈ। ਤੁਸ੍ਵਾਸ ਸ੍ਵਾਸਨਾ
 ਮਦਾ ਅਪਾਰ ਰਖਣਾ ਅਸਾਨੁ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਸਮਾ ਕੇਈ ਨਹੀ ਹਥਿਆਵਦਾ।
 ਤਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਸਟ ਹੋਗੇ ॥੨੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਕਾਈ ਤਿਲਕਾ
 ਪਾਠ ਕਾ ਤੇ ਭਾਈ ਤੇ ਤਾ ਮਹਿਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਏ। ਤੁ
 ਸਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗਮਨਾ ਮਦਾ ਜਾ ਪਕਰਣਾ। ਤੁਸੀ ਨਰਕ ਨਜ
 ਵੇਗੇ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਕ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਅਸੀ ਸਭੇ ਜਾ ਪਕਰ ਦੇਹਾਂ ਤੁ
 ਸਾਰਾ ਸੀਸਾ ਨਰਕ ਨਜਾਵੈ। ਤਾ ਨਰਕਾ ਮੁਗਾ ਕਿਉ ਕੀਤੀ ਆ ਹੈ

ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਪਦੇ ਤਾਸਭੇ ਪੈਨ ਪਰੁ ਗੁਰਾ ਦੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨੁ ੧੬੦
ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਭੀ ਨ ਹੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪਤੀਤ ਨ ਹੀ ਹੋਵੀ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਇਕਾਗਰ
ਤੇ ਪਰਤੀਤਾ ਬਿਨ ਕਲਿਆਣੁ ਨ ਹੀ ਤਾਂ ਓਨ ਨੁ ਤੁਸਾ ਕਹਿਣਾ
ਜੇ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੁ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਕੇਰਾ ਕਸੁ ਲੇ ਗਇਆ ਹੈ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ
ਨੁ ਤੇ ਲਦੇ ਤਪਤ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਪਾਵਨ ਲਗਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਬਾਬਾ ਜੀ ਏਸੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮੇਰੁ ਨਾਲ ਰਖਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਤ
ਲਵਾਇਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਮਰਦਾਨਿਆ ਤੁਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਹ
ਬੁਝਾ ਲਵਾਹ ਗੁਰੂਆਖ ਕੋ ਜਬਦਾਹ ਗੁਰੂ ਕਹਿਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਹਥੁ ਪਾਇਆ
ਤਾਂ ਤੇ ਲਠੀ ਦਾ ਹੋਇਆ ਰਾਖ ਸੁਚਰਨੀਆ ਏ ਲਗਾ ਤਾਂ ਤਪਤ
ਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਰਮਨ ਮਕਹਿਕੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਤੇ ਅਸੀ ਭੀ ਹਥੁ ਪਾਈਐ ੧੭

ਸਿਕਾਮਾ ਨੂੰ ਹੋਏ। ਤਪਤ ਕੜਾਹਾ ਬੁਝਿ ਗਇਆ। ਗੁਰਸੀਤ ਲਨਾ ਮੁਖ
 ਆ। ਬਚਨੁ ਹੋਆ। ਜਗਤ ਵਿਚ ਤਿਸ ਨਾਦਾ ਕੜਾਹਾ ਤਪਤੁ ਹੋ। ਗੁ
 ਰਮੁਖਾਨੂ ਮਿਲ ਕੇ ਤੇਨਾ ਮੁਜਪ ਕੇ ਸਭ ਤਿਸ ਨਾਨਿ ਵਰਤ ਹੋਈ ਹੈ।
 ੧੨੫। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾ ਸੁਜੜੀਆ ਸਭ ਕੁਲ ਕੁਟੰਬ
 ਸਮੇਤ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਅਰ
 ਦਾ ਸਕੀਤੀ। ਜੋ ਜੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨੇ ਦੇ ਸਮੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀ
 ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇ। ਕਿ ਗਰਮ ਨੁ ਕਰਕੈ ਸਬਦੁ ਸੁਣਨਾ ਪੜ
 ਨਾ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇ। ਅਗੇ ਤਾ ਤੁਮ ਨਦਾ ਸਾਖੀ ਨਹੀ ਸੋ ਜੋ ਮਨ
 ਚਲਦਾ ਹੈ ਕੇ ਨਹੀ ਚਲਦਾ। ਤੇ ਤੁਸਾ ਪਸਿਗਤਿ ਵਿਚ ਆਵਣ ਕ
 ਰਕੈ ਤੈਨੂੰ ਸੇਝੀ ਪਈ ਹੈ। ਜਿਧਰ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਚਲੇ ਤਾਂ ਓਸ ਦਾ ਫਲ

ਅਨਿਤਦਿਖਾਇਕੇਤੇਫੇਰਕੇਮਨਨੁਸਬਦਵਿਚਜੋੜਾਜਿਵੈਅਨੀ ੧੬੧
 ਅਲੁਘੋੜਾਅਪਣਿਮਰਜੀਤੇਚਲਦਾਹੈ। ਤਾਕਾਰਸਦਾਰਓਸਨੁ
 ਅਗਾਵਿਖਾਇਕੇਤੇਮੋੜਲਿਆਵਦੇਹੈਨ। ਤਾਂਵਾਗਾਤੇਮੋੜਦਿਆ
 ਮੋੜਦਿਆਂਸੁਧਹੋਜਾਦਾਹੈ। ਤਾਤੇਤੁਸਾਮਨੁਅਪਣਾਫੇਰਫੇਰ
 ਕੇਵਿਚਸਬਦਦੇਜੋੜਨਾਸੁਧਹੋਜਾਵੈਗਾ ੧੨੬॥ ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
 ਭਾਈਪੇੜਕੋਹਲੀਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਹਜੂਰਹੁੰਦਾਸੀ। ਤੇਵਚਨ
 ਦਾਅਗਿਆਕਾਰੀਸੀ। ਤੇਪੰਡਤਕਾਸੀਥੀਅਣਵਾਇਆਸੀਤੇਕਥਾ
 ਵੇਦਾਤਦੀਤੇਉਪਾਸਨਾਦੀਸੁਣਾਇਦਾਸੀ। ਤਾਂਸਾਹਬਨੇਹੋਰਵੇ
 ਦਾਤਦਾਗਿਰੀਬੁਧਾਛਿਆਸੀ। ਤਾਂਓਸਆਖਿਆਮੇਕਾਸੀਥੀਅਪਣੁ
 ਪੁਤ੍ਰਭੇਜਕੇਅਣਿਵਾਇਏਦਾਹਾਂ। ਤੇਪੰਡਤਿਆਪਿਨੁਅਨਿਨਭ

ਗਤਿਕਹਾਂ ਵਦਾਸੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਪੰਡਤ ਜੈ ਸੇਏਹਿ
 ਸਿਖ ॥ ਨਿਨਿਭਗਤਿ ਪੈਨਿ ॥ ਤੈਸੇ ਹੋਰੁ ਬੋਲੈ ਪੈਨਿ ॥ ਤਾਪੰਡਤਿ ਸਾਇਤਨ
 ਲੀਗਿਣ ਕੇ ਲਗਨ ਸਗਨ ਮਨ ॥ ਇਕ ਤੇ ਗਏ ਸਨੁ ਪੂਜ ਕੇ ਤੇ ਸਾਹਬ ਥੀ
 ਖਰਚ ਵਾਸਤੇ ਪੰਜ ਸੇਰੁ ਪਤਾ ਦਿਵਾਇਆ ॥ ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਨੂਤਨ ਗਿਆ ਅਗੇ
 ਥੀ ਸਨ ਮੁਖ ਗਧਾ ॥ ਇਆ ॥ ਤਾਏ ਹੁਫੇ ਗੁਰੂਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਕੀ
 ਤਾ ਤੁਸੀਆ ਨਿਨਿਭਗਤਿ ਕਹਾਵੇ ॥ ਤੇ ਗਏ ਸਗਨ ਥੀ ਮੁਨੁ ਆਏ ॥
 ਹੁਣ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ॥ ਨਿਨਿਭਗਤਿ ਦੇਖੋ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਭਾਈ ਸਿਖੇ ਪਹਿ
 ਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਰਾਜੇ ਸਿਵਨੁ ਭੁਦੀ ਨਗਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਲੀ ਦਾਗਿ ਬੁਛੇ ॥ ਤੈਸੇ ਪੈਨਿ ਕਿਈ ਓਥੇ ਲੇਆਵੇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਪੇੜਾ
 ਓਠ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਬ ਰਾਹੁ ਕਾਮਈ ਹਕੀਕਤ ਲਿਖਾਇ

ਤੀ। ਤੇ ਪੰਜ ਪੈਸੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਲਇਆ ਆਸੀ ਅਰਦਾਸਾ ਸੇਓ ਸਨੁ ॥੬੨॥
 ਖਰਚੁ ਦਿਤਾ ਤੇ ਓਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿਆ ਏ ਪੰਡਤ
 ਅੰਸੇ ਆਨ ਨ ਭਗਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਨ ਜੇ ਥਿਤ ਵਾਰਗੁ ਹਨਿ ਛੜਨ ਹੀ ਪਛ
 ਦੇ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਰਦੇ ਹੋਨ। ਤਾਂ ਓਥੇ ਪ੍ਰਾਨ ਸੀ ਗੁਲੀ ਦੀ ਪੋਥੀ ਲੇਨ
 ਨੂ ਗਇਆ। ਸੀ ਗਲ ਦੀ ਪਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਪਾਣ ਸੀ ਗੁਲੀ ਦੇ ਸਾਥ ਹੀ
 ਭੇਟ ਬਹੁਤੇ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਆ। ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ ਗਾ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਗੁਲੀ ਪੈਨੁ ਤੁਸੇ ਖੁੱਟੇ ਆਪੈ। ਤੈਨੂੰ ਅਨਿਨ ਭਗਤ
 ਪਾਪਾ ਤਿਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਪਾਣ ਸੀ ਗੁਲੀ ਵਾਚੀ ਤਾ ਸਭ ਜੇਗ
 ਦੀ ਕਲਾਲਿ ਖੀਸੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਕਲ ਚਗਿ ਵਿਚ ਜੇਗ ਕਿਸ
 ਸਾਧਣਾ ਹੈ। ਤਾ ਪੋਥੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਪਵਾਹਿ ਕਰਿ ਦਿਤੀ।

ਤੇ ਅਨਿ ਨਰੁ ਗਤ ਦੀ ਬਾਣੀ ਗਿੰਥ ਜੀ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਜੋ ਚਿਤੁ ਲਾਇ
 ਕੇ ਸੁਣੇਗਾ ਓਸ ਦਾ ਉਪਾਰੁ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਭਾਈ ਪੈੜਾ ਸੇਖਾ ਸੇਖ ਹੋਇਆ ॥
 ੧੨੭ ॥ ਸਾਖੀ ਪੈਰੁ ਚਲੀ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਭੰਡ ਹੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ
 ਦੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਕਈ ਸਿਖ ਸ
 ਬਦ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੇਲ ਉਠਦੇ ਹੋਨ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਚਰਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਨੂਚਾ ਹੀ ਦਾ ਹੋ ਸੁ
 ਦਾਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਤਿਆਗ
 ਨਾ ਤੇ ਭਾਈ ਦਰਗਹ ਪਾਛਿਆ ਜੀ ਕੋ ਨ ਕੋ ਨ ਚਰਚਾ ਹੋ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ ਇਕ ਵਾਦ ਚਰਚਾ ਹੋ ਜੋ ਆਪ ਨੂਨ ਹੀ ਸਮਝੀ ਦਾ ਤੇ ਨਿ
 ਮਿਤਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਥੀ ਵਸੇਖ ਬੁਧ ਵਾਲੇ ਥੀ ਪਛ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ

ਪਾਰਲੇਣੀ ਤੇ ਦੂਜੀ ਹੋਤ ਚਰਚਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੀ ਬੁਧ ਵਿਚ ਹੋ ੧੬੩
 ਵੈਸੇ ਕਹਿ ਸੁਣਾਵਣਾ ਤੇ ਦੂਜੇ ਦੀ ਬੁਧ ਵਿਚ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਸੁ
 ਣ ਲੇਵਣਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕੇ ਜੇ ਵਸੇ ਖਰੇ ਵੈਸੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਪਾਰਣਾ ਜੋ ਸਾ
 ਏਕ ਦੀ ਪਦੈਸ ਨ ਮੁਖ ਦੂਸਰਾ ਦੀ ਪਕੁਜ ਗਈ ਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੋ ਨੇਕਾ
 ਅੰਧ ਕਾਰਨ ਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਦੀ ਪਕੁਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਦਨਾ
 ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਿਛੇ ਅੰਧੇ ਰਾਹੀਂ ਗਹਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇਜੇ ਆ
 ਪਹੀ ਚਰਚਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਦਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਰਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ
 ਤੇ ਇਕ ਜਾਲ ਪੁਚਰਚਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਪਖ ਦੀ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰੇ
 ਵਚਨ ਕਰ ਪਾਲਣ ਕਰਨੀ ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੇ ਪਖ ਨੁਪਾਮਾਣਾ ਤੇ ਇਸ
 ਟਾਤ ਕਾਰਿ ਖੰਡਣਾ ਏਹੁ ਭੀ ਚਰਚਾ ਸਿਖਤਿ ਆਗਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੋ ਮਨ

ਨੀਵਾਨਹੀਹੁੰਦਾ ਤੇ ਇਕਵਿਤੰਤੋਚਰਚਾਏ ਜੋਆਪਨੁਕੇਈਸਮਝ
 ਨਹੀਤੇਹੋਰਸਦਾਵਚਨੁਮੰਨਣਾਨਹੀਏਹੁਭੀਚਰਚਾਗੁਰੂਕੇਸਿ
 ਖਤਿਆਗਦੇਹੈਨਾਜੇਸਕਰਿਮਨੁਨੀਵਾਹੈਵੈਸੇਈਚਰਚਾਕ
 ਰਦੇਹੈਨਾਕਿਸੇਦਾਮਨੁਨਹੀਦੁਖਾਵਣਾਹਰਿਕਿਸੇਦੀਪ੍ਰਸਿਨ
 ਤਾਕਰਣੀ॥੨੮॥ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਮੀਆਜਮਲੁਗੁਰੂਹਰਿਗੋਵਿ
 ਦਜੀਦੀਸਰਨੀਆਈਆਤੇਪਰਸਾਦਾਇਕੋਲੀਤਾਤੇਮਸਾ
 ਟੇਕਿਆਤੇਕਹਿਆਜੇਜੀਮੇਨੁਭੀਸਿਖੁਕਰੀਏਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆਜੇਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਸਿਦਕਨਾਲਪਛਾਏਸਰੀਗਜਿਤੇਹੈਨ
 ਸਭਪੰਜਤਤਾਦੇਹੈਨਾਤੇਸਭਨਾਵਿਚਚੇਤੰਨੁਇਕੋਹੈਜੇਕੋਈ
 ਚੇਤੰਨੁਪਛਾਣਦੇਹੈਨਾਸੇਈਗੁਰੂਕੇਸਿਖਹੈਨਾਤਾਂਓਸਨੇਅਰ

ਦਾਸਕੀਤੀਜੇਜੀਜੇਇਕੋਚਿਤੀਨੁਵਿਆਪਿਆਹੋਇਆਹੈਤਾ ੧੬੪
 ਇਕਸੇਕੇਪ੍ਰਸਾਦਿਖਾਵਣਿਕਰਿਸਭੁਕੀਰਜਕਿਉਨਹੀਜਾਂਦਾ
 ਤੇਇਕਸੇਕੇਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਕਰਿਸਭੁਕਾਅਗਿਆਨੁਕਿਉਨ
 ਹੀਆਟਿਜਾਂਦਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਜੈਸੇਪਾਟਿਮਟਮੈਅਕਾਸੁਏ
 ਕਹੀਹੋਤਾਹੈਜਿਸਪਾਟਿਮੈਪਦਾਰਥਪਾਈਤਾਹੈਤਿਸਹੀਤੇਨਿ
 ਕਲਤਾਹੈਜਿਸਮਟਮੈਦੀਪਕਪ੍ਰਕਾਸਤਾਹੈਤਿਸਕਾਅੰਧੇਰਾ
 ਦੂਰਹੋਤਾਹੈਭਿਜਨੁਖਾਣਪਾਣਕਾਪਰਮੁਹੈਅਗੁਗਿਆਨੁਸਮ
 ਝਣਮਨਕਾਪਰਮੁਹੈਤੇਆਤਮਾਸਰਬਸਾਖੀਹੈਸਿਜਾਤੀ
 ਵਿਜਾਤੀਸੁਗਤਤੀਨੇਭੇਦਤੇਨਿਆਰਾਹੈਸਜਾਤੀਭੇਦਕਰ
 ਮੇਐਇਕਆਤਮਾਹੈਤੇਦੂਜਾਭੇਤੀਨੁਹੋਰਹੈਜੈਸੇਮਨੁਛਕੇਸ

ਥਦੁਸਰਾਮਨੁਖਹੋਵੈ। ਸੇਤਾਦੂਜਾਹੋਇਆ। ਤੇਵਿਜਾਤੀਭੇਦਕ
 ਹੀ। ਏਇਕੁਆਤਮਾਚੇਤੰਨਹੈ। ਅਰਦੂਜਾਜਗਤੁਜੜਹੈ। ਜੈਸੇ
 ਮਨੁਖਕੋਸਾਥਬਿਰਛਕਹੀਏ। ਸੇਤਾਜਗਤੁਭਗਮੁਕਰਕਾਸਤਾ
 ਹੈ। ਅਰਸੁਗਤਭੇਦਕਹੀਏ। ਜੈਸੇਮਨੁਖਕੋਅੰਗਪ੍ਰਤਾਅੰਗਹੈਨ
 ਸੇਤੋਆਤਮਾਨਿਰਕਾਰਹੈ। ਨਿਰਕਾਰਕੋਅੰਗਪ੍ਰਤਾਅੰਗਨਹੀ
 ਬਣਦੇ। ਤਾਤੇਆਤਮਾਐਸਾਕਹਿਆਹੈ। ਸਭਕੋਮੁਖਸਭਹੁਤੇ
 ਨਿਆਰੇ। ਜਉਜਲਭੀਤਰਦੀਸਤਤਾਰੇ। ਸਹੀਰਮਟਕੇਕੀਨਿਆ
 ਈਹੈਨਿ। ਅੰਤਹਿਕਰਣਿਜਲਦੀਨਿਆਈਹੈਨਿ। ਤੇਆਤਮਾ
 ਚੰਦ੍ਰਮਾਈਨਿਆਈਵਿਚਭੀਭਾਸਤਾਹੈ। ਤੇਨਿਆਰਾਹੈਜਿ
 ਸਨੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸਮਝਿਆਹੈਸੇਈਸਿਖੁਹੈ। ਪਉੜੀਅਨੰਤਾ

ਕੁਕੇਰਲੇ ਸਭ ਵਣਿ ਹੰਨ ਸੇ ਹਨ ਸਿਰਦਾਰਾ ਇਟਾਰੇ ਕੁਜਾ ੧੬੫
 ਏਐ ਨਿਵਲਾ ਨਿਹਾਲੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ਤਖਤੁ ਪੀਰਗੰਭੀ
 ਰਹੈ ਦਰਗਹ ਤੁਲੀਜ ਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ਅਨਸਾਧਾਰਾ ਅਥਹੁ
 ਤੀਰਥ ਉਪਲਸੇ ਵਕਸਾਰਾ ਕਿਸਨਾ ਝੰਡੀਆ ਖੀਐ ਪ੍ਰਮੁਖ
 ਰੀਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਪਿਗਤੁ ਮਦੁ ਜਾਣੀਐ ਵਰੇ ਸੁਜਾਣਿ ਤਿ
 ਖਾਣੀਅਪਾਰਾ ਬਨਵਾਲੀ ਤੇ ਪ੍ਰਸਰਾ ਮਬਾਲ ਵੇਦ ਹਉਤਿ
 ਨ ਬਲਿਹਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸਵਾਗਣਿ ਹਾਰਾ ੧੭੬ ਏਸਾ
 ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਈ ਅਨੀਤਾ ਤੇਰਾ ਈਕੁ ਕੇਦੁ ਪਾਵਣਿ ਗੁਰੂ
 ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਗਨਿਆਏ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕੜਾਹੁ ਪਸਾਦੁ ਜੇਭੇਟਾ ਪਈਠ ਹਰਾਈ ਹੈ ਇਸਦਾ

ਪਰੇਜਨੁਕਿਆਏ। ਤੇਰਨਾਮਿਠਿਆਈਆਦੀਨਿਆਈਕਿ
ਉਨਹੀਕੀਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੈਸੇਕੜਾਹੁਦੇਵਿਚੋਕਾਈ
ਵਸਤੁਸੁਟਣਵਾਲੀਨਹੀ। ਤੈਸੇਗੁਰਕੇਸਬਦਥੀਕਾਈ
ਸੁਟਣਵਾਲੀਕਥਾਨਹੀ। ਤੈਸੇਜੈਸਿਖਆਪਣੀਖਸਲੂ
ਤਿਕਿਰਤਖਰੀਆਕਰਨਿਕਾਈਗਲਸੁਟਣਵਾਲੀਨਹੋਵੈ
ਗੀ। ਸੇਗੁਰੂਪਾਪਾਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਅੰਸਾਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮੁ
ਹੈਜਿਸਕਰਕੇਅਕਾਲਾਵੇਖੇਲੀਨਹੁੰਦਾਹੈ। ੧੩੦॥ ਸਾਖੀਹੋ
ਰਚਲੀ। ਕਾਈਨਿਵਲਾਤੇਭਾਈਨਿਹਾਭੁਗੁਰੂਹਰਿਗੋਵਿੰਦਜੀ
ਦੀਸਰਨਾਆਏ। ਜੇਅਸਾਹੁਉਧਰੁਹੋਵੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ।
ਜੈਸੇਕਾਸਟਮੇਅਗਨਿਹੋਤੀਹੈ। ਤੇਮਥੇਬਿਨਾਨਿਕਸਤੀਨ

ਹੀ ਤੇ ਕਾਸਟ ਨੂ ਸੇਕਰੀ ਨਹੀ ਲਗਦਾ ਤੇ ਮਥਨ ਵਾਲੇ ਬੈਠ ੧੬੬
 ਕੇ ਮਥ ਦੇ ਹੋਨ ਤਾ ਅਗਨ ਪਤ ਖਹੇ ਇਕੇ ਸਰਕਾਸਟ ਅਗਨ
 ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ ਤੇ ਦੁਸ਼ਟਿ ਚਾਪਿ ਤਹੇ ਪਰ ਸਿਜ ਮਨੁ ਲਾਮਥ ਕੇ
 ਪ੍ਰਗਟ ਪੀਠਿ ਨਿਕਸ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਪਾਠ ਸਬਦ ਦੇ ਕਰ ਪ੍ਰਨੁ
 ਹੋਇ ਹੈ ਪਰ ਗਿਆਨ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਤੇ ਵੀ ਚਰਕਰਨ ਤੇ
 ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲੂ ਗ੍ਰਿਥ ਜੀ
 ਦੀ ਕਥਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਵੀ ਚਰਕਰਨ ਜੇ ਸੇਤਾ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਸੁਣੇ
 ਸਰੁਣਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਆਵੈ ਤੇ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ
 ਆਪ ਭੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਜੇ ਓਨ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇ
 ਸੇਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ ੧੩੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕਾਈ ਤਖਤੁ

ਪੀਰਭਾਈ ਵਰਗਹਤੁਲੀਭਾਈਮਨਸਾਪਾਰਤੇਭਾਈ ਤੀਰਥ
ਭੀਪਲਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
ਤੀਜੇਸਚੇਪਾਤਸਾਹੁਰਨਾਦੇਮੁਖਥੀਵੀਚਾਰਸੁਣਿਦੇਹ।
ਤਾਮਨਨੁਸਾਂਤਿਨਹੀਆਵੁ ਦੀ। ਤੇਭਾਈਨਿਵਲੇ
ਤੇਨਿਹਾਲੁਦੇਮੁਖਥੀਸੁਣਿਕੇਮਨੁਵਿਚਰੈਆਵਦਾਹੈ। ਤੇ
ਗੁਰਮਾਤਿਪਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੈ। ਤੇਦਰਮਾਤਿਘਟਜਾਦੀਹੈ। ਬ
ਚਨੁਹੀਇਆਸਬਦੁਤਾਅਮਿਤਹੈ। ਪਰਜੇਵਕਤੇਵਿਚਰੈ
ਦਾਹਗੁਣਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸੇਤੇਵਿਚਰੀਚੈਰਹਗੁਣਹੁੰਦੇਹੈ
ਨਾ। ਤਾਤੁਰਤਹੀਗਿਆਨਪਾਪਤਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਜੇਥੇਫੇਗੁਣਿ
ਵਕਤੇਸੇ ਤੇਵਿਚਹੁੰਦੇਹੈਨਾ। ਤਾਢਿਲਕਰਕੇਗਿਆਨੁਹੁੰਦਾ

ਹੈ॥ ਪਰ ਜੇ ਦਕਤੇ ਵਿਚ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਨਾ ਤਾਂ ਸਹਜੇ ਸੋਤੇ ਨੂਰੀ ੧੬੭
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕੇਣੁ ਗਾਇ ਹੋ ਨਿ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਾਈਐ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਲੋਕੁ ਵਾਗਮੀ ੧੮
 ਵਿਆਸੁ ਰਾਮਾਸਾਸ ਵਿਤਾੜਾ ਪ੍ਰਿਅ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾ ਵਿਤਾੜਾ ਸਿਧਵਾਕਾ ੫॥
 ਸੀ ਦੇਹ ਛਿਦੇ ੬॥ ਅਸੇਖੀ ਸਾਸਤ੍ਰਕ ਸਲੋਕੁ ਨਾਖਿਆਤਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਿ ੮॥
 ਅਵਿਗੇ ੧॥ ਜਨਨ ਰੰਜਨੇ ੧੦॥ ਜਿਤੁ ਸਰੋ ੧੧॥ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ੧੨॥
 ਸਾਗਮਕ ੧੩॥ ਸਿਤੋਖੀਤੋ ੧੪॥ ਤੇਚਤੁਰੁ ਦਸਗੁਣਾ ਉਤਮਵਕਤਾ
 ਪਾਇਤਾਇਐ ਇਤਨੇ ਗੁਣ ਦਕਤੇ ਵਿਚ ਹੋਵਨ ਤਾਂ ਓਸ ਥੀ
 ਕਥਾ ਸੁਣਿ ਨ ਤੇ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ੧੫॥ ਥਮੇਤਾ ਵਾਗਮੀ ਬਾ
 ਣੀ ਦੇ ਪਦ ਸਮਝੇ ਜਿਤਨੇ ਸੋਤੇ ਹੋਵਨ ਤੇ ਸੀ ਹੀ ਧਨਕ ਗੋਜੇ ਸੇ

ਛੰਦ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤੈਸੀ ਪੜ੍ਹੈ ਵਿਆਸ ਸਮਾਸਾ ਵਿਤਾ ਜਿਥੇ
 ਰਸ ਦਾ ਇਸਥਾਨ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸ੍ਰੋਤਿਆ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਠਹਰੀ ਹੋਈ ਹੋ
 ਵੈਓ ਥੇ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰੇ ਜਿਥੇ ਸ੍ਰੋਤਿਆ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤ ਉਦਾਸੁ ਹੋਵੇ
 ਓਥੇ ਸਿਛੇ ਪਹੀ ਕਰੇ ਤੇ ਕਥਾ ਅਜੇਹੀ ਮਿਠੀ ਕਰੇ ਜੇ ਸਭ ਨਾ
 ਨੂਪਿਆ ਗੀ ਲਗੇ ਤੇ ਵਚਨੁ ਸੁਚਾ ਕਰੇ ਜੇ ਗਿਆਨੁ ਕੇ ਉਪ
 ਸਨਾ ਕੇ ਕਰਮ ਜੇ ਸਬਦ ਦਾ ਰਿਦਾ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੋਤੀ ਅਰਥੁ ਕਰੇ ਜੇ ਸ
 ਦੇ ਮਨੁ ਵਿਚ ਸਹਸ ਹੋਵੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕਰੇ ਓਸ ਦਾ ਸਿਸਾ ਨਿਵਰ
 ਤ ਕਰੇ ਤੇ ਜੇਹਾ ਪ੍ਰਸਥਾਵ ਸਬਦ ਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਹੀ ਹੀ ਸਾਖੀ
 ਲਿਆਵੇ ਜੇਹੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ਹੋਵਨੁ ਤੇ ਸਾਹੀ ਵਿਸਟਾਤ ਦੇਵੇ ਤੇ ਸ
 ਤਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਹੋਵੇ ਕਥਾ ਵਿਚ ਵਖੇ ਪਨਾ ਕਰੇ

ਜੇਕਥਾਹੋਰਹੈ। ਤਾਂਸਾਖੀਹੋਰਸਭਾਉਦੀਨਾਕਰੋ। ਤੇਸਰੀਰ ੧੬੮
ਕਰਕੇਭੀਸੁਧਾਹੋਬੈਠੇ। ਤੇਮਨਕਰਕੇਭੀਸਰਲਹੋਵੈ। ਤੇਜਿਉ
ਜਿਉਕਥਾਸੋਤੇਸੁਣਨਓਨਾਦੇਮਨਨੂਪ੍ਰੀਤਦਾਰੀਗੁਚੜ੍ਹਦਾ
ਜਾਵੈ। ਤੇਸਾਰੀਸਭਾਜੀਤੀਜਾਵੈ। ਨੇਤ੍ਰਤੇਸੁਣਨਸੋਤਿਆਦੇ
ਦਕਤੇਦੇਮੁਖਾਪਿਰਹੀਹੋਵਨ। ਦੇਖਾਅਗੇਕੀਕਹਿਦਾ। ਤੇਹੀ
ਕਾਰੀਨਾਹੋਵੈ। ਆਪਣਾਮਨਨੀਵਾਰਖੇ। ਤੇਜੇਕਥਾਕਰੇਸੋਪ੍ਰ
ਥਮੇਆਪਰਿਦੇਵਿਚਪਾਰਲੇਵੈ। ਤੇਆਪਣੀਪ੍ਰਾਲਥਪਤੇਸੀ
ਤੇਖਕਰੇ। ਬਹੁਤਪਦਾਰਥਾਦੀਚਾਹਿਨਾਕਰੇ। ਅੰਗੇਬਿਨਾਜੇ
ਦੇਵੈਸੇਰਾਜੀਹੋਕੇਲੇਵੈ। ਏਹੁਚੇਦੁਹੁਗੁਣਜੇਦਕਤੇਵਿਚਹੀ
ਵਨ। ਓਸਥੀਕਥਾਸੁਣਾ। ਅਗੇਸੁਤੇਦਭੀਚੇਦੁਹੁਗੁਣਚਹੀਦੇਨਾ

ਸਲੋਕਾ ਰੁਗਤੇ ਵਕਤੇ ਗਗਰਥਤਾ ਸੁਰਤਰੁ ਚਹਚੀਲਹੀ ਨਾਪਟ
 ਹਾਪਸਨੀਖੀ ਮਸਚਬਹੁ ਸੋਤੇ ਅਨਾਲ ਸੋਨਿ ਦ੍ਰਿਤਿ ਤਾ ਸੁਪੀ ਦਾਤਾ ਤਿ
 ਪਕਤ ਕਬੀਤ ਗਸੁ ਚੈਦਪਦੰਭੇ ਜਿਤਾ ਸਬਦਾ ਏਤੇ ਯਸਵ ਸੀਤ ਨਿਰ
 ਮਲਗੁਣਾ ਵੈਕਠੇ ਪਸਤਾ ਸਦਾ ਏਹ ਚੈਦਹੁ ਗੁਣ ਸੋਤੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਜੋ
 ਮਨ ਬਚਕਰ ਮਕਰ ਵਕਤੇ ਦੀਭਗਤਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨਿ ਵਿਚਗ
 ਰਬੁ ਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਮੇਸੇ ਵਾਕਰ ਨਾਹਾ ਤੀਜ ਕਥਾ ਦੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਬਹੁਤੀ ਸ
 ਰਸ ਹੋਵੈ ਚਉਥੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੀ ਭੀ ਤੇ ਵਚਨ ਦੀ ਭੀ ਚਤੁਰਾਈ
 ਨਾ ਕਰੇ ਤੇ ਪੰਜਵਾ ਸਮਝਣਹੁ ਚਤੁਰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਛਠਵਾ ਪਸਨ ਕਰਨ ਦੀ
 ਸਮਰਥਤਾ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਪਤਮਾ ਬਹੁਤੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸੁਣੇ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਅਠਵ
 ਆਲਸੁ ਨਾ ਕਰੇ ਨਾਵਾ ਆਲਸੁ ਕਥਾ ਦੇ ਸਮੇਨਿ ਦ੍ਰਿਤ ਨਾ ਕਰੇ ਦਸਵਾ

ਜੇ ਸੁਣੇ ਸੋ ਮਨ ਵਿਚ ਪਾਰਦਾਰ ਹੋ ਫੇਰ ਯਾਰ ਵਾਢੀ ਡਿਖਾਵੈ ਬਾਰਵਾ ੧੬੫
 ਜੇ ਕਥਾ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਿਪਾਤ ਥੀ ਵਿਪਰਜੇ ਤੇਵੇ ਤਾ ਓਨ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ
 ਤੇਰ ਵਾਸਗੀਰਭੀ ਸੁਚਰਖੇ ਚੋਧਵਾ ਵੰਭਨ ਰਖੇ ਰਿਦੇ ਕਰ ਸੁਣਾਏ ਹੁੰਦੇ
 ਦਾਗੁਣ ਸੇ ਤੇ ਦੇਹ ਵਨਿ ਤਾ ਓਸ ਨੂ ਗਿਆਨੁ ਤੁਰਤ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੇ
 ਗਾਈ ਨਿਹਾਲੁ ਵਿਚ ਸਭੇ ਲਖਾਇ ਪਾਏ ਜਾਏ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸਾ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲ
 ਲੁਦੀ ਸਿੰਗਾ ਤੁਕਰਨੀ ਓਸ ਦੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰਿ ਸਭੇ ਗੁਣ ਕਿਉ ਨ ਪਾ
 ਪਤਿ ਹੋਵਨ ਗੋ ੧੩੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਕਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਤੀ ਤੇ
 ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੁਖ ਰੀਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ਜੋ ਅਸਾ ਭਾਈ
 ਪਾਰਕਰੋ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਕਲਜੁਗ ਵਿਚ ਨਾ ਮੁਢ ਡਾਜਹਾਜੁ ਹੈ
 ਤੁਸੀ ਭੀ ਨਾ ਮਕੇ ਜਹਾ ਜਤੇ ਚੜ੍ਹ ਬੈਠਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦੇ ਉਚਾਰਨ

ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਈ
 ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਛੋੜ ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਕਈ ਸਿਖ
 ਸਰੋਬ ਹੁਤ ਵੈਰਾਦਿ ਰੋ ਪੁਕਰਨਿ ਲਗ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਓਨਾ ਨੂੰ ਕੋਨ ਪਦਵੀ
 ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਭ ਤੋਂ ਉਪ
 ਰੁਸਾਮਾ ਪਾਇ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਗਿਆਨ ਬਾਪਿ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ ਨਹੀ
 ਹੋਤਾ। ਕਿਸ ਪੁਕਾਰ ਜਿਸ ਗਿਆਨੀ ਸਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਓ
 ਸਦੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਦੇਹੈ ਨਾ। ਅਗੇ ਜਗਿਆਸਾ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਜ
 ਗਿਆਸੀ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਦਾ ਗਿਆਨੁ
 ਦਿੜ੍ਹ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਗਿਆਨ ਬਧ ਹੈ। ਓਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਾਨ
 ਵਾਸਤੇ ਪਾਠ ਸੁਣ ਕੇ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਿ

ਸਚਾਨਹੀਹੋਇਆਭੇਆਪਈਵਡਿਆਈਵਾਸਤੇਕਹਿਦਹੈਜੇ॥੧॥
ਮੇਨੁਗਿਆਨਦਿਫਹੈਸਿਤਾਦਾਸਿਗੁਨਹੀਕਰਦਾਤਾਂਓਸਨੂ
ਗਿਆਨਪਾਪਤਨਹੀਹੁਦਾਜੈਸੇਕਿਸੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਦੇਗਹਿ
ਜਾਣਹੈਤੇਗੁਨਹੀਜਾਣਦਾਤਾਪੁਛਦਾਚਲਿਆਜਾਵਦਾ
ਹੈਤਾਓਹੁਆਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈਤੇਕਿਸੇਨੂਸਿਗਾਤਿਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸਰਵੀਤੁਰੀਹੋਈਅਲੀਹੋਤੇਓਹੁਓਸਦੇਨਾਲਗਲਿਆਹੈ
ਤਾਓਹੁਭੀਜਗਿਆਸੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈਪਰਜੇਕੋਈਗੁਨਜਾ
ਣਦਾਹੈਓਹੁਗਿਆਨੀਭੀਪਹੁਚਦਾਹੈਪਰਜੇਗੁਨਹੀਜਾ
ਣਦਾਤੇਪੁਛਦਾਭੀਨਹੀਤੇਓਲਟਾਚਲਿਆਜਾਵਦਾਹੈਤਾਓ
ਹੁਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਨੁਨਹੀਪਹੁਚਦਾਤੈਸੇਜੇਆਪਨੁਗਿਆਨੀ

ਮਨਦਾਹੈ ਤੇ ਸੀਤਾਨੁ ਪਛਾਨਹੀ ਓਹੁ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਹੀ
 ਦਾ ॥ ੩੩ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਕਾਈ ਪਿੰਗੁ ਤੇ ਭਾਈ ਮਦੂ ਤਿਖਾਣ
 ਵਡੇ ਸੁਜਾਣ ਹੈ ਸਨ ॥ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸਨ ਆਏ ॥ ਤੇਲੀ
 ਗਰਦੀਆਂ ਲਕੜੀਆਂ ਚੀਰਨ ਤੇ ਚੋਕੀਆਂ ਮੰਜੇ ਬਣਾ ਦੇਵਣਾ ॥ ਤੇਸਿ
 ਖਾਂਸਭਨਾ ਦਾ ਜੇਕੀ ਮੁਹੇ ਵੈ ਸੇਕਰ ਦੇਵਨਾ ॥ ਤੇਕਥਾ ਦੇ ਸਮੇ ਸਭ ਕੀ ਮ
 ਵੇਸਾਰ ਕੇ ਕਥਾ ਸੁਣਨਾ ॥ ਤੇ ਪਛਲੀ ਰਾਤੀ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇ
 ਨਾ ॥ ਤੇ ਆਪੁ ਭੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਬਾਣੀ ਜਪਨਾ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇ ਓ
 ਨਾ ਦਾ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਹੋਇਆ ॥ ਤਿਸ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
 ਗੇ ॥ ਤੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਆਪਣੀ ਹਥੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇ
 ਕੇ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜਪਾਇਆ ॥ ਪਾਣ ਛੋੜੇ ॥ ਸਾਹਿਬ ਆਪਿ ਓਨਾ ਦੀ ਚੀ ॥

ਖਾਤੇ ਜਾਇਖ ਲੇਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਨ ਲਨੀਲ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ੧੭੯
ਹੈ ਸਨਾ ਏਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੇ ਅਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਪਾਪ ਤਿਹੈ
ਅਸਾਂ ਕਹਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕਲਜੁ ਗਵਿਚ ਤੁਸਾਨੁ ਗਿਆਨੁ ਦੇਵਾਂਗੇ
ਹੁਇ ਏਨਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਅਮਰ ਪਦਵੀ ਨੁਪ
ਪਤ ਹੋਏ ਹੈਨ ੧੩੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਗਈ ਬਨਵਾਲੀ ਤੇਭਾ
ਈ ਪਰਸਰਾਮ ਬਾਲਵੈਦ ਹੈ ਸਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖੁ ਸਾਧਕੁ ਏਰੇਗੀ
ਹੋਵੈ॥ ਓਸਨੁ ਆਪੁ ਏਪਾ ਸੋਧੈ ਖਦ ਦੇਵਨਾ ਤੇ ਤੁਰਕੇ ਓਸ ਦੇ
ਘਰ ਭੀ ਜਾਵਨਾ ਹੋਰੁ ਸਬਦੁ ਭੀ ਗਵਨਾ ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਓਨਾ ਅਰ
ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਲਿਆਣੁ ਤਾਸੁ ਭੁਜੇ ਦਾਸ ਬ
ਦੁਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ ਦੀ ਇਤਨੀ ਸੇਭਾ ਕਿਉਂ ਲਿਖੀ ਹੈ॥

ਬਚਨੁ ਹੋਇ ॥ ਐਖ ਪਤੁ ਸਾਰੇ ਪਰਸਭੁ ਚੰਗੇ ਦੇ ॥
ਪਰੁ ਕੈ ਤੁਸੀ ਕੈ ਤੁਸਾਰਾ ਸਾਗਿ ਦੁਜੇ ਰੋਗੀ ਦਾ ਨਾਟਕਾ ਦੇਖ ਦਾ
ਤੋਗ ਮੀ ਸਰਦੀ ਕਫੀ ਨੁ ਪਛਾਣ ਕੈ ਐਖ ਦਵੇ ਦੇ ਹੋ ਤੇ ਨਾਲੇ ਸਿ
ਜਾਮਦਸ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਓਸ ਦਾਰੋਗ ਕਟੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਐਖ ਦੁਭੀ ਕੋਟਹ
ਹੋਵਨਾ ਤੋ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵਨ ਤਉ ਭੀ ਵੈਦ ਥੀ ਬਿਨ ਰੋਗ ਨ ਹੀ ਕਟੀ
ਦਾ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਨਿਸੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਅਪਕਾਰ ਦੇਖ ਕਰ ਸਬਦ
ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰ ਦੇ ਹੋਨ ॥ ਓਨ ਨੁ ਗਿਆਨ ਪਾਪ ਤੁੰ ਦਾ ਹੈ ॥ ਪ
ਉਤੀ ॥ ਲਸਕਰ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਗੁਆਲੀ ਏਰ ਸੁਇਨੀ ਗਹਿ
ਦਾ ਸੀ ॥ ਭਾਵਾ ਪੀਰ ਉਜੈ ਨਾ ਵਿਚ ਸਾਪ ਸਿਗਤਿ ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਿ
ਵਾਸਾ ॥ ਲਵਨੁ ਬਰਹਾਨ ਪਰਸਨ ਮੁਖ ਸਿਖ ਸਹਜ ਪ੍ਰਗ

ਸਾਭਗਤੁਰਈਆਭਗਵਾਨਦਾਸੁਨਾਲਬੋਦਲਪਰੇਉਦਾਸਾ ॥੧੨॥
 ਅਲਕਬਟਾਰੁਜਾਇਐਪਰਥੀਮਲੁਜਗਦੀਖਾਸਾਭਗਤੁਰੁ
 ਰਾਵਖਾਇਐਰੁਲੁਰਿਹਾਏਸਬਾਸਾਸਿਦਰਸੁਆਮੀਦਾਸਦੁਇ
 ਵੰਸਵਧਾਵਣਿਕਵਲਵਿਗਾਸਾਗੁਜਗਤੈਵਿਚਜਾਇਐਭੇ
 ਖਾਰੀਭਾਵਤ੍ਰਾਸੁਲਾਸਾਗੁਰਮੁਖਭਾਉਭਗਤਿਰਹੁਰਾਸਾ ॥੧੩॥
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਤੀਰਥਾਲਸਕਰਬਾਦਸਾਹਦੇਵਿਚ
 ਰਹਿਦਾਸੀਤੇਗੁਰੁਹਰਿਗੋਵਿੰਦਜੀਵੀਸਰਨਆਇਆਤੇਅਰ
 ਦਾਸਕੀਤੀਅਸੀਆਪਣੀਕਿਰਤਵਿਚਰੁਪੇਗਹਿਦੇਹਾਂਅਸਾਰੁ ॥੧੪॥
 ਕਿਉਕਰਉਧਾਰੁਹੋਵੇਗਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸਾਸਾਧਾਦੀਟ
 ਹਲਕਰਣੀਜੇਗਉਆਨੁਪਾਸਖਵਾਵਦੇਹੈਨਿਸਿਓਨ

ਦਾਦੁਪੀਵਦੇਹੈਨਾ ਤੈਸੇਜੋਸਾਧਾਦੀਸੇਵਾਕਰਦੇਹੈਨਿ। ਸੋਓਨਦੀਪੁ
ਸਿਨਤਾਕਰਕੈਗਿਆਨਤੇਭਗਤਨੁਪਛਾਣਕੇਸੁਖੀਹੁੰਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਂਓਸਕ
ਹਿ। ਮੁਆਸੀਸਾਧਗੁਰਿਉਕਰਿਪਛਾਣੀਐ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਇਕਰਾ
ਜੇਦੀਸਰਪਾਹੁੰਸਾਦੇਦਰਸਨਦੀਲਾਲਸਾਹੋਈਸੀ। ਤਾਂਮੰਤ੍ਰੀਆਕਹਿ
ਆਜੇਹੀਸਾਨੁਖੇਜਨਜਾਈਐ। ਤਾਂਗਾਜਿਆਥੇਖੇਜਨਹੀਹੁੰਦਾ। ਆਪਣਿ
ਆਕਾਰਜਾਦਾਤਿਆਗੁਨਹੀਕਰਸਕੀਦਾ। ਪਗਇਕਉਪਾਉਹੈਜੋਇਕਤਲ
ਉਜਲਕਰਿਭਰਪੂਰਹੋਵੈ। ਉਪਰਓਨਦੇਸਭਪੰਖੀਆਦੀਚੋਗਡਾਲੀਐ।
ਤੇਰਾਖੇਉਪਰਬੈਠਨਾਜੋਬਿਲੀਕੇਈਆਵਣੀਨਪਾਵੈ। ਤਾਂਓਸਰਾਜੇਨੇਐ
ਸੇਹੀਕੀਆਸਭਪੰਖੀਆਵਨਚੋਗਚੁਗਜਾਵਨ। ਆਪਣੇਦੇਸਾਵਿਚ
ਸੇਭਾਜਾਇਕਰਨਾ। ਇਕਨਾਪੰਛੀਐਨੇਮਨਸਰਜਾਇਸੇਭਾਕੀਤੀ। ਤਾਂ

ਹੁਸਾਨੇ ਕਹਿਯਾ ਅਸੀ ਓਸ ਗਜੇ ਦੇ ਦੇਸ ਜਾਇਕੇ ਉਸ ਦੀ ਸਰਧਾ ਦਧਾ ੧੭੩
 ਈ ਜੇ ਸਦਾ ਪੰਛੀਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੈ ਤਾ ਇਕ ਜੇਤੀ ਹੀ ਸਾ ਦੀ ਉਡ
 ਕੇ ਓਨਾ ਪੰਛੀਆ ਨੁਸਾ ਥਲੇ ਕੇ ਉਸੇ ਤਲਾ ਉਉ ਪਰਾ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੋਰ
 ਚੇਗ ਚਗ ਨਨ ਹੀ ਤਾਰਾ ਖਆ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੁਜਾਇ ਕਹਿਯਾ ਜੇ ਹੀ ਸਾ
 ਦੀ ਜੇਤੀ ਆਈ ਹੈ ਅਹਾ ਉਜਲ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਚੇਗ ਨਹੀ ਚੁਗਦੇ
 ਤਾਰਾ ਜਾ ਦੂਧ ਆਰ ਮੇਤੀ ਸਾ ਥਲਿਆ ਆਇ ਆ ਓਨ ਦੇ ਅਗੇ ਵਿਛਾਏ
 ਤੇ ਜਲ ਤੇ ਦੂਧ ਨਿਆਰ ਕਰ ਕੈ ਖਾਧਾ ਤੇ ਅਮੇਲ ਕਮੇਤੀ ਉਗਾਲ ਕੇ
 ਕਰੇ ਤੇ ਉਡ ਗਏ ਜਬ ਓਹ ਮੇਤੀ ਜੇਹੀ ਗੁਰਿ ਖਾਏ ਤਾ ਇਕ ਇਕ ਆ
 ਮੇਲ ਕਮੇਤੀ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦੇ ਪਨਿ ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਾਰਾ ਜਾ ਬਹੁ
 ਤੁਪ ਸਿਨ ਹੋਇਆ ਤੈਸੇ ਤੁਸ ਭਨਾ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਟਹਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਹੁ

ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਸ ਲਕਵਚਨ ਜੇ ਹੈ ਨ ਸੇ ਤੈ ਨੁ ਸੁਣਾਇ ਕੇ ਤੈ
 ਨੁ ਉਪਾਰ ਕਰ ਜਾਵੈਗਾ ॥ ੨੬ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਗੁਣੀ ਹਰਦਾਸੁ ਸੁ
 ਏਨੀ ਗੁਆਲੇ ਗਵਿਚਰ ਹਿਦਾਸੀ ਤੇ ਸਕਸਿਖ ਦੀ ਤੇ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇ
 ਵਾਸਨ ਬਚਨ ਮਕਰਦਾਸੀ ॥ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੁ ਚਾਹਿਦਾ
 ਸੀ ॥ ਤਾਸਾਹਿ ਬਾਛਿ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੁ ਚੰਦੂ ਸਾਹੀ ਮਹਾਭਿਰਮ
 ਟੁਹੈ ਸੀ ॥ ਓਸਨੇ ਬਾਦਸਾਹਿ ਦੇ ਅਗੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਖੀ ਜੇ ਜੀ ਗੁਰਮੁਖ
 ਰਜਨ ਦੇ ਬੇਟੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਆਪ ਨੁ ਸਚਾ ਪਾਤਸਾਹਿ ਕ
 ਹਾਵ ਦੇਹੈ ਨਿਅਗੇ ਪੰਜ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਓਸਨੇ ਬੇਟੀ ਦੀ ਸਗ
 ਈ ਛਿਵੈ ਪਾਤਸਾਹੁ ਦਾਸ ਤੇ ਭੇਜੀ ਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਮੰਨੇ ਆਨਹੀ
 ਸੀ ॥ ਤੇ ਓਸਨੇ ਬਾਦਸਾਹਿ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਨੁ ਬੁਲਾ

ਇਆਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਪੰਜ ਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਿਆ ਸੀ ॥ ੧੭੪ ॥
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਦਾਵਾ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਦੇ ਆਦਮੀ
 ਬੁਲਾਵਨ ਆਏ ਤਾਂ ਸਿਖਾਂ ਕਹਿ ਆਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਮਲੇ ਛ
 ਬੁਰੇ ਹੈ ਨਾ ਬਚ ਨਹੇ ਇਆ ਅਜੁ ਅਸੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕੇ ਓਸ ਨੂ ਦਰਸਨ
 ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਨੂ ਆਪਣੀ ਕਰਣੀ ਦਾ ਫਲ ਓਸ ਨੂ ਦੇਵੇਗਾ
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਬਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜਾਇ ਬਾਦ ਸਾਹਿ ਨੂੰ ਮਲੇ ਤਾਂ ਬ
 ਦਸਾਹ ਦੇ ਨਾਦ ਦਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਕਹਿਆ
 ਦੇ ਨਾਦ ਰੋਗ ਬਾਗ ਵਿਚ ਦੇਹੇ ਤਾਂ ਚੰਦੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਚਿੰਤਾ ਅ
 ਈ ਜੇਤਕੀ ਆਨੂ ਸਿਖਾਇਆ ਓਨਾ ਬਾਦ ਸਾਹ ਨੂ ਸਿਖਾਇਆ
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਾਂਇਤ ਬੁਰੀ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਗੁਆਲੇ ਰਵਿਚ

ਜਾਇਤਪਸਿਆਕਰੈ ਤਬਤੁਸਾਨੁਸੁਖਹੋਵੈਗਾ ਤਾਂਬਾਇਸਾਹਿ
 ਬਾਗਦਿਚਜਾਇਕੈਅਰਜਕੀਤੀਜੇਤੁਸੀਚਾਲੀਸਾਦਿਨਗੁ
 ਆਲੇਰਦਿਚਬੈਠਕੇਤਪਸਿਆਕਰੈ ਫੇਰਾਸੀਤੁਰਤੁਸਾ
 ਨੁਸਦਲੇਵੇਗੇ ਤਾਂਸਾਹਿਬਗੁਆਲੇਰਗਏ ਤਾਂਭਾਈਹਰਦ
 ਸਸੁਇਨੀਆਣਦਰਸਨੁਕੀਤਾ ਬਚਨੁਹੋਇਆ ਤੁਸਾਤੀ
 ਪੀਤਕਰਕੈਅਸੀਏਥੇਆਏਹਾਂ ਤਾਂਚੰਦਗੁਆਲੇਰਦੇਗੁਖ
 ਆਂਨੁਕਹਿਭੇਜਿਆਤਸਾਨੁਮੇਵਡਾਧਨੁਦੇਵਗਾਂ ਗੁਰੂਨਾਮੋ
 ਖੀਜਾਗਾਰਕੇ ਤੇਬਾਦਿਸਾਹਿਲਿਖਿਆਜੇਏਨਾਨੁਸਖੀਰ
 ਖਣਾ ਤਾਂਸਾਹਿਬਦਿਚਹੀਗੁਆਲੇਰਦੇਸਿਕਾਰਖੇਲਨਾਤੇ
 ਭਾਈਹਰਦਸਪੰਜਮਾਇਰੇਚੁਆਟਾਤੇਪੰਜਮਾਇਪੀਥੀ

ਸ

ਤੇ ਪੰਜਾਇ ਖੰਡੁ ਹੋਰ ਨਾ ਪਕਾਰੇ ਪਸਾਦਿ ਹੋਵਨ ਸੇਭੇ ਜੇ ੧੭੫
 ਜਿਤੁ ਨ ਬੰਦ ਦਿਚੈ ਸਾਨਿ ਸਭਿ ਪਸਿਨੈ ਏਨਾ ਬਚਾਲੀ ਸਾਦਿ
 ਨ ਬੀਤੇ ਤਾਰਾ ਈਜੇ ਠੇਰਾ ਤਨੁ ਸੇਰਦਾਰੁ ਪਕਰੈ ਬਾਦਸਾਹੁ ਭੈ
 ਮਾਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਬਾਦਸਾਹੁ ਜੇਤ ਕੀ ਆਖੀ ਪੁਛਿਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਤਨੁ ਭੈ
 ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਾਰਾ ਈਜੇ ਠੇਰਾ ਆਇਕਹਿ ਆ ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
 ਹੁ ਬੁਲਾਵਹੁ ਗੇਤਾ ਭੈ ਤੁਸਾਰਾ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਗਾ ਜਬ ਬਾਦਸਾਹੁ ਫ
 ਰਸਾਹਿ ਬਹੁ ਬੁਲਾਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਰਬ ਬੰਦ ਖਿ
 ਲਾਸਕਰੇ ਤਾਂ ਅਸੀਆ ਵਦੇਹਾਂ ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹੁ ਸਰਬ ਬੰਦ ਖਿਲਾਸ
 ਕੀਤੀ ਤੇਰਾ ਈਹ ਰਦਸਾਹੁ ਭੀ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਤਾਂ ਬਾਦਸਾਹੁ
 ਹਨੁ ਸਾਹਿਬ ਇਕ ਅਮੋਲਕ ਮੰਤਰੀ ਰੇਟਗਿਆ ਜਾਂ ਬਾਦਸਾਹੁ

ਘਰੇਲੇਗਇਆ ਤਾਂਬੇਗਿਸਾਂਕਹਿਆਇਸਦੇਨਾਲਦਾਦੂਜਹੇ
ਵੈਤਮੇਨਥਿਵਿਚਪਾਵਾਤਾਂਬਾਦਸਹਸਾਹਿਬਨੁਪਾਛਿਆ
ਇਸਦੇਨਾਲਦਾਦੂਜਮੇਤੀਹੋਵੈਤਾਂਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾ
ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਗਲਅਠੇਤਰੀਮਾਲਾਹੋਸੀਅੇਸੇਹੀਮੇ
ਤੀਆਦੀਹੋਸੀਚੰਦੂਦੇਘਰਿਸਾਹਿਬਸਰੀਰੁਛੇਭਿਆਹੋਓ
ਸਥੀਪੁਛਾਤਾਂਬਾਦਸਾਹਨੇਪਾਛਿਆਤਾਂਉਹੁਮੁਕਰਿਆਮੇਥੇ
ਮੇਤੀਕੋਈਨਹੀਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਆਇਸਦੀਆਬਾਹੁਅਸ
ਰੋਹਵਾਲੇਕੋਰਾਇਹੁਅਸਾਡਾਭੂਨੀਹੋਆਸੀਇਸਥੀਮੇਤੀਲੇ
ਦੇਵਾਂਗੇਤਾਂਘਰਿਵਿਚਚੰਦੂਨੁਲਿਆਏਤਿਜੁਤੀਆਨਾ
ਲਸਿਖਾਉਸਨੁਮਾਰਕੋਜੀਉਨਿਕਾਸਾਦਿਤਾਤੇਬੰਦਬੰਦਕ

ਰਿਕੈ ਗੀ ਦੀ ਖਾਣੀ ਵਿਚ ਪਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਅਮੋਲ ਕਮੇਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ੧੧੬
 ਹਦੇਬਹੁ ਤੇ ਦਿਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੇਰਲ ਸਕਰ ਚੀਰ ਕੈ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇਤੀ
 ਬੂਨੁ ਆਇਆ ਸਾਹਿਬ ਨੇਤੀ ਗੁਆਰੈ ਕੈ ਓਸ ਨੁ ਮਾਰਿਆ ਬਾਦ
 ਸਾਹ ਦੇਖ ਕੈ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇਆ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਭਾਇ ਨਾ ਕਹਿ
 ਆਸਾਨੁ ਰੁਖ ਸਦਕੀ ਚੈ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਹਰ ਦਾਸ ਨੁ ਭੀ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਸਿਖਾ ਦੀਟ ਹਲਕਰ ਨੀ ੧੩੭ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਚਲੀ ਗਈ ਪੀਰੋ ਉਜੈ ਨ ਵਿਚ ਗਹਿਦਾ ਸੀ ਸੇ ਸਾਗ ਦਿਨੁ ਜਿ
 ਥੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੁਣਾ ਤੇ ਰਾਤ ਨੁ ਪ੍ਰਸਾ
 ਦੁਖਾਇ ਕੇ ਪਾਹਿਰ ਗਤ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਲਗਾ ਪਕੀਰਤਨੁ ਕਰਾ ਤੇ ਪਾ
 ਹਰਿ ਰਾਤ ਦੇ ਰਹੇ ਉਠਿ ਕੈ ਇਸਨ ਨੁ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜੈ

ਤੇ ਛਿਆ ਮਹੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਆਵੈ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਓਸ ਗੁ
 ਰੂਹ ਰਿਗੋ ਬਿੰਦ ਜੀ ਥੀ ਪੁਛਿਆ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਸਾਧਕਿਨ
 ਲਛਣ ਕਰਿ ਜਾਣੀ ਦੇ ਤੈਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥
 ਅੰਤਰਮਨ ਮੀ ਪਿਆਨੀ ਸੁਬਤ ਪੂਰਣੁ ॥ ਗਿਆਨੀ ਸਮਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਜਗ
 ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਦੁਹਾ ॥ ਦਇਆਲ ਸੁਬਤ ਜੀ ਅਪੰਚ ਦੇਖ ਬਿਵ
 ਰਜਤ ਹਾਰਿ ॥ ਰੇ ਜਨੀ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨ ਅਲਪ ਮਾਇਆ ਜਲ ਕਮਲ
 ਰਹੁ ਤਾ ॥ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਮਿ ॥ ਤਸਤੁ ਹਰਗਵੰਤ ਭਗਤ ਭਗਤ ਭਾਵਨੀ ਪ੍ਰਾਨੀ
 ॥ ਸੇ ਤਸੁ ਦਇਆ ਪਤਿ ॥ ਗਿਸ ਗਲ ਰੇਣੁ ਕਹਾਖਟ ਲਖਣੁ ਪੂਰ
 ਨੀ ਪਰਖ ਹਨ ਕਨਾਮ ਸਾਧਸਦ ਜਨਹਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਇਨੁ ਛਿ
 ਆਲਖਣੁ ਦੁਆਰੇ ਸਾਧਸਿਖ ਜਾਣੀ ਦੇ ਤੈਨਾ ॥ ਅੰਤ ਓਨ ਦਰਮਨ

ਮਹੇਤੋਪਿਆਨੁਦੁਆਰਾਬਹਮਾਚੀਟੀਪਕੀਤਾਇਕਚੇਤਨ ੧੧੧
 ਸਾਤਿਆਜਾਣਦੇਹੈਨਾਤੇਦੁਖਤੇਸੁਖਦਾਗਿਆਨੁਓਨਨੁਸਮਝੇ
 ਸਤਾਹੈਹਰਖਸੇਗਨਹੀਕਰਤੇਸਭਦਾਹਰੁਦੇਭੇਜੇਜਾਣਦੇ
 ਹੈਨਾਕੈਅਸਾਡਿਆਕਰਮਾਕਰਰਚੇਹੈਨਾਤੇਨਿਰਵੈਰਸੁਬਜੀਅ
 ਨਾਲਵਰਤਦੇਹੈਨਾਤੇਉਪਦੇਸੀਮਤਨੁਹੀਤੇਸਤਨੁਹੀਰਾਮਨ
 ਮਦਾਕਰਦੇਹੈਨਾਓਨਾਦੇਮਨਵਿਚਭਗਵੰਤਹੀਭਗਤਿਦੀਭਾਵ
 ਨਾਹੈਕਿਵੈਸਭਸਭੁਭਗਤਿਪਾਪਤਿਹੈਵੈਤੇਸਰਬਜੀਆਤੇ
 ਦਿਆਲੁਹੈਨਾਤੇਭੋਜਨੁਕਥਾਕੀਰਤਨੁਦਾਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਮਾਇ
 ਆਦੇਕਾਰਜਵਿਚਵਰਤਦੇਹੈਨਾਤੇਮਾਇਆਨੁਅਨਿਤਕੁਜਾ
 ਣਦੇਹੈਨਾਤੇਦਿਆਲਸਭਨਾਜੀਆਤੇਹੈਨਾਪੰਚਾਦੇਖਾਥੀ

ਕਾਮਕੋਪਦਾਤਿਆਗੁਕਰਦੇਹੈਨ ਤੇਪੁਰਾਣੀਨਿੰਦਾਕੰਨਾਕਰਸੁਣ
 ਦੇਭੀਨਹੀ ਤੇਨਿੰਦਾਕਰਦੇਭੀਨਹੀ ਇਨਾਖਟਾਲਛੁਣਵੇਦ
 ਆਦਸਗੁਣਹੈਨਾਏਨਕਰਜੇਪੁਰਨਹੈਨਾਸੇਈਸਾਧਹੈਨਾਜੇਤ
 ਏਸਦੇਵਿਚਏਹਗੁਣਹੈਨਾਤਵਸੇਖਹੈਨਾਜੇਨਹੀਤਓਨਦ
 ਸਿਹਕਰੇ ਤਾਂਸਿਖੀਨੂਪਪਤਿਤੁੰਦਾਹੈ ਤੇਏਹਗੁਣਭੀਆਵਦੇ
 ਹੈਨਾ ਤੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਬਰਹਾਨਪੁਰਵਿਚਗੁਣਿਭਾਈਭਰ
 ਵਾਨਦਾਸਭਲਾਬੇਦਲਾਮਲਕਬਟਾਗੁਪਿਰਥੀਮਲੁਜਰਾਂਦ
 ਹੋਰਭੀਬਹੁਤਸਿਖਹੈਸਨਾਤੇਭਗਤਛੁਰਤੇਭਾਈਡਲੁਹਿਰਾ
 ਏਭਾਈਸਿਰਹੁਭਾਈਸਾਸੀਦਾਸਦਧਾਵਣਿਸਭੇਸਿਖਗੁਰੂਹ
 ਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਦੀਸਰਨਾਏਅਸਾਡਾਉਧਾਰਕਰੇਬਚਨੁਹੋਇਆ

ਤੁਸਾ ਆਪਣੇ ਸਹਗ ਵਿਚ ਪਰਮ ਸਾਲ ਬਣਾਵਣੀ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਦੇ ਲੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਣੀ ਤੇ ਆਰਤੀ ਚਰਣ ਕਰਵਾ
 ਪੜਕੈ ਭੋਗ ਪਾਵਣਾ ਰਹਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਠੇਹੇ ਕੋਰ ਹਰਾਸ ਪੜਨੀ
 ਤੇ ਪੁਸਾ ਦੁਛਕ ਕੇ ਰਾਤੀ ਪਹਰ ਰਾਤ ਜਾ ਦੀ ਤੀ ਕਰਿ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਪੜਕੇ ਰਾਤੀ ਜਾ ਉਸ ਉਣਾ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤੀ ਇਸ ਨਨੁ
 ਕਰ ਕੈ ਕੰਠ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜਨੀ ਜੇ ਸਿਖ ਪੁਸਾ ਦੁਆ ਅਰਥੀ ਆਹੋ ਵੈ
 ਤਿਸਨੁ ਪੁਸਾ ਦੁਛਕਾਵਣਾ ਜੇ ਬਸਤ੍ਰਾ ਦੁਆ ਅਰਥੀ ਆਹੋ ਵੈ ਤਿਸਨੁ ਬ
 ਸਤ੍ਰ ਦੇਵਣਾ ਹੋਰ ਸਿਗਰਾ ਦੇ ਉਮਸਿਆ ਗੁਰ ਪਰਬ ਉਤੇ ਦੀ ਪਾ
 ਲਾਵਿ ਸਾਖੀ ਉਪਰਿ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਪਾਹੋ ਵੈ ਰੁਪਯਾ ਮੁਹਰੇ ਪੈਸਾਏ
 ਕਠਾ ਕਰ ਕੈ ਕੜਾ ਹੁਕਰਨਾ ਜਿਹੁ ਕਰਣਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਰਖਣਾ ਹ

ਉਮੇਨਹੀਕਰਨੀ॥ ਕਿਸੇਦੇਪਾਰਿਵਿਚਕੁਪਹੈਸੀਤਿਸਾਵਿਚਬਿਲੀ
 ਪਈਸੀਓਸਨੇਪੰਡਤਥੀਪੁਛਿਆਸੀਜੇਕੁਪਕਿਉਕਰਿਪਵਿਤ੍ਰ
 ਹੋਵੈ॥ ਤਾਓਸਨੇਕਹਿਆਪ੍ਰਥਮੇਬਿਲੀਬਾਹਰਿਕਦਯੋਬਹੁਰਹ
 ਜਾਰੁਭੁਕਦਣਾਕੁਪਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾਓਸਨੁਬਿਲੀਕਦਯੋ
 ਭੁਲਗਈਤੇਹਜਾਰੁਭੁਕਦਿਆਫੇਰਪੰਡਤਦੇਆਇਆ॥ ਭੁਲਾ
 ਕਾਦਿਆਭੀਕੁਪਪਾਵਿਤ੍ਰਨਹੀਹੋਇਆ॥ ਪੰਡਤਕਹਿਆਲਖੁਭੁਲੁ
 ਕਦੇਤਾਓਸਲਖੁਭੁਲੁਭੀਕਦਿਆ॥ ਤਾਓਸਕਹਿਆਹੁਇਭੀਕੁ
 ਪਪਾਵਿਤ੍ਰਨਹੀਹੋਇਆ॥ ਕਿਉਜੇਬਿਲੀਵਿਚਪਈਦਿਸਾਇਆ
 ਵਈਹੈ॥ ਤਾਪੰਡਤਕਹਿਆਜੇਲਗਬਿਲੀਨਾਕਦੇਗੇਤਉਲਗ
 ਪਾਵਿਤ੍ਰਨਹੀਹੋਵਾ॥ ਤੈਸੇਜਉਲਗਹਉਮੇਨਹੀਨਿਵਰਤਹੈ

ਦੇ। ਤਭਲਗੋ ਕਈ ਕਰਮੁ ਫਲੁ ਨ ਹੀ ਦੇਤਾ ਤੁਸਾਹਿ ਉਮੈ ਨਿਵਰਤ ੧੭੫
 ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾਡਾ ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈਗਾ। ੧੩੬। ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ
 ਭਾਈ ਭਿਖਾਰੀ ਭਵੁ ਭਗਜਰਾਤ ਵਿਚਰਹਿ ਦਾਸੀ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਮਹਾਂ
 ਰਾਜ ਦੇ ਭਗਤਿ ਹੋਵਨਾ। ਸਿਖ ਸਾਧ ਜਿਨ ਦਾ ਪਰਮੇਸਰ ਆਸਰਾ ਹੋ
 ਆਨਾਈ ਪਾਲਨਾ। ਪੋਖਨ ਕਰੇ। ਗਿਆਨ ਚਰਚ ਕਰੇ। ਤੇ ਗਿਰੀਥ ਜੀ
 ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹੇ। ਇਕ ਸਦਿ ਨ ਇਕ ਸਿਖ ਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹ ਥੀ ਪਸਰੁ
 ਕੀਤਾ। ਸੁਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕਿਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਦਾ ਵੀ ਦਰੁ ਕਰਾਵਹੁ
 ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਗੁਜਰਾਤ ਜਾਵਹੁ। ਤਾਓਹੁ ਸਿਖ ਭਾਈ ਭੀ
 ਖਾਰੀ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਅਗੇ ਭਾਈ ਭਿਖਾਰੀ ਓਸ ਨੂੰ ਪਾਰਿ ਲੈ ਗਇ
 ਆ। ਤੇ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਦੇਖੋ ਤਾਓਸ ਦੇ ਪੁਤ ਦਾ ਵਿਵਾਹੁ ਹੋਭੂਖਣ

ਬਣਦੇਹੈਨ ਤੇਬਸਤਸੀਵਾਈਦੇਹੈਨ ਹੋਰਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੇਹੈ
ਗਗਨਹੁੰਦੇਹੈਨਾਇਕਸਕੇਠੀਵਿਚਚੰਦਨਦੀਆਕਾਠੀਅਤੇਵਿ
ਵਾਨਮਿਤਕਦਾਬਣਿਆਪਾਇਆਹੈ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪੁਛਿਆਜੇਏ
ਹੂਮਿਤਕਦਾਸੀਆਨੁਕਿਉਬਣਾਇਆਹੈ। ਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਭੁਲ
ਕੇਤੁਸਾਨੁਕਹਾਗੇ। ਜਦਗਤਨੁਓਸਦੇਪੜਦਾਵਿਵਾਂਹੁੰਦੇਇਆ। ਬਹੁ
ਤੁਦਾਨਪੰਨਕੀਤੇ। ਤੇਬਹੁਨੁਪਰਿਲਿਆਇਆ। ਤਾਂਸੁਲਨਾਲਓਸ
ਦਾਪੁੜੀਮਰਤੁਹੋਇਆ। ਤਾਂਓਹੇਗਨਗਾਵਨਵਲੇਸਾਰੁਗਾਵਨਲਗੇ।
ਤੇਚੰਦਨਦੀਆਕਾਠੀਆਤੇਓਹੀਵਿਵਾਨਵਿਚਓਸਨੁਪਾਇਕੇਚਿਖਾਬ
ਣਾਕੇਸਿਸਕਾਰਕੀਤਾ। ਤੇਪ੍ਰਸਿਨਹੀਰਹਿਆ। ਤਾਂਓਸਸਿਖਪੁਛਿਆਜੇ
ਤੁਸੀਜਾਣਦੇਸੋ। ਜੇਅਸਾਡਾਪੁੜਸਹੀਮਰਨਾਹੈ। ਤੁਸਾਇਸਦਾਵਿਵਾ

ਹੁਕਿਉਕੀਤਾ ਤਾ ਓਸਕਹਿਆ ਜੁ ਮੇਰਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਮਰਿ ਭੁਏ ਸੀ ੧੬੦
 ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਏਹੁ ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁ ਹੈ ਸੇ ਦੇਸ ਦਾ ਹੈ ਸੀ ਇਸਨੇ ਪਸਾਰਿਆ
 ਇਕੇ ਰਿਖ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾ ਰਿਖ ਦਾ ਪਿਆ ਨੁ ਦੇਸ ਦਾ ਲਗਾਇਆ ਤੇ
 ਦੇਸ ਦਾ ਪਿਆ ਨੁ ਰਿਖ ਵਲ ਆਇਆ ਦੇ ਨਦਾ ਸਰੀਰ ਆਂ ਤੇ ਹੋਇਆ
 ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਮੁ ਲੀਤਾ ਸੁਪ ਸਿਰ ਤਕੀ ਤੀ ਗਿਆ ਨਨੁ ਪਾ
 ਪਤ ਹੋਇਆ ਤਾ ਓਸ ਦਾ ਸਨ ਬਿਪੁ ਹੋਇਆ ਮੁਕਤ ਨੁ ਪਾਪਤ ਹੋਇਆ
 ਤੇ ਏਹੁ ਲੜਕੀ ਭੀ ਏਥੇ ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗੀ ਸਬਦ ਸੁਣ ਗੀ ਮੁਕਤ ਹੋ
 ਵੇਗੀ ਤਾਂ ਓਸਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸਾਨੁ ਇਤਨੀ ਪਹੁਚੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਥੀ ਪਤ
 ਦੀ ਆਰਜਾ ਵਧਾਇ ਲੇਵੇ ਤਾਂ ਓਸਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਥੀ ਤੁਠੇ ਪਦਾਰਥ
 ਕੀ ਮੰਗਣੇ ਹੈਨ ਗੁਰੂ ਦੀ ਰਜਾਇ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ ੧੬੦੫ ਓਹੀ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ

ਸੁੰਦਰੇ ਮਾਈਆਲੀ ਬੁਧੈ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਗਵੈ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਚੁਹੜ ਚਉ
 ਝੜਲਖਣ ਉਗਰ ਮੁਖਾਨਾ ਵਿਨੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ
 ਪਿਗਾਗਵਿਚ ਕੁਾਈ ਭਾਨਾ ਵਿਰਤੀ ਹਾਣੀ ਜਟੂਤ ਪਾਸ ਜਉ ਏ ਪਰ
 ਗੁਰਮਤ ਨਿਹਚਲ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ ਪਟੇਣ ਸਭਰਵਾਲੇ ਨਵਲ
 ਨਿਹਾਲਾ ਸੁਪਪਾਣੀ ਜੈਤਾ ਸੇਠ ਵਖਾਣੀ ਆਵਿ ਏ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਹਰ
 ਨਜਾਣੀ ਗਜਮਹਲ ਭਾਨੁ ਬਹਲ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮ
 ਨਭਾਣੀ ਸਨਮੁਖ ਸੇਵੀ ਬਦਲੀ ਸੇਠ ਗੁਪਾਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਣੀ
 ਈਦ੍ਵਚ ਦੁਆ ਆਗਰੇ ਦੁਕੇ ਸੇਹਣ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ ਸਾਧ ਸਿਗਤ ਵਿ
 ਟਹੁਕਰ ਬਾਣੀ ੧੪੧ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਮਾਈਆਲੀ ਬੁਧੈ ਰੋਰ
 ਹਿਵਾਸੀ ਤੇ ਸਦੀਵ ਸਾਧ ਸਿਤਾ ਵਿਚ ਦੁਇ ਸਮੇਤੁ ਰਜਾਵੈ ਤੇ ੧੮

ਗੁਰਕੇਸਬਦਦਾਸਦਾਕੀਰਤਨੁਕਰੇ। ਤਾਂਇਕਦਿਨਓਸਨੇਛਿ ੧੬੯
 ਵੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਸਚੇਪਾਤਸਾਹਾਇਕ
 ਗੁਰਕੇਦਰਬਾਰਦਿਚਸਾਪੁਸਿਗਤਿਆਪਈਕਾਮਣਾਦੇਨਿਓਤ
 ਗੁਰਬਾਣੀਗਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਜੇਏਥੇਪਦਾਰਥਲੋਕਗਆਪਣਾਅ
 ਹਾਰਦਿਉਹਰਕਰਗੇ। ਤੇਇਕਆਪਣੀਕਿਰਤਕਰਕੈਤੇਵੰਡ
 ਭੀਖਾਵਦੇਹੈਨਾ। ਤੇਸਾਪਸਗਤਿਦਿਚਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਗੁਰੂ
 ਕੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਵਾਸਤੋ। ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਜੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈ। ਜੇਓਨਾਨੂਕਿ
 ਆਫਲੁਹੈ। ਤੇਨਿਹਕਾਮੀਆਨੂਕਿਆਫਲੁਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਜੇਸਾਹਿਕਾਮਕਰਕੈਕੀਰਤਨੁਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਛਾਂਸਹੀਰਨੂਤਿਆ
 ਗਕੇ। ਪ੍ਰਥਮੇਗੀਪਰਬਲੋਕਜਾਵੇਹੈਨਾ। ਬਹੁਫਗੀਪਰਬਾਦੇ

ਕੰਨ੍ਹਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਬਦਾ ਸਿਖੀ ਦਾ ਫਲੁ ਕੰਨ੍ਹਹੈ। ਬਚਨੁ ਹੋ
ਇਆ। ਸਮਝਾ। ਜਿਸਨੇ ਜਗਤੁ ਤੂ ਠਾ ਜਾਤਾ। ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਤਨਾਮੁ
ਤਾਹੈ। ਸੋਈ ਸਿਖੁ ਹੈ। ੧੪੩। ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ। ਕਾਈ ਭਾਨਾ ਸਨਮੁਖ
ਸਿਖੁ ਪਿਰਾਗਾ ਵਿਚਗਹਿਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਛਿੰਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਪਸਨ
ਕੀਤਾ। ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਸਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ
ਦਾ ਭੁਜਨੁ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਰਤ ਕਰਣੀ। ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਿਆ ਸ
ਚੇ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਈ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ਜੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਿਸੇ ਨੁ ਬੁਲਾਵਦਾ
ਹੈ। ਸੋ ਤਾਂ ਓਸ ਪਰਾਖਿ ਜਾਵੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਨ ਮਕਹਿ ਦੇ
ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਆ ਫਲੁ ਹੋਵੈ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਜੋ ਸੋ ਕਈਆ
ਜਿਉ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਵੈਰੀ ਓਸ ਨੁ ਦੁਖ ਦੇਵੈ ਨ। ਤੇ ਓਹੁ ਜੇ ਦਾਨਾ ਮਖੈ

ਕਰਿ ਪੁਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਪ ਥਮੇ ਵੈਰੀਆਪ ਹੀ ਕੈ ਕਰਿ ਤਿ ਸਹੁ ਛੋਰਿ ॥੧੩॥
ਦੇ ਦੇ ਪੈ ਨਾਨੀ ਤਾ ਪੁਰਾ ਜੇ ਦਾ ਕੋਈ ਨੈ ਕਰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਗਰੀ
ਬਹੁ ਛੋਰਾਇ ਲੇਦਾ ਹੈ। ਜਾਗ ਜੇ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਜਾਵੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾਗਰੀ
ਸਹੁ ਛੋਰਾਇ ਲੇਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਸੇ ਜੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਨੋ ਮਾਇਕ ਵੈਰੀਆਈ
ਭੈ ਮਾਨੁ ਹੋਇ ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਪ ਥਮੇ
ਸਹੁ ਤਿ ਆਗ ਕਰ ਜਾਵੇ ਪੈ ਨਾਨੀ ਤਾ ਸੀਤਾ ਨੂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਓਹੁ
ਓਨਾ ਨੂ ਨਿਸਚਾ ਦੇ ਕੈ ਪਾਪ ਥੀਰ ਹਿਤ ਕਰਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਿ
ਸਚੇ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪੇ ਏਕਗਤਾ ਦਾ ਨਿਸਤਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸ
ਤਾਰਕੀ ਆਨੰਦ ਕਾ ਦੇ ਕਹੇ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿ ਆਗ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਜੇ ਫਲੁ
ਬਿਰਛ ਦੇ ਵਿਚੋਰ ਸੁਸਦਾ ਲੇ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਸੇ ਪਰਪਕ ਹੋਇ ਕੇ ਸਭ ਮਿ

ਰੇਹੁ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤੇਜੇ ਅੰਧੀ ਕਰ ਫਲੁ ਗਿਫ਼ ਜਾ ਦੇਹੈ ਸੋਗੀ ਦਾ ਤੇਜੇ ਦਾ
 ਹੈ ਤੇਜੇ ਸੋਗੀ ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂ ਨਿਤ ਉਚਾਰਨ ਤੇ ਸਦ ਨਕ
 ਰ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋਗੀਆ ਨ ਕਰ ਪੁਰ ਪਾਕੇ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਮਿਠੇ ਹੋ ਜਾ ਦੇਹੈ
 ਨਾ ਤੇਜੇ ਨਿੰਦ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕੈ ਸਬਦ ਤੇ ਨਾਮ ਨੂ ਛੋਡ ਦੇਹੈ ਨਾ ਸੋਜ
 ਨਾਮ ਮਰਨ ਨੂ ਪਾਪ ਤ ਹੋ ਦੇਹੈ ਨਿ ੧੪੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਗਈ
 ਜਟੂਤ ਪਾਸ ਜ ਉਣ ਪੁਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਦਾਸੀ ਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ
 ਜੀ ਦੀ ਸੁਰਨ ਆਇਆ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀ ਮੇਰ ਕੈ ਲਿਆ ਏਕਰ
 ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤ ਪੁਕਰਨਾ ਤੇਰਾ ਮਨਾਮ
 ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਓਸ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਦੇ ਪਾਤਸਾਹ
 ਕਈ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਨਾ ਗਿਆਨ ਬਿਨ ਗਤਿ ਨਹੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

॥ ਇਸ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਹੁਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਪਤ ॥ ੧੬੪
 ਪੁੰਦਰੇ ਨਾ ਜੈ ਸੇ ਹਰਿ ਮੀਦ ਰਿਜੀਦੇ ਚਾਰ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਜੈ ਸਦਾ ਆਰੇ
 ਓਹ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰੇ ਸੇਈ ਇਸ ਨੂ ਵਸੇਖ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਨਾਮ
 ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਚਰੇ ਗੁਣ ਆਵੇ ਦੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤਾਪਾਪਾ ਦਾ ਤਿਆ
 ਗੁਕਰ ਦੇਵਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਾਵੇ ਗੁਣ ਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੰਗਮਨ
 ਪ੍ਰੀਤ ਕਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਜਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋਗ ਦੇ ਫਲ ਨੁਪਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ
 ਹੈ ਤੇ ਹੁਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਦੁਰਜਾ ਵਣ ਕਰਿ ਚਰਨ ਚਰਨ ਵਿਚਾਸ
 ਮੇਧ ਜਗਦਾ ਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਵਚਨਾ ਦੇ ਸੁਣਨ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵ
 ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਏਹੁ ਪਾਸ ਨਾਪਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤ ਦ
 ਜੋ ਜਾਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹੁ ਸਾਂਤ ਕੀਤ ਪਾਪਾਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਨ

ਮਦਾਜੋਗਿਆਨਸਮਝਦਾਹੈਕਹਿਦਾਹੈਏਹੁਜੇਮੈਆਪਨੁਦੇਹ
ਮੰਨਿਆਸੀਮੈਏਹੁਨਹੀਦੇਹਤਾਏਥੇਹੀਛੋਰਣੀਹੈਮੈਗਿ
ਆਨਰੂਪਹਾਂਜੇਏਹਦੇਉਪਜਣਨੁਭੀਜਾਣਦਾਹਾਂਸਾਥਹੀ
ਇਸਦੇਬਿਨਸਣਨੁਜਾਣਦਾਹਾਂਤਾਂਸਰਕਛੁਵਹਗੁਰੂਦੇਨ
ਮਕਰਿਪਾਪਾਤਿਹੁਦਾਹੈ੧੪੫ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਨਵਲਾ
ਤੇਭਾਈਨਿਹਾਲਾਪਟੇਣਵਿਚਰਹਿਏਸਿਨਿਤੇਸਚਬੋਲ
ਇਤੇਸਚਹੀਕਰਕਮਾਂਦਣਤੇਝੂਠਕਦੇਨਬੋਲਣਿਤੇਜੇ
ਗੁਰੂਕੋਸਿਖਭਜਨਵਾਲੇਹੋਵਨਓਨਾਈਸੇਵਾਕਰਨਾਇਕਦਿ
ਨਓਨਾਨੇਛਿਵੀਪਾਤਸਾਹੀਥੀਪਾਛਿਆਓਹੁਕੀਕਰਮਹੈਨਾ
ਜਿਸਕਰਫੇਰਹੋਰਕਰਨਾਕਛੁਨਰਹੈਬਚਨੁਹੋਇਆਨਾਮ

ਦੀਉਪਾਸਨਾ ਤਾਓਨਕਹਿਆਕਈਇਕਕਹਿਦੇਹੈਨਜੇਓ ੧੬੫
 ਪਾਸਨਾਤਾਦੁਵੈਤਵਿਚਹੁੰਦੀਹੈਗਿਆਨੀਤਾਆਪਬ੍ਰਹਮਹੀ
 ਹੋਰਹੈਨ। ਓਹਕਿਸਦੀਭਗਤਿਕਰਨਾਤੁਬਚਨੁਹੋਇਆਮ
 ਹਰਾਜਦੇਚਰਪ੍ਰਕਾਰਦੇਭਗਤਹੈਨ। ਇਕਕਾਮੀਭਗਤਿਹੈਨ
 ਜੇਕਾਮਨਾਕਰਮਹਰਾਜਦਾਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨ। ਤੇਸਤਾਦੀਸੇ
 ਦਾਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਾਓਨਦਾਕਰਮੁਭੀਵਹਗੁਰੁਕਰਦੇਦਾਹੈ। ਤੇ
 ਓਨਨੁਪੀਤਭੀਮਹਰਾਜਦੇਨਾਮਦੀਹੈ। ਆਵਦੀਹੈ। ਇਕਾਮਰ
 ਤਭਗਤਹੈ। ਜੇਕਿਸੇਸਰੀਰਕੇਦੁਖਕਰਕੈਵੈਗੀ। ਆਵੈਭੈਕਰਮਹਾ
 ਰਾਜਦਾਨਾਮੁਓਚਰਨਕਰਦੇਹੈਨ। ਤਾਓਨਦਾਰਗੁਭੀਕਟੀਦਹੈ
 ਤੇਓਨਦੀਸਰਸਭੀਵਸਖੜੀਹੁੰਦੀਹੈ। ਤੇਇਕਉਪਾਸਨਾਵ

ਲੇਕੁਗਤਹੈਨਾਅਪਨੁਸਿਖਜਾਣਦੇਹੈਨਾਵਹਗੁਰੂਨੁਸੁ
 ਅਮੀਕਰਤਾਜਾਣਕੇਮਹਾਰਾਜਦਨਾਮੁਜਪਦੇਹੈਨਾਤਾਓਨਾਨੁ
 ਗਿਆਨਪਾਪਤਿਹੈਦਾਹੈਇਕਗਿਆਨੀਭਗਤਹੈਨਾਜੇਸਰਬ
 ਮੇਇਕਵਹਗੁਰੂਜਾਣਦੇਹੈਨਾਜੇਸੇਅਕਾਸਸਰਬਪਟਾਮਟਾ
 ਵਿਚਦਿਆਪਾਓਹੇਇਆਹੈਤੇਜਾਣਕਰਿਬਹੁਤੇਵਹਗੁਰੂਦੇ
 ਨਾਮਨੁਜਪਦੇਹੈਨਾਤਾਓਨਾਦਾਗਿਆਨੁਦਿਨੁਹੈਦਾਹੈਚੋਖੀ
 ਭੂਮਕਾਖੀਜੇਸਤਵੀਭੂਮਕਾਗਿਆਨਨੁਪਾਪਤਕਰਹੀਹੈਸੇਭ
 ਗਤਹੈਜੇਨਾਮਜਪਾਣਤੇਸਿਤਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀਤੇਮਨੁਨੀਵ
 ਰਖਣਾਤੁਸਾਰਾਏਸੇਕਰਕਲਿਆਣੁਹੈਵੇਗਾ੧੦੬ਸਾਖੀਹੋਰ
 ਚਲੀਭਾਈਜੈਤਾਸੇਠਗੁਰੂਕੇਦੁਆਰੇਰਹੇਤੇਗੁਰਾਦੀਸੇਵਾਕਰੇ।

ਤੇ ਸਿਖਾਸਾਧਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤਾਓ ਸਫ਼ਿ ਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਥੀ ਪੁਛਿ ੧੫੬
 ਅਜੇ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹਕਈ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇਗਿਆਨੁ ਇਸਨੂੰ ਦੇਤ
 ਭਗਤ ਦਾ ਕਿਮਾ ਹੈ ਗਿਆਨੁ ਹੀ ਇਸਦਾ ਉਪਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਚਨੁ
 ਤੇ ਇਸਾਗਿਆਨੁ ਭਗਤ ਥੀ ਬਿਨਾ ਸੇਭਾਨੁ ਹੀ ਪਾਵਦਾ ਪਿੰਗਲਾ ਹੈ
 ਜੇ ਸੇਧਿ ਭੁਬਾਸ ਨਾ ਭੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸਨਿਗੰ ਸੁਕਰਦਾ ਹੈ
 ਪਰੁ ਜੇ ਨਿਰਾਘੀ ਉਪੀ ਜੈਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇਤਾ ਮੁਖ ਫੀ ਕਹਿ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁ
 ਕ੍ਰੇਜੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਪੇਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਬਹੁਤ ਪੀਵਣ ਕਰ ਉਦਰੁ
 ਲਜਾਤਾ ਹੈ ਅਲਾਬੁਲੁ ਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਕਫੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਖਾਸੀ ਉਤਪ
 ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਰਦੀ ਹੋਵੇ ਤਾ ਛਤੀ ਤੇ ਬੋਝੁ ਕਰੇ ਗੁਉਤ ਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ
 ਚਾਰਾ ਅਓਗਣੁ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਮਿਸਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਖਾਈ

ਦਾਹੈ। ਤਾਮੁਹੁਭੀਮਿਠਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਸਿਖੀਭੀਨਹੀਹੁੰਦਾ। ਤੇਪੇਟਭੀ
 ਨਹੀਚਲਦਾ। ਤੇਛਾਤੀਬੋਝਭੀਨਹੀਹੁੰਦਾ। ਤੈਸੇਰਖਾਗਿਆਨਕ
 ਰੇਕਹਿਦਾਹੈ। ਮੈਹੀਬ੍ਰਹਮਹਾਂਤਾਵਚਨਸੇਰਾਨਹੀਪਾਵਦਾ। ਤੇਦੂ
 ਸਰਾਜਾਣਦਾਹੈ। ਜੇਨਰਕਸੁਰਗਝੂਠਹੈਨਾ। ਜੇਵਿਖਈਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾ
 ਵਿਖਿਆਵਿਚਨਿਰਭੈਹੈਕੇਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈ। ਏਹੁਉਦਰਦਾਖੁ
 ਲਜਾਵਣਾ। ਵਿਖਿਆਵਿਚਨਿਰਭੈਹੈਕੇਪਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈ।
 ਤੇਕਚਾਗਿਆਨੁਹੁੰਦਾਹੈ। ਤਾਂਹੋਰਨਾਸਰੁਣਕਰਮਾਨੁਹਉਮੈਰੂਪੀ
 ਖਾਸੀਕਰਦਾਹੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਛਾਤੀਬੋਝਏਹਹੈਆਪਣੇਸਮਾਨ
 ਨ ਕੇਸੇਰੂਹੀਜਾਣਦਾ। ਪਰਜੇਭਗਤਿਰੂਪੀਮਿਸਰੀਨਾਲਮਿਲਿ
 ਆਸਭੇਵਿਖਨਨਾਸੁਕਰਦਾਹੈ। ਤੇਨਿਤਾਪਤਵਧਦਾਜਾ

ਦਾਹੈ ਦਾਹਗੁਰੂ ਜਾਇ ਪਾਤਸਵੀ ਦਾਹੈ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ੧੬੭
 ਭਾਈ ਭਾਨੂ ਬਹਲਰਾਜ ਮਹਲਾ ਵਿਚ ਰਹਿਦਾ ਸੀ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾਈ
 ਭਾਉ ਭਗਤ ਕਰੇ ॥ ਤੇ ਦਾਹਗੁਰੂ ਦਾਨਾ ਮਊਚਾਰਣ ਕਰੇ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹੁ ਬ
 ਛਿਵੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਪਸੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਕਿਸੇ ਸ
 ਸਤ੍ਰ ਦਾ ਮਤ੍ਰ ਹੋ ॥ ਜੇ ਤੁਪਤੇ ਤੀਰਥ ਦਸੇਖ ਹੋ ॥ ਕਿਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦ
 ਮਤ੍ਰ ਹੋ ਕੇ ਜਗਤੋ ਹੋ ਮਦਸੇਖ ਹੋ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮਤ੍ਰ ਹੋ ਬਰਤਾਨੁ ਨੇ ਮ
 ਵਿਸੇਖ ਹੋ ਨਾ ॥ ਕਿਸੇ ਨੇ ਗਿਆਨੁ ਅਗੁਪਿਆਨੁ ਵਿਸੇਖ ਕਹਿਆ ਹੋ
 ਤੇ ਸਾਹਿਬਾਦਿਆ ਬਚਨਾ ਵਿਚਨਾ ਅਦੇਸਾਨ ਹੋਰੁ ਦਸਤੁ ਕਾਈ
 ਨਹੀ ਕਹੀ ॥ ਤੁਤੋ ਐਸਾ ਕੀਈ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਹੋਵੈ ਜੇ ਸਭ ਸੇਨੁ ਪਤੀਤ
 ਆਜਾਵੈ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜਿਸ ਸਾਮੇ ਬ੍ਰਹਮੇਨੇ ਜਗਰਚਿਆ ॥

ਸਰੇਦੇਵੀਆਦੇਵਤੇਰਖੀਸਰਮਨੀਸਰਸਭਾਇਕਿਠੋਹ
ਏ। ਤਾਂਬਹਮੇਨੇਬਿਸਨਦੇਵਕੋਕਹਿਆ। ਪ੍ਰਥਮੇਪੁਜਾਕਿਸਕੀ
ਕਰੀਏ। ਤਾਂਮਹਾਰਾਜਨੇਕਹਿਆ। ਸਾਰੇਬੈਰਾਠਕਾਪ੍ਰਦਖਣਾਏ
ਕੇਜੇ। ਪ੍ਰਥਮੇਆਦੇਓਸਕੀਪੁਜਾ। ਪ੍ਰਥਮੇਕਰੀਏ। ਤਾਂਸਰੇਦੇਵਤੇ
ਆਪੇਆਪਣਿਆਵਾਹਣਾਤੇਚੜਕੇਵੈਰਾਠਕੇਪ੍ਰਦਖਣਕੋਗ
ਏ। ਅਰੁਗਣੇਸਜੀਕਾਵਾਹਨਚੂਹਾ। ਅਰੁਹਾਥੀਕਾਸੀਸੁਚ
ੜਕੁਜਾ। ਅਰੁਭਾਰਾਸਰੀਰਸੇਬੈਰਾਗਹਿਆ। ਤਾਂਓਸਨੇਰਾਗ
ਖਰਮਸਾਦੇਵਰਾਮਦੇਆਖਗਲਿਖਕੇਚੂਹੇਉਤੇਚੜਕੇਤੀਨਵੇ
ਰੀਪ੍ਰਦਖਣਕਾਰਿਕੈਮਹਾਰਾਜਦੇਅਗੇਅਨਮਥਾਏਕਿਆ
ਤਾਂਮਹਾਰਾਜਨੇਆਪਣੇਸਿੰਘਾਸਨਕੇਨਿਕਾਟਿਓਸਨੂੰਬੈਰਾ

ਇਆ ਜਬ ਸਭ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਪਰਦਖਣ ਕਰਕੇ ਆਏ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ੧੮
 ਪੁਛਿਆ ਪਿਥਮੇ ਕੀਤੁ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਹਿਆ ਪਿਥ
 ਮੇਤੁ ਮਸਭੁਣ ਤੇ ਗੋਇ ਸਜੀ ਆਏ ਹੈ ਜੇ ਗੋਇ ਸਜੀ ਨੇ ਨਾਮ
 ਅਰੁ ਨਾਮੀ ਕੀ ਅਭੇਦ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਨਾਮ ਅਰੁ ਨਾਮੀ ਕੀ ਅਭੇਦ ਜ
 ਏਕ ਰਜ ਪਤੇ ਹੈ ਸੇ ਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੇ ਪੂਜਨੀ ਦੇਹੇ ਤੇ ਹੈ ਸਦਕਾ
 ਗਿਆਨ ਨਿਗਿਆਨੁ ਲੀਓ ਪਿਆਨ ਨਿਪਿਆਨੁ ਚੁਗੀ ਸੁਸਮਾ
 ਧਲੀਓ ਤਪਸਨਤ ਪਲੀਓ ਪੁੰਨਤੀ ਰਬਪੁੰ
 ਰਤਲੀ ਨਕਿਆਨਿ ਚਿਓ ਕਹਾਂ ਕਰੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਸੁਲੇਜੇ
 ਚਲੇ ਮਨ ਸੇਕਭਇਓ ਸਿਭੁ ਦਿਸ ਗਾਮ ਸੀਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ
 ਸੁਆਲਸੀ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਗ ਆਇਓ ਇਕ ਸਮੇ ਮਹਾਰਾਜ

ਸਭਜੀਅਜੀਤਉਤਪਤਕੀਤੇਤੇਸਭਪਦਾਰਥਕੀਉਤਪਤਕੀ
 ਤੇ। ਬਚਨਕੀਤਾਜੋਕਿਸੇਨੂਲਚਹੈਵੈਸੇਤੁਸੀਲੋਹੈ। ਤਾਂਵਿ
 ਖਈਆਨੇਤਾਰਾਜਭਗਪਨੁਲੀਤਾ। ਅਗੁਗਿਆਨੀਅਨੇ
 ਗਿਆਨੁਲੀਤਾ। ਅਗੁਪਿਆਨੀਆਪਿਆਨੁਲੀਤਾ। ਅਰਜੁ
 ਗੀਸਰਾਸਮਾਪਲੀਤੀ। ਅਰੁਤਪਸੀਆਨੇਤਪੁਲੀਤਾ। ਅ
 ਰੁਤੀਰਥਬਾਸੀਆਨੇਤੀਰਥਲੀਤੋ। ਅਰੁਪੰਡਤਾਨੇਨਿਤਨ
 ਅੰਤਕਰਮਲੀਤੋ। ਤੇਮਹਾਰਾਜਨੇਆਪਣਾਨਾਮਰੂਪੀਚਿ
 ਤਾਅੰਤਿਪੁਗਣੈਬਸਤਨਿਮਤਾਮੇਲਪੇਟਕੇਰਖਿਆਸੀ।
 ਸੰਮਹਾਰਾਜਦੇਭਗਤਾਜੋਚਰਨਾਦਾਪਿਆਨੁਕੀਤਾਮਹਾਰਾ
 ਜਦਾਨਾਮੁਲੀਤਾ। ਤਾਨਾਮੁਬੋਲਿਆਜੋਕਹੈਤਾਸਭੇਪਦਾ

ਰਥ ਤੁਸਾਨੁ ਪਾਪ ਤਕਰ ਦੇਵਾ ਕੋ ਤਾਮਹਾਰਾ ਜਤੁਸਾਨੁ ਪਾਪ ੧੮੮
 ਤਕਰ ਦੇਵਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿਆ ਅਸਾਡਾ ਮਹਾਰਾ ਜੋ ਦੇਵਾ ਤਾਂ ਨਾਮ
 ਨਾ ਕਹਿਆ ਜੇਗਰੀ ਬੀਰਖਣੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਰੂਪ ਨੁਪਾਪ ਤੋ
 ਦੇਗਾ ੧੮੮॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਕੁਈ ਬਦਲੀ ਸੇਵੀ ਤੇ ਸੇਠੇ ਗੁਪਾਲ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਹਜੂਰ ਛਿਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਸਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਸਿਨਾ ਓਨੇ
 ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਅਸੀ ਕੋਨ ਸਾਪਗੁਮਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਚਾ ਬਚਨੁ
 ਹੋਇਆ ਸਰਨ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸਾਨਿ ਵਚਲਣਾ ਜਿਤਨਾ ਕੁਦਰੇ
 ਜਲੁ ਨੀਵਾਣੁ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਉਚਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੀ
 ਜੇ ਸਰੂਪ ਸਖੀ ਨੀਵੀ ਹੈ ਸੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਉਪਗਾਵ ਦੀ ਹੈ ਨਿਕੀ ਅੰ
 ਗੁਲੀ ਜੇ ਆਪਨੁ ਛੇਟਾ ਕਹਾਇ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਛਲਾ ਛਾਪ ਸਰੂਪਿਸ

ਵਿਚਪਈਦਹੈ। ਬਾਦਨਚੰਦਨਜੇਨੀਵਹੈ। ਸਰਨਾਬਿਛਹੁਸੁ
ਗੰਧਤਾਪਪਤਕਰਹੈ। ਤੇਤੁਸੀਨੀਵਹੋਗਹਿਣਾ। ਜੇਗੁਰੂਕੇ
ਸਿਖਾਖੀਜੀਤਿਆਚਾਹਦਹੈ। ਸੇਹਰਜਾਦਹੈ। ਤੇਜੇਏਨਾਦੇ
ਅਗੇਹਰਚਲਦਹੈ। ਸੇਜੀਤਦਹੈ। ਫਿਰੰਗਦੀਆਪੰਛੀ
ਆਂਤੁਦੀਆਹੈ। ਨਜੇਜਾਣਦਹੈ। ਮੇਊਚਾਚਹਿਆਜਾਦਹੈ।
ਸੋਨੀਚੇਊਤਰਦਾਆਵਦਹੈ। ਜੇਜਾਣਦਹੈ। ਜੇਮੇਨੀਵਾਚਲਿ
ਆਜਾਵਦਹੈ। ਸੇਊਚਾਚਲਿਆਆਵਦਹੈ। ਜੇਜੀਤੇਤਿ
ਸੁਹਾਰਹੈ। ਜੇਹਾਰੇਸੇਜੀਤਹੈ। ਤੇਸਾਪਸਿਗਤਵਿਚਨੀਵਹੈ।
ਚਲਣਾ। ਹਾਰਚਲੇਗੁਰਮੁਖਜਗਜੀਤਾ। ੧੪੬। ਸਾਖੀਹੈ
ਰੁਚਲੀ। ਭਾਈਸ੍ਰੀਦਰਚਰਣਆਗਰੇਊਦਾਸੀਤੇਸਰਨਾਪ

ਮਾ

੧੬੦

ਰਮਸਾਲਾਵਿਚ ਤੇਰ ਜਾਨਿਵਲਿ ਸਿਖਾਈ ਹਜੂਰ ਕੀ ਤੇਰੇ
 ਰਖੇ ਭੀ ਸਰੁਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਹਲਕੇ ਰੋਇਕ ਸਮੇਸਾ ਹਿਥ ਛਿਟੀ
 ਪਾਤਸਾਹੀ ਥੀ ਭਾਈ ਸ੍ਰਿਦਰੁਪ ਛਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਤਗੁਰ
 ਸਿਖਾਵਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਦੇ ਹੈਨਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਨਾ ਪਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੋਹਾਨੁ ਸੇਭ ਦੇਣ ਵਾਲੇ
 ਹੈਨਾ ਇਕ ਬ੍ਰਿੰਗੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੁਰ ਹੈਨਾ ਜੇਕਿੰਗੀ ਨਿਕੀ ਕੀਤੀ ਨੂ
 ਲਿਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਇਸਥਾਨ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਤੇਰਾ ਆਗੇ ਆਪ
 ਬੇਠਦੀ ਹੈ। ਓਸ ਦੇ ਪਿਆਨ ਕਰਕੀ ਤੀ ਬ੍ਰਿੰਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਕ
 ਜਾਤ ਦੀ ਕੀਤੀ ਨੂ ਬ੍ਰਿੰਗੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਸਭ ਕੀਤੀ ਆਨੁ ਨਹੀ ਕਰ
 ਸਕਤੀ ਤੇ ਇਕ ਪਾਸ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੁਰ ਹੈਨਾ ਜੇਧਾਤ ਨੂ ਸਪਸ

ਕਰਕੇ ਸਦਰ ਨ ਕਰਦੇ ਤੇ ਹੋਨ ਪਰੁ ਕੰਚਨੁ ਕਿਸੇ ਨੁ ਕੰਚਨੁ ਹੀ
 ਕਰ ਸਕਦਾ ਤੇ ਇਕ ਬਾਵਨ ਗੁਰੂ ਹੋਨ ਜੈ ਸਭ ਬਿਰਛ ਨੁ ਚੀ
 ਦਨੁ ਕਰਦੇ ਹੋਨ ਪਰੁ ਰੁਤ ਬਿਨ ਨਹੀ ਕਰਦੇ ਤੇ ਇਕ ਦੀਪਕ
 ਗੁਰੂ ਹੋਨ ਸਭ ਦੀਪਕ ਆਪਸ ਆਨ ਕਰ ਲੇ ਤੇ ਹੋ ਪਰ ਬਾਟੀ
 ਤੇ ਲਚਾਰੀ ਦਾ ਹੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਐਸੇ ਸਾਤਿ ਗੁਰੂ ਹੋਨ ਕੋਈ
 ਸਿਭ ਹੋਵੈ ਜੈ ਸਰਪਾਕ ਰਿਨਿ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿ ਸਬਦੁ ਸੁਣਿ ਓਸਦਾ
 ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਆਪ ਭੀ ਨਿ
 ਰੰ ਕਰ ਗੁਰੂ ਹੋਵੈ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਭੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ
 ਹੋ ਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀ ਚਾਹੀ ਦੀ ਇਕ ਸਾਧ ਸਿਗਤਿ
 ਦਾ ਮੇਲੁ ਹੀ ਕਲਿਆਣੁ ਕਰਦੇ ਦਾ ਹੋ ੧੫੦ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ੧੬

ਭਾਈ ਸੋਹਣ ਦੁਕੇ ਹੰਦਾ ਸੀ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਛਿਵੀ ਪਾਤ ਸਾਹੀ ਪਾਸ ੧੫੯
 ਆਇਆ ਵਰਸ ਨੁਕੀਤਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤ ਸਾਹਿਤ
 ਸਾਡਾ ਅੰਤਰ ਅਸਾਜੀਆਂ ਦੇ ਉਪਾਰਨ ਵਾਸਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅੰ
 ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਅਰਨੁ ਕਟੀਐ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਸੋਹਣ ਤੁਸੀਂ
 ਆਪੁ ਸੁਹੇ ਹੋ ਕੇ ਨਹੀਂ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜਾ ਪਣਾ ਸੁਹਾਂ ਤਾਸੇ
 ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸਾ ਆਪ ਨੁਕੀ ਪਛਾਤ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾ
 ਤ ਸਾਹਿਤੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਤੁਸਾ ਭਰੀ
 ਪੰਜਾਤ ਤਾਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਭਰੀ ਪੰਜਾਤ ਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਰੀ
 ਰ ਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਤਾ ਨਹੀ ਬਣਦਾ ਤੇ ਪਾਤ ਮਾਨ ਜਨਮੀਆ
 ਤੈਨਮੁ ਆਹੀ ਤਾ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਬੇਦੁ ਹੈ ਸੁਖ ਮਨੁ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਸੁਖ

ਮਨੁ ਸਿਖਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਨੁ ਸੁਝੈ ਆਗ ਸਿਖ ਦੇ ਸੁਫਲ ਦੇ ਮਾਂ
ਰਗ ਸਿਖ ਦੇ ਰਿਦੇ ਦਿਚ ਪੁਛੇ ਸੁਕਰ ਕੈ ਸਿਖ ਦਾ ਮਨੁ ਭੀ ਉਜਲੁ ਕ
ਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪੈਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਲ
ਖ ਜੀਵਦਾ ਤੇ ਈਸਰ ਦਾ ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਚਰਿ
ਨੁ ਹੈ ਜੀਵਦਾ ਦਾ ਚਾਅ ਲਪਗ ਹੈ ਤੇ ਈਸਰ ਦਾ ਦਾ ਚਸਰ ਬਗ ਹੈ
ਜੈ ਸੇ ਸੁਪਤਾਲ ਦਿਖੇ ਸੁਰਜ ਦਾ ਪ੍ਰਤ ਬਿੰਬ ਉਜਲ ਭਾਸਤਾ ਹੈ
ਤੇ ਮੇਲੇ ਜਲ ਦਿਖੇ ਮੇਲਾ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਮਾਏ ਆਦਿ ਖੇ ਜੇ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਕਾ ਪ੍ਰਤ ਬਿੰਬ ਹੈ ਈਸਰ ਹੈ ਤੇ ਆਦਿ ਦਿ ਆਦਿ ਖੇ ਜੇ ਪ੍ਰਤ ਬਿੰਬ
ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਹੈ ਖਟ ਗੁਣ ਕਰ ਕੈ ਆਇਆ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਖ
ਟ ਦਿਕਾਰ ਕਰ ਕੈ ਆਦਿ ਦਿ ਆਕਹੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਖ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀ

ਤਾ ਜੋ ਕੋ ਨ ਹੋ ਨ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਕੋ ਏਹੋ ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪਰਮਾ ੧੬੨
 ਰੁਜ ਸੁਗਿਆਨ ਅਰੁ ਵੇਰਾ ਗਸਿਆ ਅਰੁ ਸਮਤਾ ਇਖਟ ਗੁਣ
 ਤੈਨਾ ਖੁਸਿਆ ਅਰੁ ਪਿਪਾਸਾ ਹਰਖ ਅਰੁ ਸੋਗੁ ਜਨਾ ਅਰੁ ਸਿਤ
 ਏਹੁ ਖਟਾ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਅਰੁ ਬਹੁ ਸੁਖ ਤੇ ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ ਅੇਸੇ ਨਿਰ
 ਲੇਪ ਜਾਣਨ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਫੇਰ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸ
 ਤਾ ਪਛੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਨਾ ਮੁਹੀ ਸਭ ਤੇ ਸੇਸਟ ਹੈ ਮੁਕਤ ਰੂਪ
 ਹੈ ਅਬ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੋਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਗਤ ਮੁਕਤ ਹੈ ਬ
 ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਰੁਜਾ ਦੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਭੀ ਨਦੀ ਥੀ ਪਾਰ ਉਤ
 ਰਵੇਹੈ ਨਾ ਅਰੁ ਜਹਾ ਜਕਰਕੇ ਭੀ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਪਰੁ ਰੁਜਾ ਦੇ ਬਲ
 ਕਰਕੇ ਏੀ ਸਮਰਥ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਹਾ ਜਾਕਰ ਸਭੁ ਕਈ

ਸੁਖ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਅਰਦਾਣਾ ਭੁਨਿਆ ਭੀ ਫਿਰ ਨਹੀ
 ਉਗਵਦਾ ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਉਪਰ ਖੰਡ ਦਾ ਗਲੇ ਫਕਰੀ ਦੇਤਾ ਉਗ
 ਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀ ਅਰੁ ਭੇਗਣ ਕਰ ਭੀ ਰਸੀਲਾ ਤੇ ਤਾ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਰਿ
 ਆਨ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੁ ਭਗਤ ਨਾਲ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਸਰਬ
 ਭਰਸੀ ਲੀ ਹੈ ਟੀਕਾ ਵਾਰ ਯਾਰ ਵੀ ਦੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ਬੋਲ ਹੁਭਾਈ
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ
 ਅਨੇਕਾ ਵਾਕ ਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ॥ ਓਨਾ ਦੇ ਨਾਮ ਅਸਾ ਭੀ ਗਣਤੀ
 ਵਿਚ ਸਨ ਆਵਦੇ ਪਰੁ ਜੇ ਹੋਵੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਸਿਖ ਗਿਣੇ
 ਹੋਨਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਟੀਕਾ ਜੇ ਅਸਾ ਤੇ ਬੁਧ ਦੇ ਇਨ ਸਾਰੇ ਸਕੀ
 ਹੋ ਸੇ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧੫੦ ॥ ॥ = ॥ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

ਫੇਰ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਾਇਆ ਵਡੀ ੧੬੩
 ਪ੍ਰਬਲੁ ਹੈ ਜੋ ਅਜੇ ਹੋਵਚਨ ਸੁਣਕੈ ਭੀ ਸੋਢੀ ਅੰਸਤੁਰੁ
 ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਖੀਲੀਆ ਪਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹੋਨ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇਆ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੁਇਆ ਅੰਤੁਰਾ ਤੇ ਗੁਰਾ ਸਿਤਾਨੁ ਜਾਗਿ
 ਆਸਾਵਾ ਲਿਆ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰੀਰੀਆ ਪਈ
 ਆਕੀਤੀਆਂ ਹੋਨ ਮਸਿਦਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
 ਪਾਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਮਹਾਰਾਇ ਤੁਸਾਡਾ ਵਡਾ ਪਤਾ ਹੈ
 ਤੇ ਲਾਇਕ ਗੁਰਾ ਆਈ ਦੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਗਿਥ ਜੀ
 ਵਾਦੀ ਚਰਕਰ ਦੇ ਸਿਨਾਤਾ ਮਸਿਦਾਨੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ

ਗੀਥਜੀਦੀਚੋਕੀਦੇਵਿਚਸੁਈਪੰਡਾਆਓਤਾਫੇਰਰਾਮਰਾਇ
ਜੀਓਚਾਰਕਰਨਲਗਾਤਾਂਓਨਨੁਬਚਨੁਹੋਇਆਸੁਈਕਦ
ਲਿਆਏਤਾਂਸੁਈਨਾਨਿਕਲੀਜੇਫੇਰਗੁਰੂਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨਜੀਪ
ਤਨਲਗੇਤਾਂਓਹਕਦਿਲਿਆਏਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਸਬ
ਦੁਏਹੋਪਰਗੁਰੂਹਰਿਕ੍ਰਿਸਨਜੀਦੀਰਸਨਾਤੇਆਇਆਹੋਇ
ਆਪਥਰਭੀਕੋਮਲਹੋਜਾਦੈਨਾਜੈਸੇਤੀਰਕਮਾਣਵਡੇ
ਸਸਤੁਓਤਮਹੋਵਨਾਪਰਤੀਰਨਦਾਜਦੇਹਥੇਪਾਓਵਸੇਖ
ਕਰਦੇਹੈਨਾ੧੫੧ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਤਾਂਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀ
ਹੋਰਪਾਸਸਿਖਾਪ੍ਰਸਨੁਕੀਤਾਸਾਹਿਬਨਾਵੀਪਾਤਸਾਹੀ

ਦਾ ਅਸਵਾਰਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਈ ਮਨੀ ਸੰਘ ਜੀ ਹੋ ੧੬੪
 ਰਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਅੰਗ ਜੇ ਬਜੇ ਬਾਦ ਸਾਹ ਹੈ ਸੀ ਸਭ ਸਾਧਾ ਸੀ
 ਤਾ ਨਾਲ ਦੁਖ ਖਕਰ ਦਾ ਸੀ ਜੇ ਚਿਨਾਈ ਕਿਤਾ ਬਵਿਚ ਲਿਖਿ
 ਆਹੈ ਸੀ ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਆਦਿ ਚ ਅੰਤਰ ਪੈ ਦੇਹੋ ਵਣਹੈ ਤੇ ਮਲੇ
 ਛਾਏ ਦੀ ਨਉ ਤੇ ਚਿਨਾ ਬਲੁ ਕਰਨਹੈ ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਹਿੰਦੂ
 ਅੰਸਾਧਾ ਪਾਸੇ ਸਦਕੇ ਕਰਮਾਤ ਪੁਛ ਦਾ ਸੀ ਇਕਾ ਦਿਨ ਚਿਸ
 ਵੀ ਚਾਰਿਆ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜੇ ਹੈ ਨਹਿੰਦੂ ਆਨੁ ਏਹਿ ਦਿਇਆ
 ਦੇ ਦੇਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਚਿਸਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਪਹਿਲਾ ਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਨੂ ਦੀਨ
 ਵਿਚ ਲਿਖਾਵਿ ਤਾਂ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਪਰਮ ਥੀ ਨਹੈ ਆਪੇ ਮੇਰੇ
 ਮਜਬਾਵਿ ਚ ਆਵਨਗੇ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਤੁਸੀ ਇਕੇ

ਮਜਬੂਰ ਦੇ ਹੋਤਾ ਤੁਸੀਂ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਜਗਤ ਗੁਰੂ
ਹੈਨਾ ਓਨਾ ਨੁਆਪਣਾ ਦੀਨ ਮਨਾਵਹੁਗੇ ਤਾਸਭੇ ਹਿੰਦੂ ਤੁਸੀਂ
ਭੈ ਕਾ ਬੁਝੇ ਵਨਗੇ। ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਪਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀ
ਤੀ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜੀਅ ਤਾਰ ਲੀਤ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦੀ ਗਿਆ
ਵਾਸ ਤੇ ਲੀਤ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਸਾਡਾ ਛਡਾਵਣਾ ਕਰੋ। ਅਸਾਡਾ ਪਰਮ
ਰਖੋ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨਾਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੂਸਾਥ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਦੀ
ਪ੍ਰਤੀਭੇ ਜੀ ਪਤਚੀ। ਤੇ ਸਾਥ ਹੀ ਬਾਦਸਾਹ ਦਾ ਫਰਮਾਨਾ ਪਹੁ
ਚੇ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਜਾਇਦਿਲੀ ਵਿਚ ਪਾਪ ਤੇ ਹੋਏ। ਤਾਂ ਬਾਦ
ਸਾਹ ਨੂਖਬਰ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਅਸੀਂ ਤਾਤੁ
ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਾਣ ਨੂੰ ਛਡ ਦੇ ਹੋ। ਤੰ॥

ਬ੍ਰਹਮਣਾਨੁਖਲਾਸਕਰਵਾਇਆ ਤੇਸਾਹਿਬਆਪਓਥੇ ੧੬੫
 ਹੇ। ਤਾਬਾਦਸਾਹਪੁਛਿਆਜੇਤੁਸਾਤੇਗਬਹਾਦਰਨਉਰਖੁ
 ਇਆਹੈ। ਕਿਸਜਾਗਤੇਗਈਬਹਾਦਰੀਕੀਤੀਹੈ। ਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆ। ਤੇਗਬਹਾਦਰਪਰਗਟਹੋਇਆਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤੀਤੇਗਬਹਾ
 ਦਰੀਦਿਖਲਾਓਗੇਜੇਗਊਬ੍ਰਹਮਣਦਾਕਸਟਦਰਕਰੇਗ।
 ਤੇਰੇਨਿਆਇਦੀਜਾਗਾਰੇਲਾਦਰਤਾਓਗਾ। ਤੇਰੇਸੇਫੀਆ
 ਦੀਜਾਗਾਅਮਲੀਕਰੇਗ। ਤੁਸਾਡੀਦੀਨਰੂਪੀਘੋੜੀਪਰ
 ਜੀਨੁਪਾਓਗਾਇਸਸਮੇਨੁਤੁਸੀਪਛੇਤਾਵਹੁਗੇ। ਤਾਬਾਦਸਾ
 ਹਕਹਿਆਏਨਾਨੁਨਦਰਹਵਾਲੇਕਰੇ। ਅਸਨੁਕਈਕਰੇ।
 ਮਾਤਾਦਿਖਾਵੇਤਾਛੇਰੇਗੇ। ਤਾਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸਇਕਸਿਖਦਰਸ

ਨਨੂਆਇਠਿਕਲਿਆ। ਤਾਂ ਕਹਿਆ ਤੇਰੀ ਸਮਰਥਾ ਕਰੀ ਮੈਂ
ਇਕ ਪਾਰਸੁ ਹਥ ਲਗਾ ਹੈ। ਮੈਰੇ ਟੁਸਾ ਡੀਆ ਦਾ ਹੈ। ਏਹੁ ਪਾਰ
ਸੁ ਦੇ ਕੇ ਤੁਸੀਆ ਪਣਾ ਸਰੀਰ ਬਚਾਵਹੁ। ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ।
ਭਾਈ ਸਿਖ ਜੇ ਝੂਠੁ ਹੋ ਸੇ ਸਚੁ ਨਹੀ ਜੇ ਸਚੁ ਹੋ ਸੇ ਝੂਠੁ ਨਹੀ। ਪ
ਰਸੁ ਲੇ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਜਮਨਾ ਦਿ ਚੰਗਾ ਲਿਖਿਤਾ। ਤਾਂ ਸਿਖ ਕਹਿਆ
ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮੇਰੀ ਤੁਸਾ ਪਾਰਸੁ ਗਵਾਇਆ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਭਾਈ
ਸਿਖਾ ਚੁਭੀ। ਮਾਰ ਕੇ ਬੁਕੁ ਭਰਕੁ ਜਬ ਚਿਸਾ ਅੰਜੁਲੀ ਕਰਕ ਦੀਤ
ਸਾਹੀ ਅੰਜੁਲੀ ਪਾਰਸਾ ਦੀ ਭਰੀਆਈ। ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਅਪ
ਣਾ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣ ਲੇ। ਤਾਂ ਚਿਸ ਕਹਿਆ ਮੈ ਇਕ ਪਾਰਸੁ ਚੁਣ ਲੇ
ਨਾਹੀ। ਮੈਥੀ ਸੀਆ ਤਾਂ ਨਹੀ ਜਾਵਾ। ਫੇਰ ਹੋਰ ਇਕ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ

ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ। ਓਸ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਆਗਿਆ ਮੰਗੇ ॥੧੬॥
 ਕਰਤਾ ਮੇਲ ਹੋਰ ਤੇ ਦਿਲੀ ਨੁਭਿਤਾ ਇਕ ਰਿਦੇਵਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥੧੭॥
 ਏਨਾ ਨੁਭੁ ਠਾਕ ਰਿਕੇਵ ਸਤੁ ਏਨਾ ਬੇਲੇ ਛੀਏ। ਤੈਨੂੰ ਸਮੰਦ ਦਿਚੇ ਭੂਦ
 ਪਾਪਤ ਹੋਈਏ। ਤੂੰ ਏਹ ਤਕੜਾ ਕਰ ਰਖਾ ਦੁਖਾ ਓਕਿ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ
 ਜੇ ਦਰਤ ਦਾਏ ਸੇਵਾ ਹਰੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੇ ਦਰਤ ਦਾਏ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਹਿਸਤੁ
 ਕਿਛੁ ਹੈ। ਏਨਾ ਸੁਖਾ ਛਕਾ। ਏਕੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੋਰਾ ਜੁਲਾਇਆ ਹੈ।
 ਤੇਜੀ ਸਦੇ ਕੇਰਾ ਜੁ ਏਨਾ ਬੇਫਰਲੇ ਛੀਏ। ਫੇਰ ਏਹ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਕੇ ਸਾ
 ਹਿ ਬਦ ਸਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ॥੧੮॥ ਬਲੁ ਦੂਟਿ ਓਥੇ ਪਨ
 ਪਰਿ ਓਰ ਹਿ ਓਨ ਕਛੁ ਓਪਾਓ। ਕਰੁਨਾ ਨਕਾ ਅਬ ਓਟਹ ਰਿਗਾ ਜਿਜਿ
 ਓਹੋ ਇਸ ਹਾਇ। ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਲਿਖ ਭੇਜਿਆ ਸਾਹਿਬ ਦਸਦੀ ਪ

ਤਸਾਹੀਪਾਸਏਹੁਸਲੋਕਪਹੁਤਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਸਾਹਿਬਨਾਦੀ
 ਪਾਤਸਾਹੀਜੀਨੇਬਚਨੁਜੋਕੀਤਹੈਸੁਮਨਖਾਂਨਾਟਕਕਰਿਕੀਤਹੈਤਾ
 ਸਾਹਿਬਸਲੋਕਲਿਖਿਆ॥੪੦੯॥ਬਲਹੂਆਬੀਧਨਛੁਟੈਸਭਕਿ
 ਛੁਹੋਤਉਪਾਓਸਭਕਿਛੁਤਾਏਹਾਥਮੇਤੁਸਹੀਹੋਹੁਸਹਾਇਤੇਫੇ
 ਗਇਕਰਜਪੁਤਨੁਆਗਿਅਪਈ॥ਤੁਅਸਾਨੁਤਲਵਾਰਚਲਾਓਤਾ
 ਓਸਤਲਵਾਰਚਲਾਈ॥ਤਾਸਾਹਿਬਦਾਸਿਰਪੜਖੀਜੁਦਹੋਗਇਆ
 ਸੀਸਨਿਆਰਾਹੋਇਆਗੁਰਮਨਮਦਾਉਚਰੁਕੀਤਾ॥ਓਸਜਾਗਾਬ
 ਦਸਾਹਰਾਖੇਬਹਾਏਅੇਹੀਪਰਵਨਗੀਬਿਨਾਏਹੁਸੀਸੁਤੇਧੜਕਈਨਾ
 ਲੇਜਾਵੈ॥ਤਾਪੜਦਾਓਥੇਹੀਸਿਸਕਾਰੁਹੋਇਆਤੇਸਿਰਜੁਹੈਸੀਸ
 ਸਾਹਿਬਨੇਇਕਸੇਦਾਗਰਸਿਖਨੁਸੁਪਨਾਹੋਇਆਸੁਪਨੇਦੇਵਿਚਸ

ਹਿਬਓਸਨੁ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਸਾਨੁ ਸਿਰਤੁ ਗੁਰੀ ਵਿਚ ਪਾਇਕੇ ਸਾਹਿ ੧੬੭
 ਬਦਸਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਪਹੁਚਾਇਓ ਭਾਉ ਸਦੇ ਪਸਮਾਲ ਦੀਸੇ
 ਗੁਰੀ ਹੋ ਸੀ ਭਾਉ ਕਰ ਗੁਰੀ ਅਸ ਬਾਬਦੀ ਵਿਚ ਪਾਇਕੇ ਸਿਰਤੁ ਸਾਹਿ
 ਬਦੇ ਹਜੂਰ ਲੇ ਆਇਆ ਭਾਉ ਸੀਸ ਦਾ ਸਿਸਕਾਰੁ ਮਾਖੇ ਫਾਲ ਹੋਇ
 ਆ ੧੫੨ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਉ ਸਿਖਾਨੇ ਭਾਈ ਮਨਿ ਸਿਧ ਜੀ ਹੋ
 ਰਾਪਾ ਸੇ ਪਸਨੁ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਦਸਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੇ ਖਾਲਸਾ
 ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਈ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕੀ
 ਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਾਖੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਸਾਨੁ ਸੁਣਾਈਏ ਭਾਉ ਭਾਈ ਮਨਿ
 ਸਿਧ ਜੀ ਹੋਰਾ ਕਹਿਆ ਇਕ ਸਮੇਂ ਸਾਹਿਬ ਦਸਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੇ
 ਕਾਂਸੀ ਤੇ ਪੰਡਤੁ ਬੁਲਾਇਆ ਤੇ ਓਸਨੁ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਛਤੀਅ

ਕਾ

ਨੇਜੇਸਸੜਛਗਦਿਤੇਪੈਨਾਤੇਮਲੇਛਾਨੇਸਸੜਛਨਲਏਹੈਨਾਇ
ਸਕਰਕੈਮਲੇਛਾਦਗਜੁਤੇਜੁਹੋਇਆਪੈਤੇਅਸਾਨੇਸਸੜਛਰ
ਛੜਾਇਕੇਤੇਰਾਜੁਮਲੇਛਾਥੇਛਰਲੇਛਾਹੈਚਿਕਨ੍ਹਾਦਿਚੇਸੇਨਾਕ
ਛਲੇਛਾਹੈਅਸਾਨ੍ਹਦੇਵੀਕੀਛਪਾਸਨਕੇਸੰਝਕਹੁਜਿਸਕਰਕੇ
ਦੇਵੀਪ੍ਰਤਪਹੋਵੈਤਾਂਓਸਨੇਕਹਿਆਜੀਗਰੀਬਨਵਾਜਾਅ
ਲੇਛਤਾਬਹੁਤੇਹੈਨਾਤੇਸਭਦੇਸਾਦਿਚਪਸਰਹੋਏਹੈਨਾਤੇਖ
ਲਸਾਜੀਹੁਣਸਸੜਾਨੁਪਕੜੇਗਾਇਹੁਮਲੇਛਾਥੇਕਿਸਤਰ
ਜੀਤਨਗਾਬਚਨ੍ਹਹੋਇਆਜੈਸੇਸੀਰਾਮਜੀਕਪਾਅਰੁਗਲਕ
ਸੇਰਾਕਾਸਕਾਨਾਭਕਰਵਾਇਆਪੈਤੇਸੇਹਮਏਨਾਤਕੜੀਆ
ਪਕੜਨਵਾਲਿਆਸੇਅਰੁਹਲਵਾਹੁਇਵਾਲਿਆਸੇਸਭਮਲੇ

१५६
 ਛਾਕਾਨਾ ਸੁਕਰਾਵਾਰੇ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀਗਰੀ ਬਨਵਾਜ ਜੇ
 ਤਾਂ ਬਰਸਰਾ ਤੀਤੁ ਸੀਨੇ ਮਕਰਾ ॥ ਤੇਲ ਖੁਦੇ ਵੀ ਕਾਪਾ ਠੁਕਰਾ ਵਧੀ
 ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ ਕੋਟਿ ਲੇਓ
 ਤੇ ਬੈਠੇ ਤੇ ਮਦਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ॥ ਚੇਤ ਕੇ ਨੇਗਾਤੀਆ ਦੀ ਅਸ
 ਟ ਸੀ ਕੋਟਿ ਨਾ ॥ ਜਬ ਬਰਸਕਾ ਦਿਹੂ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਂ ਪੰਡਤ
 ਨੇ ਸਰੁ ਦੇ ਸਾਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਜਗਨਿ ਉਤੇ ਵਾਸ ਤੇ ਬੁਲਾਏ ॥ ਤੇ ਸਾ
 ਹਿ ਬਹੁ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇਤੁ ਸੀ ਇਕ ਕੋਈ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਮਹੁ ਖੁਦੇ
 ਵੀ ਕੋਹ ਮਦਾਸ ਤੇ ਤਯਾਰ ਕਰਨਾ ॥ ਤਿਸਾ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜੁ ਬ
 ਹਮਣਾ ਖੁਦਾ ਵਣਾ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਏ ਪੰਡਤਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ

ਹੀ ਹੋ ਅਦੇਵ ਗੋ। ਤੇ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਦੇਵੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਈ ਤਾ ਅਸੀ ਕਹਾਰੇ।
 ਏਹ ਪੰਡਤ ਅਸਾਡਾ ਜੀਵੇ। ਤੇ ਜੇ ਏਹੁ ਕਹੇਗਾ ਸੇ ਅਸੀ ਵਰਗੀ
 ਗਾਗੇ। ਤਾਂ ਪੰਡਤ ਕੈ ਮਨੁ ਹੋ ਕੇ ਕਹਿਆ। ਮੇਰੇ ਸਨ ਨੁ ਨ ਦੀਤੇ ਕ
 ਰਾ ਅਵਾ। ਤੇ ਤੁਸੀ ਹੋ ਮੁਕਰ ਸੰਤ ਪਤ੍ਰ। ਤਾਂ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਦਿਆ ਹੀ ਦੇ
 ਵੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਕਰ ਦਸਾ ਹਿ ਬ ਦੇ ਹਥ ਦਿਤੀ। ਤਾਂ ਸਾ ਹਿ ਬ
 ਕਰ ਦੇ ਲੈ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੁਦ ਲੀਏ। ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਲੇ ਪੁ ਹੋਈ। ਤੇ ਸਦਾ ਲ
 ਖ ਸੀ ਸਾ ਸਿਖਾ ਦੇ ਸਾ ਹਿ ਬ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤੇ। ਜੇ ਸਸਤ੍ਰ ਕਰ ਜੂ ਤ
 ਨਗੇ। ਸਸਤ੍ਰ ਦੀ ਭੇਟ ਹੋਵ ਨਗੇ। ਤੇ ਸਹੀ ਦੇ ਹੋਵ ਨਗੇ। ਤਾਂ
 ਲਾਂਗਰੀ ਆਂ ਅਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ ਲਿਗ

ਰਤਨਾਰੋ ਤਾਂ ਓਸ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਭ ਆਪੋ ਆਪਣਿਆ ਪਰਾ ੧੯੬
 ਵਿਚ ਹੋ ਸਨਿ ਤੇ ਸਿਖ ਸਭੇ ਹਜ਼ੂਰ ਬੈਠੇ ਹੋ ਸਨਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਾਹਿਬ
 ਕਰਦੀ ਭਿਟ ਕਰਕੇ ਸਿਖਾਨੂ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਰਤਾਇ ਦਿਤਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ
 ਣੁ ਖਬਰ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਭੇ ਇਕ ਠੇ ਹੋ ਕੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਪਾਸ
 ਗਏ ਲਗੇ ਕੋਪ ਕਰਨਾ ਜੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛੂਤ ਕਰ ਛਡਿਆ ਹੈ ਨਾ ਤੇ ਅਸੀ
 ਖਾਪਿਆਰ ਥੀਰੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਸ ਸਿਖਾ ਆਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਹੁਤ ਕਲਪ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ
 ਨੂੰ ਚਿਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਣ ਦਾ ਸੁਤੇ ਪਾਲਿਆ ਤੇ ਏਹੁ ਸਦਾ ਯੀ ਆਲਿਖ
 ਪਾਲਿਆ ਸਦਾ ਈ ਯਾ ਜੇਕਿ ਛੁਲ੍ਹ ਲਿਖਿ ਰਿਖਿ ਪਨਾ ਸੇ ਪਾਅਤੁ
 ਮਿਸ੍ਰਜੁ ਸੇ ਕਨਿ ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਆਪਰਾਧ ਨਹੀ ਗਏ ਦਜਾ ਦੇ ਤੇ ਭੂਲ

ਨਹ ਕੋ ਪਾਚਿ ਤਰੇ ਬਾਗਿ ਨਿਹਾਲੀ ਪਠੈ ਦੇਹੀ ਆਜੁ ਭਲੇ ਤਮ ਕੋ ਨਿ
ਹਚੈ ਜੀ ਆਪਾਰੇ ਛਤੀ ਸਭੈ ਕ੍ਰਿਤ ਬਿਪਨ ਕੇ ਇਨਹੂੰ ਪੈ ਕਟਾਛ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੈ ਨਿਹਾਰੇ ਸਦਯਾ ਜੁ ਪਾਜਿ ਤੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਨ
ਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਦਾਨ ਕਰੇ ਆਪ ਅਭਿਪਟੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਪਾਸ ਭਰੇ ਇਨਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਦਿ
ਆਲੀ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਫੁਨ ਸੜ ਮਰੇ ਇਨਹੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸ
ਜੇ ਹਮ ਹੀ ਨਹੀ ਮੇ ਸੇ ਗਰੀਬ ਕਰੇ ਰਪਰੇ ਰਾਸਦਯਾ ਸੇਵ ਕਰੀ ਇ
ਨਹੀ ਕੀ ਭਾਵਤ ਅੰਗੀ ਸੇਵ ਸੁਹਾਤ ਨ ਜੀ ਕੇ ਦਾਨ ਦਇਯੋ
ਇਨਹੀ ਕੇ ਭਲੇ ਅਰਥਾਨ ਕੇ ਦਾਨ ਨ ਲਾਗਤ ਨੀ ਕੇ ਆਗੇ ਫਲੇ
ਇਨਹੀ ਕੇ ਦਯੇ ਜਗਮੇ ਜਸੁ ਅਭਿਰਦਯੇ ਸਭ ਫੀ ਕੇ ਮੋਗਿ ਹੀ

ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਸਿਰ ਲਓ ਪਨ ਹੋ ਸਭ ਹੀ ਇਨ ਹੀ ਕੋ ॥ ਬੇਹਰਾ ੨੦੦
ਚਟ ਪਟਾਇ ਚਿਤ ਮੇ ਜਰਿ ਓੜਿ ਏਨਿ ਉਕ੍ਰਪਤ ਹੋਇ ॥ ਖੋਜ ਰੇ ਜਕੋ
ਤੁਲਗਦਇ ਓਮਿ ਸਜੁ ਗੋਇ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਓਨਾ ਬ੍ਰਹਮਣ
ਦੇ ਪਾਸ ਗਇਆ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਓਸ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇਹੁ
ਏਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਕਰ ਕੇ ਤੁਸਾਨੁ ਛਕਾਵਨੇ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਬਸਤੁ ਸਾਭੇ
ਦੇ ਆਗੇ ॥ ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਪੁਨਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ਤੁਸੀ ਆਸਾਨੁ ਓਸ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਦੇ ਵੇਲੇ ਚਿਤ ਤੇ ਭੁਲਿ ਗਏ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਓਹ ਕੋ ਪਸੈ ਟਲਿਆ ਨਹੀ ॥
ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿ ਆਸਾ ਤਿਹ ਰਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਨ ਤੁਸੀ ਜੀ ਵਰੁ
ਪਕਰਿ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਤਾਂ ਬਚਿ ਤੇ
ਨਾਟ ਕਾ ਵਿਚ ਕਹਿ ਆਹੈ ॥ ਜੇ ਮੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਉਚਰੈ ॥ ਤੇ ਸਭਨ

ਰਕੜੀ ਭਾਇ ਪਰ ਹੈ ਅਸੀ ਤੇ ਗਾਥ ਚ ਨੁਮੰਨੀ ਏ ਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਬ
 ਚ ਨੁਮੰਨੀ ਏ ਤਾ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਦੁਖ ਨ ਸਾਂਗੇ ਪਾਂਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
 ਸੇ ਸੁਣੀ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਜੇ ਪਛੇ ਕਹਿਆ ਏ ਹੈ ਨ ਇਹ ਬਿਪਕਰਤ ਤ
 ਪਸਿਆ ਭਯੋ ਦਾ ਇਤੇ ਏ ਕਰੁ ਪਹਿਗਯੋ ਤਾਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਗ
 ਤਾ ਦਾ ਅੰਤਰ ਪਾਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਸੇ ਸਾਗੀ ਸਾਗ ਪਾਰ ਤਾ ਹੈ ਤਾ ਪਿਛ
 ਲਾ ਰੁਪ ਪਗਟ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਚਾਹੁਦਾ ਤਾਂ ਓਨ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਸ
 ਹਿਬ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਸਨਾ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇ ਪਗਟ ਹੋਇਆ ਨੇ ਤ
 ਕਿਉਂ ਹੁੰਦ ਲੀਏ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜੀ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਦੇਵੀ ਕੋ ਨੇ ਤ
 ਮੇ ਜਾ ਗਾ ਦੀਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਲ ਸੇ ਜੀ ਕੋ ਨੇ ਤਾਂ ਮੇ ਦੇਵੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ
 ਕੀਆ ਹੈ ਜੇ ਮਲੇ ਛਹੈ ਨ ਏ ਨਾ ਦਾ ਤੇ ਜੁਨ ਸਹਾਰ ਸਕਨ ਗਾ ੨੦

ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਦੁਨਿਆਈ ਦੇ ਤੇ ਆਇਓਨ २੦੯॥
 ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸੇ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਰਚਨਾ ਮੁਖ
 ਹੋਈ ਏਹੁ ਜੁਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਸਬਦ ਸੁਣਦੇ ਹੋਨ ਤੇ ਨਾਮੁ ਜ
 ਪਦੇ ਹੋਇ ਸਕਰ ਕੇ ਏਨਾ ਦੇ ਮਨ ਸੁਧੈ ਨਾ ਕਿਈ ਤਪਦਾਨ ਹੋ ਕੇ
 ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਸਕਰ ਕੇ ਪੂਜਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਛਾਨੁ ਖਸੀ
 ਕਰ ਕੈ ਭਾਈ ਨਿਦਲਾਲ ਜੀ ਮਨਾਇਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਲੇ ਆਏ ਸਭ ਭਾ
 ਨੁ ਭੋਜਨੁ ਖਵਾਇਕੇ ਰੁਪਯਾਰੁ ਪਯਾਰੁ ਖਵਾਏ ਕੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ
 ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਛਾਨੁ ਲਖ ਰੁਪਯਾਰੇ ਦੇ ਕੇ ਕਾਂਸੀ ਪਤੁ
 ਚਾਇਆ ਤੇ ਸਕਰ ਦਨਾਲ ਜਲਾ ਦਿਖੇ ਪਤਾ ਸੇ ਪਾਇਕੇ ਸ
 ਟੇ ਪੜਕੇ ਪੰਜਾ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਪਹੁਲਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੀ ਤੇ ਫੇਰ ਪਹੁਲ

॥
 ਓਨਾ ਬੋਧਾ ਪਲਈ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਵਿਸਾ ਹੁਨ ਹੀ ਕਰਨਾ
 ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੇ ਪਾਸ ਦੇਖਣ ਕਰਵੈਰੀ ਤ ਬੁਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਏਹੁ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦਾ ਅ
 ਭਿਆਸੁ ਰਪੁ ਬੀਸੀਆ ਪਾਸੇ ਛੁਡਿ ਗਇਆ ਹੈ ਸੀਸੇ ਸਸਤ੍ਰਾ ਮਲੇ ਛਾਫ
 ਕਲਏ ਹੈ ਸਨਾ ਓਸ ਕਰਕੈ ਜਗਤ ਦਾਰਾ ਚੁਕਰਦੈ ਹੈ ਸਨਾ ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੰ
 ਹੁ ਸਸਤ੍ਰਾ ਫੇਰ ਫੜਾਏ ਹੈ ਨਾ ਤੁਸੰ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰਨੀ ਤੁਸੰ
 ਹੁਰਾ ਚੁਫੇਰ ਲੈ ਦੇਆਗੇ ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਦਰਸਨ ਨੂ ਅਏਤਾ ਸਾਹਿਬ ਓਨ
 ਹੁ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀ ਪਹੁਲ ਲਹੇ ਤੇਵਾ ਹਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖੀ ਅੰਗੀ
 ਕਾਰ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਸੁਰਪੁ ਵੀਸੀਆ ਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰਥਮੀ ਥੋ ਖੁਥਾ ਹੋਇਆ ਹੈ
 ਸੇ ਤੁਸਾਨੁ ਫੇਰ ਲੈ ਦੇਈਏਗਾ ਤਾਂ ਓਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਅਸਾਡੀ
 ਲਾਗਤੇ ਬੋਧੀ ਤੇ ਜਨੇ ਭੂਗਹਿਣ ਦੇ ਹੁਤਾ ਅਸੀ ਪਹੁਲ ਲੈ ਦੇਹ

ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਇਕੁ ਜੇਗੀ ਕੇ ਸੀਨਿਆ ਸੀ ਦਾ ਸਿਖੁ ਹੋਇ ॥ ਤਾਂ ॥ ੨੦੨ ॥
 ਲਗੀ ਬ੍ਰਹਮੇ ਦੀ ਕਾਣੁ ਸਭੁ ਮਿਟਾਇ ਕੇ ਦੀਖਿਆ ਦੇਵਾ ॥ ਤੁਸਾਂ ਨੁ ਤਾਂ
 ਅਸੀ ਸਿਰੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਜਨੇ ॥ ਉਜਗਤ ਦੇ ਕਾਜ ਦਾ ਸਤੇ ਦੇ ਦੇਸਾਂ ॥
 ਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਨੇ ॥ ਉਜਨਾ ਮਰਨ ਕਟਣ ਦਾ ਸਤੇ ਦੇ ਦੇਸਾਂ ॥ ਤੇ ਜੇ ਤੁ
 ਸੀ ਏਹੁ ਵਡਿਆਈ ਸਹਾਰਨ ਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤਾਂ ਹੋਰ ਚਾਰ ਵਰਣ ਨੁ ਸ
 ਸਤੁ ਫੜਾਇ ਕੇ ਤੇਰਾ ਜੇ ਤੇ ਮਲੇਛ ਸਭੁ ਤੁਝਾ ਵਣੈ ॥ ਹੈ ਨਾ ਜੈ ਸੇ ਸੀਰ ॥
 ਮਜੀ ਨੇ ਕਪਾ ਤੇ ਗਾਲ ਕਾ ਤੇਰਾ ਕਸਨੁ ਤੁਝਾ ॥ ਇਆ ਹੈ ਸੀ ॥ ਤਾਂ ਓਨਾ
 ਨੇ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਤਾ ॥ ਹੁਲਦਾ ਹੁਣਦਾ ਲੈ ਤੇ ਤਕੜੀ ਪਕੜ ਨਵਾਲੇ
 ਤੇ ਸਾਗੁ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ॥ ਹੈ ਨਾ ॥ ਚਿੜੀਆ ਦੇ ਸਮਾਨ ॥ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਮਲੇਛ
 ਤੇਰਾ ਜੇ ਤਾ ਸਸਤੁ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ॥ ਹੈ ਨਾ ॥ ਤੇ ਸਾਖਾਣ ਵਾਲੇ ॥ ਹੈ ਨਾ ॥

ਇਹੁਤਾਬਾਜਾਦੇਸਮਾਨੈਨਾਬਚਨੁਹੋਇਆਅਸਾਨੇਚਿਤੀ
 ਆਥੇਬਾਜਤੁਛਾਵੇਣੈਨਾਇਨਾਦੇਹੀਅਪੀਨਪੁਸਾਨੁਸਭਤਾ
 ਨੁਕਰਦੇਵਣਾਹੈ॥੧੫੩॥ਸਾਖੀਹਿਰਚਲੀਤੋਲਗਸਿਗਤਾਸੰ
 ਹਿਬਦੇਦਰਸਨਨੁਆਈਆਓਨਾਨੇਪੁਕਾਰਕੀਤੀਜੀ
 ਗਰੀਬਨਵਾਜਸਿਗਤਾਜੇਆਵਦੀਆਹੈਨਾਰਾਹਵਿਚਮਲੇ
 ਛਾਸਿਖਾਂਦਾਪਨੁਖੋਹਲੇਦੇਹੈਨਾਸਿਖਾਦੇਬੇਟੇਸ੍ਰਿਦਰਹੀਦੇ
 ਹੈਨਾਸਿਖੋਹਲੇਦੇਹੈਨਾਜੇਸਿਖਾਦੀਆਸ੍ਰਿਦਰਇਸਤੀਅੰ
 ਦੰਦੀਆਹੈਨਾਸਿਖੋਹਲੇਦੇਹੈਨਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸੀ
 ਸਸਤ੍ਰਫੜੇਤੇਪਹੁਲਾਛਕਾਤੁਸੀਸਭਤਾਉਤੇਹਕਮੁਕਰ
 ਦੇਆਵੰਗੇਤਾਂਸਿਖਾਂਨੁਪਹੁਲਾਦਿਤੀਆਕੇਈਸਿਖਪਾ

ਸਰਖੇਕੇਈਘਗਨੂਘਲੇਹੋਰਜੇਹਵੇਸਿਖਾਸਾਹਿਬਦੇਪਾਸ ੦੩
ਗਹਿਨਸੇਉਦਾਸੀਹੋਕੇਘਗਨੂਓਠਜਾਵਨਾਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇ
ਤੁਸੀਅਮਲੁਖਾਧਾਕਰਾਤਾਂਸਿਖਾਅਮਲੁਖਾਵਣੁਲਗਾਤਾਂਕਿਤ
ਨਿਆਦੀਆਬਿਤਾਠਹਿਰਗਈਆਤੇਕਿਤਨੇਜੇਘਗਨੂਗਏ
ਤਾਂਖੜੀਆਬਹੁਮਣਾਓਨਾਦਿਆਕੁਟੀਬੀਆਨੂਆਖਿਆਜੇ
ਤੁਸੀਇਕੇਅਸਾਡੇਨਾਲਵਰਤਣਕਰੇਇਕੇਏਨਾਦੇਨਾਲਵ
ਰਤਣਕਰੇਸਾਹਿਬਨੇਖਾਲਸਾਉਤਪਤਕੀਤਾਹੈਪਰਜੇਅ
ਸੀਵਰਤਾਗੇਨਹੀਤਾਂਵਧੇਗਾਕਿਸਤਰਾਤਾਂਸਿਖਾਨੇਹਜੁਰ
ਅਰਦਾਸਕੀਤੀਤਾਂਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁਸੀਸਸਤੁਫੜੇ
ਜਿਤਨਿਆਦਾਰਿਜਕੁਹੈਸਭਤੁਸਾਡੇਅਪੀਨਕਰਾਂਗੇਤੇ

ਬਹੁਮੁਖੀ ਸਭ ਤੁਸਾਰੇ ਅਪੀਨ ਹੋਵਨਗੇ ਤੇ ਸਸਤਾ ਕ
ਰਕੇ ਝੁਝੇਗੇ ਤਾ ਸੁਵਰਗ ਨੇ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇਗੇ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦੁ
ਪੜ੍ਹੇ ਗੇ ਸਮਝੇ ਗੇ ਕਮਾਓਗੇ ਤਾ ਮੇਨੁ ਆਨ ਪਾਪ ਤਿਹੋਵੇਗੇ
੧੫੪॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਇਕ ਸਮੇ ਸ੍ਰਬਤ ਸਿਖਾਵਾ ਸੀਵਾ
ਲਿਖਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਵਰ
ਤਾਇਆ ਹੈ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹੁ ਦਸ ਅਰਦਾਸਾ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸੇ
ਪੁਛਦੇ ਹਾਂ ਸਿਖੀ ਦੀ ਵਰਤਣ ਦੀ ਆ ਤੁਸੀ ਦਸਾਹੀ ਪ੍ਰਸ
ਨਾ ਦਾ ਦਇਆ ਕਰਿ ਕੇ ਅਸਾਨੂੰ ਉਤਰ ਲਿਖੋ ਜੀ ਤਾਂ ਓਨਾ
ਵਜਬੁਲ ਅਰਜ ਲਿਖਾ ਦਿਤੀ ਇਸਦੇ ਉਪਰ ਦਸਖਤ
ਖਾਸ ਕਰੀਏ ਨਕਲ ਉਤਾਰ ਵਜਬੁਲ ਅਰਜ ਦੀ ਜੇ ਸ

ਸਮੇਖਾਲਸਾਜੀਪੁਰਟਕੀਤਾ॥ ਸਿਖਸਭੇਵਾਸੀਆਵਾਲੇ੨੦੪
 ਕੇਸਾਪਾਰੀਭੀਤੇਸਹਜਿਪਾਰੀਭੀ॥ ਗਹਿਤਬਥੇਕਥਾਲ
 ਸੇਜੀਦੀਵਰਤਤਦੀਆ॥ ਹਜੂਰਸੀਸਤਿਗੁਰਦਸਵੇ
 ਪਾਤਸਾਹੁਦੇ॥ ੪੪॥ ਦਸਿਗਹਿਤਾਲਿਖਕੇਗੁਜਾਰੀਆ॥
 ਸਤਿਗੁਰਨੇਕਿਪਾਕਰਿਕੇਦਸਾਹੀਗਹਿਤਾਉਪਰਦਸਖਤ
 ਕੀਤੇ॥ ਸਿਖਾਦੀਸਿਕਾਨਿਵਰਤਕਰਨਦੇਵਾਸਤੇ॥ ਖਿਖਸੇ
 ਏਹਲਿਖਿਓਨੇਜੇਸਮੇਵਿਵਾਹਦੇਅਸੀਬੇਦਪਾਠੀਆਂਬੁ
 ਹਮਣਾਨੁਬੁਲਾਇਕੇਵਿਵਾਹਦੀਆਂਕਾਰੀਆਪੜਾਇ
 ਕੇਵਿਵਾਹਕਰਦੇਸਾ॥ ਤੇਹੁਤਿਸਿਖਕਹਿਦੇਹੈਨ॥ ਤੁਸੀਅ
 ਨੰਦਪੜਕੇਵਿਵਾਹੁਕਰੇ॥ ਬ੍ਰਹਮਣਾਨੁਬੁਲਾਵਹੁਸ

ਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਵੇ ਅਮਰੁ ਹੋਵੈ ਦਸ ਖਡਖਾਸੁ ਹੋਏ ਪਹਿ
 ਲੇ ਅਨੰਦੁ ਪੜਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੀ ਪਿਛੇ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਥੀਹ
 ਮੇਸਾ ਜਿਸ ਤਰਹਿ ਪੜਾਵ ਦੇ ਆਏ ਹੋਤਿ ਵੈ ਪੜਾਵ ਦਾ ਸਿਸ
 ਨਹੀ ਕਰਨਾ ॥ ੫੫ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਸਾਖੀ ਦੁਜੀ ਅਰ
 ਦਾਸ ਲਿਖੀ ਜੇਹੁ ਕਮੁਸਾਹਿ ਬਦਾਹੇਇਆ ਪੰਜਾਮੇਲਾਨੁ
 ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਧੀਰਮਲੀਏ ॥ ਰਾਮਰਈਏ ॥ ਮੀਣੇ ३
 ਮਸੀਦਾ ॥ ਸਿਰਗੀਮਾਪਾ ॥ ਏਹੁ ਪੰਜਾਮੇਲਾਨੈ ਨਾ ਤਿਸਿਖ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਿਰਗੀਮ ਕੋਣੁ ਹੈ ਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਸਰੇਵ ਫੁਭੀ ਸਿਰਗੀਮ ਹੈ ਨਾ ਅਨੀ ਸਰਵਾਦੀ ਹੈ ਨਾ ਤਿਨੀ
 ਦਚੀ ਦਦੇ ਸਿਪੇਭੀ ਸਿਰਗੀਮ ਹੈ ਨਾ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈ ਨਾ ਏਹੁ

ਲ

ਪਿਤਮੈਂ ਹੈਨ ਤਿਨ ਨਲਨ ਹੀ ਵਰਤਣਾ ਤਾਂ ਸਿਖਾ ਅਰਾ ਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੀਅ ਸੀ ਜੇ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਹਾਂ ਕੋਈ ਬੈਧਰਦੀ ਕ੍ਰਿਮਾ
ਵਾਲ ਹੈ ਕੋਈ ਮੁਸਦੀ ਪੇਸ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਦਾਸ ਦਕਸ ਭਿਰਿ ਸੇ
ਦਾਅਨ ਮੇਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖਾਸ ਦਸਖ ਤੇ ਏਹ ਪਹਿਲੇ ਪੁਛ
ਕੇ ਵਰਤਣ ਕੀਤ ਕਰੇ ਜੇਕੁ ਲੁਕੁ ਲਵੇ ਵਰਤੈ ਅਰਦਾਸ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੈਣੀ ॥ ੩ ॥ ਤੁਸੀਂ ਸਗੋਂ ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾ ਕੀਤੀ ਸਰੋ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਅਗੋਂ ਅਸੀਂ ਸਹੀ ਜਧਰੀ ਤੇਰੇ ਸਿਖ ਜੇ ਹੈਸਾ ਸੇ ਮਰਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿ
ਤਾ ਦੇ ਉਪਗ੍ਰਿਅ ਕਰਮ ਭਰਦ ਨੇ ਹਿਤੀ ਸਿਸਾਰ ਦੀ ਗੀਤ ਸੀ ਸੇ
ਕਰਦੇ ਹੈਸਾ ਤੇ ਹੁਣ ਸਿਖਾ ਅਖਦੇ ਹੈਨਾ ਜੇ ਖਲੁਸਾ ਵਾਹਿਗੁ
ਰੂਨੇ ਵਰਤਾਇ ਅਹੈ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਏਹੁ ਗਹਿਤਾਂ ਸੇ ਸਾਗੀਆ

੨੦੫

ਦੀ ਅਨਕਰਿਅ ਕਰੋ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਵੇਤ ਸਾਡਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਖਾਸ ਦਸਖਤ ਹੋਏ ਭੁਦਰਨ ਹੀ ਕਰਨਾ ਠੇਠੇ ਰੁਕਿਆ ਕਰਤੂਤ
 ਜੈ ਸੀ ਦੇਸ ਚਾਲ ਸਿਖਾਈ ਹੈ ਤੈਵੇ ਕਰਕੈ ਬਖਸਾਇਲੇ ਛਾਫੇਰ
 ਸਿਖਾਅਰਦਾਸ ਚੰਥੀ ਲਿਖੀਐ ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਸਮੇਦਿਵਾਹ ਦੇ
 ਤੇ ਖਿਆਲਿ ਦੇ ਦਿਨ ਅਗੇ ਹੀ ਦੇ ਅਸੀ ਬਹਮਣਾ ਨੁ ਸਦਕੇ ਤੇਰੇ
 ਨੁ ਕਰਾਵ ਦੇ ਹੈ ਸਾਹੁ ਇਸਿ ਖਿਆਲ ਦੇ ਹੈ ਨਾ ਜੈ ਸਿਖਾਨੁ ਛਕਾਵਣੁ
 ਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜਿਵੇਤੁ ਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਿਵੇ ਕੀਚੈ ਖਾਸ ਦਸਖਤ ਹੋ
 ਏਹੁ ਕਮੁ ਹੋਇਅ ਜੈ ਸਿਖਾਨੁ ਭੀ ਬਹਮਣਾ ਨੁ ਭੀ ਅਥਿਤਾਨੁ ਭੀ
 ਭਲੀ ਪੁਕਾਰ ਪਤੀਤ ਕਰਕੈ ਤੇ ਸਭ ਏਨੁ ਪਸਾਦ ਛਕਾਇਆ ਕਰੋ
 ਫੇਰ ਸਿਖਾਅਰਦਾਸ ਪੰਜਵੀ ਕੀਤੀ ਪਾਸਚੇ ਪਾਤਸਾਹ ਵਖਤ

ਜੀਵਾਪਤਣਦੇਅਸੀਪੁਤ੍ਰੰਨੁਓਸਤਰੇਨਾਲਭਦਰਕਰਵਾਵਦੇਸਾ ੨੦੬
 ਚੁਣਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈਹੁਕਮੁਤੇਦਸ
 ਖਤਹੋਏਜੇਸਾਹਿਜਧਾਰੀਆਂਦਿਆਥੇਟਿਆਨੁਕੈਚੀਨਾਲਰੀਤ
 ਕਰਵਣੀਤੇਕੇਸਧਾਰੀਆਂਦਿਆਥੇਟਿਆਨੁਪਾਹੁਲਦੇਣੀਫੇਰ
 ਸਿਖਾਅਰਦਾਸਛਿਵੀਕੀਤੀਜੇਸਚੇਪਾਤਸਾਹਜੀਅਗੇਜੇਅਸੀ
 ਅਸਤੀਆਗੀਗਾਭੇਜਦੇਸਾਤੇਹੁਣਸਿਖਮਨੇਕਰਦੇਹੈਨਾਸਚੇ
 ਪਾਤਸਾਹਿਜਿਵੇਹੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਵੈਕੀਚੈਬਚਨਤੇਥਾਂਸਦਸ
 ਖਤਹੋਏਜੇਪਹੁਚਸਕੇਤਾਂਅਸਤੀਆਗੀਗਾਜੀਪਹੁਚਵਣੀ
 ਨਹੀਤਾਸਿਖੁਭਧਾਰਿਚਜਿਥੇਹੁਕਮੁਸਤਹੁੰਦਾਹੈਸੇਈਕਲ
 ਖੇਤ੍ਰਹੈਇਕੇਸਾਪਸਿਗਤਦੇਚਰਣਪੂਛਾਵਿਚਪਾਇਦੇਣੀਆਂ

ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਚਉਫੇਰਾਏ ਸੇਖੀਓ ਨਾ ਦੀਗਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ਫੇਰ
ਅਰਦਾਸ ਸਿਖਾਂ ਸਤਵੀਰੀ ਤੀਅਸੀ ਜੋ ਆਮ ਲੀਏ ਸਾਕ ਚ
ਹਿਰੀ ਆਜਾਵਣ ਵਾਲੇ ਸਿਖ ਦਾ ਫੀਆ ਤੇ ਕੇਸ ਇਕੋ ਜੇਹੇ ਹੋਵੈ ਗੀਆਂ
ਨਾਲ ਕਰਵਾਇ ਲੈ ਦੇ ਸਾਂਹੁਣਾ ਜਿਵੈ ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਕਰੀਏ ਹੁਕ
ਮੁ ਤੇ ਖਾਸ ਦਸ ਖਤ ਹੋਏ ਜੇਹ ਵੇਤੁ ਸੀਸ ਹਿਜ ਧਾਰੀ ਸਿਖ ਹੋਏ
ਕੇਸ ਧਾਰੀ ਆਈ ਤਰਾਸਾ ਬਤਰਾਖਾ ਨਹੀ ਤਾ ਕੇ ਈ ਜਰੁ ਰਮਾੜ
ਵਧੀ ਕੋ ਹੋਵੈ ਸੇਬਰਾ ਬਰਕਰਵਾਇ ਛਰੇਣਾ ਤੇ ਬਖਸਾਇ ਲੈਣਾ
ਫੇਰ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਅਠਵੀਰੀ ਤੀਅਹੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਹੋ
ਜੋ ਸਿਰਹੀਮਾ ਤੇ ਪੰਜਾਮੇਲਾਂ ਦੇ ਮੁਹ ਕੋ ਈ ਲਗੇ ਨਹੀ ਸਚੇ ਪਾ
ਤਸਾਹ ਜੀ ਸਿਖ ਕੋ ਈ ਆਪਣੀ ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਤਾਓ ਨਾ ਦੇ ਮੁਹ

ਲਗਦਾਨਹੀ॥ ਪਰਜੇਕੋਈਆਉਦਾਜਾਂਦਾਜੇਮੁਹਲਗਜਾਏ॥ ੨੦੭
ਤਾਂਕਿਉਕਰਬਚਨੁਹੈ॥ ਹੁਕਮੁਤੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏ॥ ਜੇਹਿ
ਦਾਮੁਪਗੁਰਾਵਲਚਾਹੀਦਹੈ॥ ਜੇਆਵਦਾਜਾਦਾਮੁਹਲਗ
ਜਾਏਤਾਕੀਹੈ॥ ਵਰਤਇਨਹੀਕਰਣੀ॥ ਫੇਰਸਿਖਾਅਰਦਾਸ
ਨਾਵੀਲਿਖੀ॥ ਈਜੇਹੁਕੇਸਿਖਗੀਗਾਜੀਦੋਇਸਨਾਨੁਗਏ
ਤੈਨਾ॥ ਜੇਇਸਨਾਨੁਕਰਕੇਆਵਨਤਾਂਓਨਾਨਾ॥ ਲਿਕਿਉਕਰਵ
ਰਤੀਏ॥ ਬਚਨਦੇਖਾਸਦਸਖਤਹੋਏ॥ ਜੇਹਿਤਪਿਆਰਨਾ
ਲਓਨਾਨਾ॥ ਲਵਰਤਣਾ॥ ਬਹੁਤੀਦਿਕਤਕੋਈਨਹੀਕਰਣੀ॥
ਭਾਈਸਿਖੇਇਕਤੁਸਾਡੇਉਪਰਆਸਾਭਾਏਹੁਕਮੁਹੈ॥ ਜੇ
ਮਸਿਦਮਸਿਦੀਏਪੰਜਾਮੇਲਾ॥ ਵਿਚੇਕਿਸੇਨਾਲਨਹੀਮਿਲਣਾ॥

ਜੇਠਨਦੀਹਿਮਾਇਤਕਰੇਸਾਪਸਿਗਤਵਿਚੋਓਠਾਇਦੇਣਾ
 ਕਿਉਜੇਠਨਦੇਮੇਲਕਰਗੁਰੂਕਾਸਿਦੁਕਾਪਟਦਾਹੈ। ਤੇਜੇਕੋ
 ਈਓਨਾਵਿਚੋਭੀਮੇਲਕੀਤਾਚਾਹੈਸੇਮੇਲਲੇਣਾ। ਏਹੋ
 ਗੁਰਮੁਤਦਾਓਪਦੇਸੁਦੇਣਾ। ਜੇਭਜਨੁਕਰੇਸਿਖੀਦੀਰਹੁ
 ਗਾਸਏਹੈ। ਕਿਰਤਧਰਮਦੀਕਰਨੀਤੋਵੰਡਖਾਵਣਾ। ਫਿ
 ਰਸਿਖਾਂਅਰਦਾਸਦਸਵੀਲਿਖੀ॥੧॥ ਜੀਸਚੇਪਤਸਾਹ
 ਅਗੇਜੇਕੋਈਹੁਕਮਸਤੁੰਦਾਸੀਦੇਹਤਿਆਗਦਾਸੀ। ਤਾਂਅ
 ਸੀਪੰਡਤਬੁਲਾਇਕੇਗਰਫ਼ਪੁਰਾਣੁਵਚਾਵਦੇਸਾਂ। ਤੇਦ
 ਸਗਾਫ਼ਕਰਾਵਦੇਸਾਂ। ਤੇਹੁਣਪੰਡਤਿਨਹੀਆਵਦੇ। ਕਾਹਿਦੇ
 ਹੈਨਜੇਧਾਗਾਤੇਲਗਟਰਖੇਤੇਜੇਗਰਫ਼ਪੁਰਾਣੁਵਿਚਦਸ